ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟ Ή ΔΕΞΙΟ ΜΑΝΔΥΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 150
ΙΟΥΝΙΟΣ 2015
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Αληθινός τρόμος είναι να ξυπνάς ένα πρωί και να ανακαλύπτεις ότι, οι συμμαθητές σου από το σχολείο, κυβερνούν τον τόπο

ΚΟΥΡΤ ΒΟΝΕΓΚΑΤ



και να ανακαλύπτεις ότι, οι συμμαθητές σου από το σχολείο, κυβερνούν τον τόπο

ΚΟΥΡΤ ΒΟΝΕΓΚΑΤ





ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Οι κοκορομαχίες ανάμεσα στους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων και τους προσφάτως απελθόντες, δεν κρύβουν (δεν το επιδιώκουν κιόλας) ότι αυτές ακριβώς οι πολιτικές διενέξεις δεν αφορούν και δεν έχουν σαν στόχο να πλήξουν, έστω στο ελάχιστο, την παραγωγή **πολιτικής συναίνεσης**. Η πολιτική συναίνεση φαίνεται να επιτυγχάνεται πρώτα απ' όλα από την κοινή αποδοχή τού δεδομένου «προγραμματικού πλαισίου» περί ένταξης στην Ε.Ε., αλλά και στην Ευρωζώνη. Οι όποιοι αμφισβητίες παρουσιάζονται απλά σαν τα σταθερά υποζύγια, που θα σηκώσουν το βάρος της επανενσωμάτωσης της όποιας κοινωνικής δυσαρέσκειας εκφραστεί, μόλις ανακοινωθεί το περιεχόμενο της «έντιμης, αλλά επώδυνης συμφωνίας».

Παρ' όλα αυτά, το ζήτημα της κομματικής πειθαρχίας δεν είναι μια υποσημείωση στην άσκηση πολιτικής, αλλά ένα εγγενές συστατικό της πολιτικής, της επιβολής, και γενικότερα των εξουσιαστικών συσχετισμών. Ο Λένιν υποστήριζε ότι «...Μια απόλυτη συγκεντρωποίηση και μια αυστηρότατη πειθαρχία είναι βασικές προϋποθέσεις για τη νίκη επί της αστικής τάξης».

Απέναντι στην λενινιστικού τύπου επιβολή της κομματικής πειθαρχίας, στην οποία κεντρικό ρόλο έχει η συγκεντρωποιημένη καθοδήγηση, υπάρχουν ορισμένες κινηματικές αμφισβητήσεις, οι οποίες κινούνται στην κατεύθυνση διευκόλυνσης των ελευθεριακών ή αντιεξουσιαστικών συνιστωσών να πείσουν ότι ο ελέφαντας δεν είναι μέρμηγκας. Έτσι εκείνο που αμφισβητείται στην λενινιστική άποψη είναι ότι απαγορεύει την κομματική ευελιξία, δηλαδή την οριζόντια, άμεση επικοινωνία των μελών και των οργάνων του κόμματος, καθώς προστάζει όλες οι απόψεις να περνούν από το διευθυντικό όργανο του κόμματος μέσω της κάθετης εξουσιαστικής δόμησης. Η λενινιστική κομματική πειθαρχία είναι φυσικά εμπνευσμένη από την στυγνή εργασιακή πειθαρχία, που επιβλήθηκε στα κάθε είδους κομμουνιστικά καθεστώτα (και όχι μόνο εκείνα του σταλινικού τύπου), αλλά και την αντίστοιχη πειθαρχία, που επιβάλλεται στον στρατό.



Αχ, αυτή η ιστορία!

Και όμως, πριν τη χρεωκοπία του 1893 υπήρξε μια σύντομη «αριστερή παρένθεση»! Το Μάιο του 1893, σε μια προσπάθεια να προστατευτεί το τότε κυβερνών Τρικουπικό κόμμα, αλλά και η αντιπολίτευση του Δηλιγιάννη από μια νέα εξευτελιστική δανειακή σύμβαση με τον τοκογλυφικό οίκο Χάμπρο, ο βασιλιάς Γεώργιος ο Α΄ διορίζει τον Σωτήριο Σωτηρόπουλο πρωθυπουργό νέας κυβέρνησης. Ο Σωτήριος Σωτηρόπουλος καταγόταν από το Ναύπλιο και μπήκε στην πολιτική μετά από έναν πετυχημένο γάμο. Η εξέλιξή του ήταν ραγδαία. Κατάφερε να εκλεγεί επανειλημμένα βουλευτής και διετέλεσε υπουργός οικονομικών χάρη στη φιλία του με τον Κουμουνδούρο. «Πατάσσει τους αντιπάλους μειδιών, τους καυτηριάζει μετά γλυκύτητος», έγραφαν για αυτόν οι κόλακες της εποχής. Η φήμη του ως οικονομολόγου θάμπωνε τους πάντες. Με άλλα λόγια, ήταν ένας Βαρουφάκης της εποχής εκείνης, με μια πελώρια μουστάκα και ένα μουσάκι σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας. Επίσης, απολάμβανε τη φήμη του «κοινωνιστού», χάρη στη διευθέτηση του σοβαρού ζητήματος των εθνικών γαιών το 1871.

Όταν διορίστηκε πρωθυπουργός η οικονομία κατέρρεε (αυτός ήταν

προσωρινούς τίτλους (σκριπ) από το νέο δάνειο. Το χρέος εκτινάσσεται φυσικά, η κοινωνία λιμοκτονεί, αλλά δεν διαταράσσεται η εμπιστοσύνη προς τους τοκογλυφικούς οίκους που θα εισπράττουν στο διηνεκές τοκοχρεωλύσια από δανειακές συμβάσεις που υπεγράφησαν πριν από έναν, και βάλε, αιώνα. Διαχρονικός όρος όλων των συμβάσεων ήταν ο «ξενικός έλεγχος» των δημοσιονομικών της χώρας. Οι Δανειστές απαιτούσαν την ανεξαρτητοποίηση του μηχανισμού συλλογής φόρων και τον διορισμό δικών τους υπαλλήλων στα κρίσιμα κρατικά πόστα.

Το σχέδιο «διάσωσης» του 1893 ήταν αντιγραφή αυτού που επιβλήθηκε στην ...Αργεντινή η οποία χάρη σε αυτό χρεωκόπησε και επίσημα το 1890. Οι πολιτικοί αντίπαλοι ελεεινολογούσαν την νεόκοπη κυβέρνηση Σωτηρόπουλου ότι σκόπευε να κάνει την Ελλάδα Αργεντινή! Γελοιογραφίες της εποχής απεικονίζουν τον Σωτηρόπουλο να ανεμίζει τη «σημαία της χρεωκοπίας», την αργεντίνικη σημαία.

Βεβαίως, οι διακηρύξεις του Σωτηρόπουλου ήταν ότι «η Ελλάς θέλει πορευθή άνευ ελέγχου και Χρεωκοπίας» και γι' αυτό προχώρησε σε αυτή τη συμφωνία. Ο Σωτηρόπουλος διακωμωδήθηκε όσο λίγοι από την λαϊκή σάτυρα, ο χρηματιστικός όρος «σκριπ» έγινε συνώνυμο της διαφθοράς και της απάτης, ενώ έγινε και τίτλος για ένα δημοφιλές σατυρικό έντυπο της εποχής εκείνης.

Η κυβέρνηση Σωτηρόπουλου δεν μακροημέρευσε. Μετά από πέντε μήνες έχασε την ψήφο εμπιστοσύ-

σε διευθυντική θέση στο γνωστό ραδιοφωνικό σταθμό εφοπλιστή με οικολογικές ανησυχίες (που θα ήθελε να έχει κατ' αποκλειστικότητα τον ραδιοφωνικό σταθμό της Κομαντατούρ αλλά δυστυχώς γι' αυτόν, υπάρχουν και ανταγωνιστές...) είχε ξεσαλώσει εντελώς στην πρωινή του εκπομπή: «*Αφού εμείς οι έλληνες δεν βάζουμε μυαλό και είμαστε χαλαροί, να κλείσουν οι τράπεζες 2-3 μήνες, να μην καταβληθούν οι συντάξεις, να πεινάσουν λίγο, για να καταλάβουν ότι πρέπει να πιέσουν για να υπογραφεί συμφωνία*». Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε παραπάνω και ο λόγος είναι ότι ο συγκεκριμένος έχει το παρατσούκλι «Αρτέμης Μάτσας» από τους συναδέλφους του...

Μα πως κάνετε έτσι, κύριε, για 400 ευρώ;

Όταν είσαι πλούσιος όλος ο κόσμος σού φαίνεται ωραίος, σε θεωρούν πετυχημένο, περνάς ωραία με συντροφιά τους κόλακές σου κ.τ.λ. Όταν, όμως, είσαι και πλούσιος ΚΑΙ αριστερός η επιτυχία είναι διπλή, είναι πολλαπλή, είναι τόσο ασήκωτη που εμφανίζονται τρομερές παρενέργειες με κυριότερη το «σύνδρομο της Αντουανέττας».

Ο Νίκος Φίλης είναι ένας επιτυχημένος και πλούσιος αριστερός δημοσιογράφος με θητεία σε όλες τις εφημερίδες της «διαπλοκής» ώσπου να καταλήξει διευθυντής στην «Αυγή». Το «ρεύμα» τον πήρε, τον σήκωσε ψηλά και τον έκανε βουλευτή, κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο και εξ απορρήτων του Τσίπρα. Μεγαλεία! Θεώρησε, λοιπόν, κομματικό καθήκον του να καταχεριάσει -λεκτικά- έναν «ταξικό εχθρό», τον βδε-

γωγή **πολιτικής συναίνεσης**. Η πολιτική συναίνεση φαίνεται να επιτυγχάνεται πρώτα απ' όλα από την κοινή αποδοχή τού δεδομένου «προγραμματικού πλαισίου» περί ένταξης στην Ε.Ε., αλλά και στην Ευρωζώνη. Οι όποιοι αμφισβητίες παρουσιάζονται απλά σαν τα σταθερά υποζύγια, που θα σηκώσουν το βάρος της επανενσωμάτωσης της όποιας κοινωνικής δυσαρέσκειας εκφραστεί, μόλις ανακοινωθεί το περιεχόμενο της «έντιμης, αλλά επώδυνης συμφωνίας».

Παρ' όλα αυτά, το ζήτημα της κομματικής πειθαρχίας δεν είναι μια υποσημείωση στην άσκηση της πολιτικής, αλλά ένα εγγενές συστατικό της πολιτικής, της επιβολής, και γενικότερα των εξουσιαστικών συσχετισμών. Ο Λένιν υποστήριζε ότι «...Μια απόλυτη συγκεντρωποίηση και μια αυστηρότατη πειθαρχία είναι βασικές προϋποθέσεις για τη νίκη επί της αστικής τάξης».

Απέναντι στην λενινιστικού τύπου επιβολή της κομματικής πειθαρχίας, στην οποία κεντρικό ρόλο έχει η συγκεντρωποιημένη καθοδήγηση, υπάρχουν ορισμένες κινηματικές αμφισβητήσεις, οι οποίες κινούνται στην κατεύθυνση διευκόλυνσης των ελευθεριακών ή αντιεξουσιαστικών συνιστωσών να πείσουν ότι ο ελέφαντας δεν είναι μέρμηγκας. Έτσι εκείνο που αμφισβητείται στην λενινιστική άποψη είναι ότι απαγορεύει την κομματική ευελιξία, δηλαδή την οριζόντια, άμεση επικοινωνία των μελών και των οργάνων του κόμματος, καθώς προστάζει όλες οι απόψεις να περνούν από το διευθυντικό όργανο του κόμματος μέσω της κάθετης εξουσιαστικής δόμησης. Η λενινιστική κομματική πειθαρχία είναι φυσικά εμπνευσμένη από την στυγνή εργασιακή πειθαρχία, που επιβλήθηκε στα κάθε είδους κομμουνιστικά καθεστώτα (και όχι μόνο εκείνα του σταλινικού τύπου), αλλά και την αντίστοιχη πειθαρχία, που επιβάλλεται στον στρατό. Η αυστηρή, λοιπόν, κομματική πειθαρχία και η υποταγή της μειοψηφίας στην πλειοψηφία δεν είναι αυτή καθεαυτή, που αμφισβητείται από τους κάθε λογής κινηματίες, αλλά ο τρόπος που επιβάλλεται, δηλαδή, κάθετα ή οριζόντια. Το αέναο και αόριστο «κίνημα» που σταδιακά βαδίζει στην συνολική (;) του ταύτιση με ενός είδους άτυπο επαναστατικό κόμμα, αποδεικνύεται τυπικότατο στις κομματικές του διαδικασίες.

Η ανάληψη της διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων εκ μέρους του Συριζα (στον οποίο ανήκουν συνιστώσες που προέρχονται κατ' ευθείαν από τα σπλάχνα του «κινήματος») θα επιταχύνει την σκλήρυνση των κομματικών διαδικασιών στο λεγόμενο εσωτερικό του κινήματος, και ιδιαίτερα του συγκεντρωτισμού που χαρακτηρίζει εδώ και καιρό τις «ανοιχτές» διαδικασίες, αλλά και την παραγωγή κινητοποιήσεων.

Η διαπίστωση ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές δεν χωρούν σε τέτοιους είδους κατα-

Αχ, αυτή η ιστορία!

Και όμως, πριν τη χρεωκοπία του 1893 υπήρξε μια σύντομη «αριστερή παρένθεση»! Το Μάιο του 1893, σε μια προσπάθεια να προστατευτεί το τότε κυβερνών Τρικουπικό κόμμα, αλλά και η αντιπολίτευση του Δηλιγιάννη από μια νέα εξευτελιστική δανειακή σύμβαση με τον τοκογλυφικό οίκο Χάμπρο, ο βασιλιάς Γεώργιος ο Α΄ διορίζει τον Σωτήριο Σωτηρόπουλο πρωθυπουργό νέας κυβέρνησης. Ο Σωτήριος Σωτηρόπουλος καταγόταν από το Ναύπλιο και μπήκε στην πολιτική μετά από έναν πετυχημένο γάμο. Η εξελιξή του ήταν ραγδαία. Κατάφερε να εκλεγεί επανειλημμένα βουλευτής και διετέλεσε υπουργός οικονομικών χάρη στη φιλία του με τον Κουμουνδούρο. «Πατάσσει τους αντιπάλους μειδιών, τους καυτηριάζει μετά γλυκύτητος», έγραφαν για αυτόν οι κόλακες της εποχής. Η φήμη του ως οικονομολόγου θάμπωνε τους πάντες. Με άλλα λόγια, ήταν ένας Βαρουφάκης της εποχής εκείνης, με μια πελώρια μουστάκα και ένα μουσάκι σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας. Επίσης, απολάμβανε τη φήμη του «κοινωνιστού», χάρη στη διευθέτηση του σοβαρού ζητήματος των εθνικών γαιών το 1871.

Όταν διορίστηκε πρωθυπουργός η οικονομία κατέρρεε (αυτός ήταν άλλως τε ο λόγος που παραιτήθηκε ο Τρικούπης) και το κράτος δεν μπορούσε να εξυπηρετήσει τις δόσεις από τα προηγούμενα δάνεια. Ο Σωτηρόπουλος, με διάφορα κόλπα επικοινωνιακού χαρακτήρα, προσπαθεί να πείσει ότι η χώρα δεν θα χρεοκωπήσει. Παράλληλα με τους συνεργάτες του προχωρούν σε συμφωνία για νέο δάνειο από τον τραπεζιτικό οίκο Χάμπρο. Αυτή η συμφωνία ήταν πανομοιότυπη με την «επιμήκυνση του χρέους» που επιβλήθηκε πολύ πρόσφατα στην Ελλάδα και είναι ο πυρήνας του νέου «σχεδίου διάσωσης» από τους Δανειστές. Η σκέψη είναι πολύ απλή: Δεν μπορείτε να

ώνα. Διαχρονικός όρος όλων των συμβάσεων ήταν ο «ξενικός έλεγχος» των δημοσιονομικών της χώρας. Οι Δανειστές απαιτούσαν την ανεξαρτητοποίηση του μηχανισμού συλλογής φόρων και τον διορισμό δικών τους υπαλλήλων στα κρίσιμα κρατικά πόστα.

Το σχέδιο «διάσωσης» του 1893 ήταν αντιγραφή αυτού που επιβλήθηκε στην ...Αργεντινή η οποία χάρη σε αυτό χρεωκόπησε και επίσημα το 1890. Οι πολιτικοί αντίπαλοι ελεεινολογούσαν την νεόκοπη κυβέρνηση Σωτηρόπουλου ότι σκόπευε να κάνει την Ελλάδα Αργεντινή! Γελοιογραφίες της εποχής απεικονίζουν τον Σωτηρόπουλο να ανεμίζει τη «σημαία της χρεωκοπίας», την αργεντίνικη σημαία.

Βεβαίως, οι διακηρύξεις του Σωτηρόπουλου ήταν ότι «η Ελλάς θέλει πορευθή άνευ ελέγχου και Χρεωκοπίας» και γι' αυτό προχώρησε σε αυτή τη συμφωνία. Ο Σωτηρόπουλος διακωμωδήθηκε όσο λίγοι από την λαϊκή σάτυρα, ο χρηματιστικός όρος «σκριπ» έγινε συνώνυμο της διαφθοράς και της απάτης, ενώ έγινε και τίτλος για ένα δημοφιλές σατυρικό έντυπο της εποχής εκείνης.

Η κυβέρνηση Σωτηρόπουλου δεν μακροημέρευσε. Μετά από πέντε μήνες έχασε την ψήφο εμπιστοσύνης όταν έφερε τη συμφωνία στη Βουλή -τόσο εξόφθαλμα ληστρική ήταν- παραιτείται και αναλαμβάνει ο Τρικούπης, ο οποίος μετά από ένα μήνα είπε από το βήμα της Βουλής το περίφημο «Δυστυχώς επτωχεύσαμεν». Ο βασιλικός ελιγμός να αναλάβει την ευθύνη της χρεωκοπίας ένα παρένθετο πρόσωπο δεν διέσωσε βέβαια το τρικουπικό και το δηλιγιαννικό κόμμα από τη διάλυση.

Να σημειωθεί ακόμα ότι ο Σωτηρόπουλος είχε πέσει θύμα του Λαφαζάνη, του διαβόητου λήσταρχου Λαφαζάνη που τον είχε απαγάγει για ένα μήνα και ζήτησε λύτρα ένα υπέρογκο ποσό για την εποχή εκείνη, το οποίον τελικώς τού κατεβλήθη και έτσι ο Σωτηρόπουλος αφέ-

χαλαρoί, να κλείσουν οι τράπεζες 2-3 μήνες, να μην καταβληθούν οι συντάξεις, να πεινάσουν λίγο, για να καταλάβουν ότι πρέπει να πιέσουν για να υπογραφεί συμφωνία». Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε παραπάνω και ο λόγος είναι ότι ο συγκεκριμένος έχει το παρατσούκλι «Αρτέμης Μάτσας» από τους συναδέλφους του...

Μα πως κάνετε έτσι, κύριε, για 400 ευρώ;

Όταν είσαι πλούσιος όλος ο κόσμος σού φαίνεται ωραίος, σε θεωρούν πετυχημένο, περνάς ωραία με συντροφιά τους κόλακές σου κ.τ.λ. Όταν, όμως, είσαι και πλούσιος ΚΑΙ αριστερός η επιτυχία είναι διπλή, είναι πολλαπλή, είναι τόσο ασήκωτη που εμφανίζονται τρομερές παρενέργειες με κυριότερη το «σύνδρομο της Αντουανέττας».

Ο Νίκος Φίλης είναι ένας επιτυχημένος και πλούσιος αριστερός δημοσιογράφος με θητεία σε όλες τις εφημερίδες της «διαπλοκής» ώσπου να καταλήξει διευθυντής στην «Αυγή». Το «ρεύμα» τον πήρε, τον σήκωσε ψηλά και τον έκανε βουλευτή, κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο και εξ απορρήτων του Τσίπρα. Μεγαλεία! Θεώρησε, λοιπόν, κομματικό καθήκον του να καταχεριάσει -λεκτικά- έναν «ταξικό εχθρό», τον βδελυρότερο, ίσως, ταξικό εχθρό και υπηρέτη του καπιταλιστικού συστήματος. Είναι ο γνωστός μας συνταξιούχος των 400 ευρώ, που αγωνιά για το αν θα καταβληθεί η μικρούτσικη συνταξή του τον επόμενο μήνα, έτσι όπως τον κατάντησαν. Ο Νίκος ο Φίλης, είναι άτεγκτος όμως μπροστά σε τέτοια λιποψυχίσματα και μικροπρέπειες και του πέταξε κατάμουτρα με το πιο σκαιό ύφος που θα μπορούσε να έχει ένας αξιωματούχος αριστερός: «Τί φοβάστε κύριε, μήπως χάσετε τα 400 ευρώ σας;»

Κανονικά ο συνταξιούχος θα έπρεπε να ντρέπεται που είναι φτωχός και κάθεται τώρα να ενοχλεί τον

κομματικής πειθαρχίας, στην οποία κεντρικό ρόλο έχει η συγκεντρωποιημένη καθοδήγηση, υπάρχουν ορισμένες κινηματικές αμφισβητήσεις, οι οποίες κινούνται στην κατεύθυνση διευκόλυνσης των ελευθεριακών ή αντιεξουσιαστικών συνιστωσών να πείσουν ότι ο ελέφαντας δεν είναι μέρμηγκας. Έτσι εκείνο που αμφισβητείται στην λενινιστική άποψη είναι ότι απαγορεύει την κομματική ευελιξία, δηλαδή την οριζόντια, άμεση επικοινωνία των μελών και των οργάνων του κόμματος, καθώς προστάζει όλες οι απόψεις να περνούν από το διευθυντικό όργανο του κόμματος μέσω της κάθετης εξουσιαστικής δόμησης. Η λενινιστική κομματική πειθαρχία είναι φυσικά εμπνευσμένη από την στυγνή εργασιακή πειθαρχία, που επιβλήθηκε στα κάθε είδους κομμουνιστικά καθεστώτα (και όχι μόνο εκείνα του σταλινικού τύπου), αλλά και την αντίστοιχη πειθαρχία, που επιβάλλεται στον στρατό. Η αυστηρή, λοιπόν, κομματική πειθαρχία και η υποταγή της μειοψηφίας στην πλειοψηφία δεν είναι αυτή καθεαυτή, που αμφισβητείται από τους κάθε λογής κινηματίες, αλλά ο τρόπος που επιβάλλεται, δηλαδή, κάθετα ή οριζόντια. Το αέναο και αόριστο «κίνημα» που σταδιακά βαδίζει στην συνολική (;) του ταύτιση με ενός είδους άτυπο επαναστατικό κόμμα, αποδεικνύεται τυπικότατο στις κομματικές του διαδικασίες.

Η ανάληψη της διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων εκ μέρους του Συριζα (στον οποίο ανήκουν συνιστώσες που προέρχονται κατ' ευθείαν από τα σπλάχνα του «κινήματος») θα επιταχύνει την σκλήρυνση των κομματικών διαδικασιών στο λεγόμενο εσωτερικό του κινήματος, και ιδιαίτερα του συγκεντρωτισμού που χαρακτηρίζει εδώ και καιρό τις «ανοιχτές» διαδικασίες, αλλά και την παραγωγή κινητοποιήσεων.

Η διαπίστωση ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές δεν χωρούν σε τέτοιου είδους καταστάσεις δεν αρκεί για να αντιμετωπίσει, μέσω ουσιαστικά της υπεκφυγής από την πραγματικότητα, το μέγεθος της διάβρωσης. Παρ' όλα αυτά, επειδή ακριβώς **η πολιτική συναίνεση** στην οποία αναφερθήκαμε αρχικά, έχει, εκτός των άλλων, σαν στόχο να παράξει **κοινωνική συναίνεση** και επομένως και αγωνιστική, όπως έχει ήδη διαφανεί πρόσφατα, οι μάσκες είναι έτοιμες να πέσουν εντελώς, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις δυνατότητες έκφρασης αναρχικών απόψεων και πρακτικών...

Ιούνιος 2015

εκλεγεί επανειλημμένα βουλευτής και διετέλεσε υπουργός οικονομικών χάρη στη φιλία του με τον Κουμουνδούρο. «Πατάσσει τους αντιπάλους μειδιών, τους καυτηριάζει μετά γλυκύτητος», έγραφαν για αυτόν οι κόλακες της εποχής. Η φήμη του ως οικονομολόγου θάμπωνε τους πάντες. Με άλλα λόγια, ήταν ένας Βαρουφάκης της εποχής εκείνης, με μια πελώρια μουστάκα και ένα μουσάκι σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας. Επίσης, απολάμβανε τη φήμη του «κοινωνιστού», χάρη στη διευθέτηση του σοβαρού ζητήματος των εθνικών γαιών το 1871.

Όταν διορίστηκε πρωθυπουργός η οικονομία κατέρρεε (αυτός ήταν άλλως τε ο λόγος που παραιτήθηκε ο Τρικούπης) και το κράτος δεν μπορούσε να εξυπηρετήσει τις δόσεις από τα προηγούμενα δάνεια. Ο Σωτηρόπουλος, με διάφορα κόλπα επικοινωνιακού χαρακτήρα, προσπαθεί να πείσει ότι η χώρα δεν θα χρεοκοπήσει. Παράλληλα με τους συνεργάτες του προχωρούν σε συμφωνία για νέο δάνειο από τον τραπεζιτικό οίκο Χάμπρο. Αυτή η συμφωνία ήταν πανομοιότυπη με την «επιμήκυνση του χρέους» που επιβλήθηκε πολύ πρόσφατα στην Ελλάδα και είναι ο πυρήνας του νέου «σχεδίου διάσωσης» από τους Δανειστές. Η σκέψη είναι πολύ απλή: Δεν μπορείτε να εξυπηρετήσετε το χρέος σας προς τους μεγάλους πιστωτές, που είμαστε εμείς, και γι' αυτό σας χορηγούμε νέο, **εικονικό** δάνειο χωρίς χρήματα (που θα πρέπει φυσικά να εξοφληθεί ως πραγματικό) με εξευτελιστικούς όρους για να μην κάνετε στάση πληρωμών και κινδυνέψει η πίστη των καταθετών προς τις τράπεζές μας. Τα παλιότερα τοκοχρεωλύσια εξοφλούνται με τους

ζουν τον Σωτηρόπουλο να ανεμίζει τη «σημαία της χρεωκοπίας», την αργεντίνικη σημαία.

Βεβαίως, οι διακηρύξεις του Σωτηρόπουλου ήταν ότι «η Ελλάς θέλει πορευθή άνευ ελέγχου και Χρεωκοπίας» και γι' αυτό προχώρησε σε αυτή τη συμφωνία. Ο Σωτηρόπουλος διακωμωδήθηκε όσο λίγοι από την λαϊκή σάτυρα, ο χρηματιστικός όρος «σκριπ» έγινε συνώνυμο της διαφθοράς και της απάτης, ενώ έγινε και τίτλος για ένα δημοφιλές σατυρικό έντυπο της εποχής εκείνης.

Η κυβέρνηση Σωτηρόπουλου δεν μακροημέρευσε. Μετά από πέντε μήνες έχασε την ψήφο εμπιστοσύνης όταν έφερε τη συμφωνία στη Βουλή -τόσο εξόφθαλμα ληστρική ήταν- παραιτείται και αναλαμβάνει ο Τρικούπης, ο οποίος μετά από ένα μήνα είπε από το βήμα της Βουλής το περίφημο «Δυστυχώς επτωχεύσαμεν». Ο βασιλικός ελιγμός να αναλάβει την ευθύνη της χρεωκοπίας ένα παρένθετο πρόσωπο δεν διέσωσε βέβαια το τρικουπικό και το δηλιγιαννικό κόμμα από τη διάλυση.

Να σημειωθεί ακόμα ότι ο Σωτηρόπουλος είχε πέσει θύμα του Λαφαζάνη, του διαβόητου λήσταρχου Λαφαζάνη που τον είχε απαγάγει για ένα μήνα και ζήτησε λύτρα ένα υπέρογκο ποσό για την εποχή εκείνη, το οποίον τελικώς τού κατεβλήθη και έτσι ο Σωτηρόπουλος αφέθη ελεύθερος. Σταματώ εδώ, όμως, διότι οι ομοιότητες σε καταστάσεις, αλλά και πρόσωπα καταντούν εξοργιστικές. Σε καμιά περίπτωση δεν υπονοούμε, κ.τ.λ., κ.τ.λ..

Βάστα Ρόμμελ!

Ο πασίγνωστος εργασιομανής δημοσιογράφος με το εκρηκτικό ταπεραμέντο που υπηρετεί ευδοκίμως

Όταν, όμως, είσαι και πλούσιος ΚΑΙ αριστερός η επιτυχία είναι διπλή, είναι πολλαπλή, είναι τόσο ασήκωτη που εμφανίζονται τρομερές παρενέργειες με κυριότερη το «σύνδρομο της Αντουανέττας».

Ο Νίκος Φίλης είναι ένας επιτυχημένος και πλούσιος αριστερός δημοσιογράφος με θητεία σε όλες τις εφημερίδες της «διαπλοκής» ώσπου να καταλήξει διευθυντής στην «Αυγή». Το «ρεύμα» τον πήρε, τον σήκωσε ψηλά και τον έκανε βουλευτή, κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο και εξ απορρήτων του Τσίπρα. Μεγαλεία! Θεώρησε, λοιπόν, κομματικό καθήκον του να καταχεριάσει -λεκτικά- έναν «ταξικό εχθρό», τον βδελυρότερο, ίσως, ταξικό εχθρό και υπηρέτη του καπιταλιστικού συστήματος. Είναι ο γνωστός μας συνταξιούχος των 400 ευρώ, που αγωνιά για το αν θα καταβληθεί η μικρούτσικη συνταξή του τον επόμενο μήνα, έτσι όπως τον κατάντησαν. Ο Νίκος ο Φίλης, είναι άτεγκτος όμως μπροστά σε τέτοια λιποψυχίσματα και μικροπρέπειες και του πέταξε κατάμουτρα με το πιο σκαιό ύφος που θα μπορούσε να έχει ένας αξιωματούχος αριστερός: «Τί φοβάστε κύριε, μήπως χάσετε τα 400 ευρώ σας;»

Κανονικά ο συνταξιούχος θα έπρεπε να ντρέπεται που είναι φτωχός και κάθεται τώρα να ενοχλεί τον Φίλη για μικροποσά!

Και αν ο Αλ Καπόνε είχε γραφτεί σε πρότυπο λύκειο;

Ένας επιστήμονας ιστορικός έχει ως αρχή να μην διερευνά την ιστορία με τα «αν» και το αυτό διδάσκει. Ο Θάνος ο Βερέμης, όμως, ως συνταξιούχος καθηγητής ιστορίας, μπορεί να λέει ό,τι θέλει. Εξ άλλου το

Η ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ...

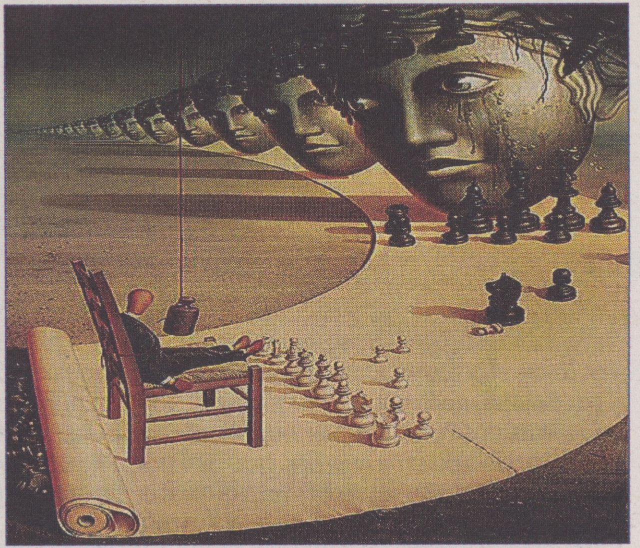
«Πράγματι μπορεί κάποιος να υποστηρίξει ότι οι απειλές είναι περισσότερο αποτελεσματικές από τις υποσχέσεις ως κινητήρια δύναμη για να συμμορφωθεί ο Άλλος. Αυτό ως ένα βαθμό οφείλεται στο γεγονός ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτοί που απειλούν θεωρείται ότι είναι πιο ισχυροί και ότι ασκούν μεγαλύτερο έλεγχο από αυτούς που υπόσχονται, επειδή τα μηνύματά τους περιέχουν περισσότερες πληροφορίες γι' αυτό που ενδεχομένως θα συμβεί».

Η Διευθέτηση της Κοινωνικής Σύγκρουσης,
Τζεφρεϋ Ρομπιν - Ντην Προειτ - Σουνγκ Χη Κιμ

Οι τεχνικοί της εξουσίας (επομένως και της διαπραγμάτευσης) γνωρίζουν και βασίζονται στο γεγονός ότι οι άνθρωποι, στους οποίους επιβάλλονται, συνήθως επιλέγουν να αποφύγουν μια ενδεχόμενη απώλεια που χαρακτηρίζεται ως βαρύτατη, μια απώλεια που οι πιθανότητες να συμβεί υπολογίζονται ως σημαντικές, παρά να διεκδικήσουν την παραμονή στο υπάρχον δυσάρεστο και ανεπιθύμητο καθεστώς ή μια μικρή (και αμφίβολη) αμοιβή. Μ' άλλα λόγια, οι άνθρωποι σ' αυτές τις περιπτώσεις πείθονται αποκλειστικά και μόνο με την χρήση απειλών, να υποβάλλουν οικειοθελώς την παραίτησή τους από τις όποιες φιλοδοξίες είχαν εκφράσει, γιατί αυτό θα είναι προς το συμφέρον τους...

Σύμφωνα *με τον* επικεφαλής οικονομολόγο της **Berenberg Bank Christian Schulz**, *«είναι αναπόφευκτο ότι τον Ιούλιο θα απαιτηθεί κι ένα τρίτο πακέτο βοήθειας. Με την Ευρωζώνη και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο να έχουν χάσει την εμπιστοσύνη τους προς την ελληνική κυβέρνηση,* ***οι όροι του νέου πακέτου θα είναι σκληροί και η επίβλεψή τους πολύ στενή****. Συγκριτικά με το τι θα πετύχαινε, υποθετικά, ο κ.* ***Σαμαράς*** *εάν επανεκλεγόταν, ο κ.* ***Τσίπρας*** *αποτελεί, αναμφίβολα, καταστροφή. Πλησιάζει η ώρα της κρίσης; Χθες η* ***ΕΚΤ*** *διατήρησε ίδιο το επίπεδο της ρευστότητας έκτακτης ανάγκης (ELA), μόλις για δεύτερη φορά από τον Φεβρουάριο, γεγονός που αιφνιδίασε. Οι εκροές καταθέσεων αυξήθηκαν στα 300 εκατ. ευρώ την ημέρα από 100 εκατ. ευρώ που ήταν μέχρι την περασμένη εβδομάδα, σύμφωνα με αναφορές του ελληνικού Τύπου».* (28-5-2015)

Η χρήση των απειλών σ' αυτές τις περιπτώσεις για τους εξουσιαστές δεν είναι ένα περιστασιακό εργαλείο, αλλά η αιχμή του δόρατος στην προσπάθειά τους να καταστήσουν, τελικά, ιδιαίτερα επαχθείς τους όρους επιβολής. *«Ένα Grexit θα αντανακλούσε μια συλλογική πολιτική αποτυχία. Πέραν όλων θα οδηγούσε στην κοινωνική και οικονομική καταστροφή των Ελλήνων πολιτών»*, αναφέρουν σε άρθρο τους οικονομολόγοι και πολιτικοί αναλυτές των **Eiffel Group and Glienicker Group**, το οποίο αναρτήθηκε πριν από περίπου δέκα ημέρες στην ιστοσελίδα του **ινστιτούτου Bruegel**.



Στόχος, βέβαια, των απειλών, έμμεσων ή άμεσων, δεν είναι να αποφευχθεί η επαπειλούμενη βαρύτατη απώλεια, αλλά να γίνει δεκτή σταδιακά, και όχι μονομιάς, καθώς η όποια αποδοχή της είναι το ζητούμενο και όχι ο τρόπος. Έτσι οι δυσμενείς επιπτώσεις, αυτές καθ' εαυτές στην πραγματικότητα δεν μετριάζονται, αλλά αντίθετα τείνουν προς την συνεχή επιδείνωση, διότι η σταδιακή επιβολή των νέων όρων καταδυνάστευσης δίνει επί πλέον δυνα-

συνέχεια στη σελ. 4

ερώτημα είναι τόσο τρυφερό! Κανείς δεν σκέφτηκε τί παιδικά χρόνια είχε αυτός ο φουκαράς ο Αλ Καπόνε...

Ας ξεκινήσουμε από την αρχή. Ο Θάνος ο Βερέμης είναι ένας σεσημασμένος (με την καλή έννοια) μελετητής της ιστορίας του ελληνικού χώρου που έβαλε έναν ευγενικό στόχο

ζωή και μετά θάνατον -πράγμα σχετικά σπάνιο- πολλοί τον ζήλευαν και τον ζηλεύουν, έγινε «πρωταγωνιστής» σε πάμπολλες ταινίες και βιβλία. Τί να το έκανε το πρότυπο σχολείο με τα «φυτά»;

ΥΓ.: Στη σχετική συζήτηση περί αριστείας στη βουλή, ο έρμος ο Κασιδιά-

γνώριζε τίποτα για τις πράξεις του Άκη και πως τον είχε συναντήσει μόνο δύο φορές σε πάρτυ της φοιτητικής νεολαίας ΠΑΣΠ. Διερωτήθηκε πως είναι δυνατόν να γνωρίζει τέτοιες λεπτομέρειες όταν ήταν μόνο πρωθυπουργός και προϊστάμενος για τις εξοπλιστικές συμβάσεις και είχε μόλις δύο πλήρεις

εκτροφείο εντατικής εκμετάλλευσης -κόλαση από τα ανθρώπινα αποβράσματα (sic)- στην Τσεχία. Όλες οι κότες έχουν νέα σπίτια και μπορούν να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους χωρίς φόβο και πόνο.»

Όλα ωραία μόνο που υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα που οφείλεται κατά

ρισσότερες περιπτώσεις, αυτοί που απειλούν θεωρείται ότι είναι πιο ισχυροί και ότι ασκούν μεγαλύτερο έλεγχο από αυτούς που υπόσχονται, επειδή τα μηνύματά τους περιέχουν περισσότερες πληροφορίες γι' αυτό που ενδεχομένως θα συμβεί».

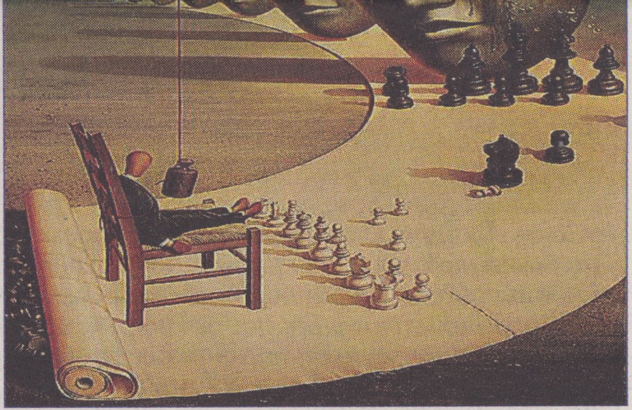
Η Διευθέτηση της Κοινωνικής Σύγκρουσης,
Τζεφρεϋ Ροεμπιν - Ντην Προειτ - Σουνγκ Χη Κιμ

Οι τεχνικοί της εξουσίας (επομένως και της διαπραγμάτευσης) γνωρίζουν και βασίζονται στο γεγονός ότι οι άνθρωποι, στους οποίους επιβάλλονται, συνήθως επιλέγουν να αποφύγουν μια ενδεχόμενη απώλεια που χαρακτηρίζεται ως βαρύτατη, μια απώλεια που οι πιθανότητες να συμβεί υπολογίζονται ως σημαντικές, παρά να διεκδικήσουν την παραμονή στο υπάρχον δυσάρεστο και ανεπιθύμητο καθεστώς ή μια μικρή (και αμφίβολη) αμοιβή. Μ' άλλα λόγια, οι άνθρωποι σ' αυτές τις περιπτώσεις πείθονται αποκλειστικά και μόνο με την χρήση απειλών, να υποβάλλουν οικειοθελώς την παραίτησή τους από τις όποιες φιλοδοξίες είχαν εκφράσει, γιατί αυτό θα είναι προς το συμφέρον τους...

Σύμφωνα *με τον* επικεφαλής οικονομολόγο της

προς την ελληνική κυβέρνηση, ***οι όροι του νέου πακέτου θα είναι σκληροί και η επίβλεψή τους πολύ στενή***. *Συγκριτικά με το τι θα πετύχαινε, υποθετικά, ο κ.* ***Σαμαράς*** *εάν επανεκλεγόταν, ο κ.* ***Τσίπρας*** *αποτελεί, αναμφίβολα, καταστροφή. Πλησιάζει η ώρα της κρίσης; Χθες η* ***ΕΚΤ*** *διατήρησε ίδιο το επίπεδο της ρευστότητας έκτακτης ανάγκης (ELA), μόλις για δεύτερη φορά από τον Φεβρουάριο, γεγονός που αιφνιδίασε. Οι εκροές καταθέσεων αυξήθηκαν στα 300 εκατ. ευρώ την ημέρα από 100 εκατ. ευρώ που ήταν μέχρι την περασμένη εβδομάδα, σύμφωνα με αναφορές του ελληνικού Τύπου».* (28-5-2015)

Η χρήση των απειλών σ' αυτές τις περιπτώσεις για τους εξουσιαστές δεν είναι ένα περιστασιακό εργαλείο, αλλά η αιχμή του δόρατος στην προσπάθειά τους να καταστήσουν, τελικά, ιδιαίτερα επαχθείς τους όρους επιβολής. *«Ένα Grexit θα αντανακλούσε μια συλλογική πολιτική αποτυχία. Πέραν όλων θα οδηγούσε στην κοινωνική και οικονομική καταστροφή των Ελλήνων πολιτών»*, αναφέρουν σε άρθρο τους οικονομολόγοι και πολιτικοί αναλυτές των **Eiffel Group and Glienicker Group**, το οποίο αναρτήθηκε πριν από περίπου δέκα ημέρες στην ιστοσελίδα του **ινστιτούτου Bruegel**.



Στόχος, βέβαια, των απειλών, έμμεσων ή άμεσων, δεν είναι να αποφευχθεί η επαπειλούμενη βαρύτατη απώλεια, αλλά να γίνει δεκτή σταδιακά, και όχι μονομιάς, καθώς η όποια αποδοχή της είναι το ζητούμενο και όχι ο τρόπος. Έτσι οι δυσμενείς επιπτώσεις, αυτές καθ' εαυτές στην πραγματικότητα δεν μετριάζονται, αλλά αντίθετα τείνουν προς την συνεχή επιδείνωση, διότι η σταδιακή επιβολή των νέων όρων καταδυνάστευσης δίνει επί πλέον δυνα-

συνέχεια στη σελ. 4

ερώτημα είναι τόσο τρυφερό! Κανείς δεν σκέφτηκε τί παιδικά χρόνια είχε αυτός ο φουκαράς ο Αλ Καπόνε...

Ας ξεκινήσουμε από την αρχή. Ο Θάνος ο Βερέμης είναι ένας σεσημασμένος (με την καλή έννοια) μελετητής της ιστορίας του ελληνικού χώρου που έβαλε έναν ευγενικό στόχο στη ζωή του και αυτόν υπηρετεί: Να «προσαρμόσει» -πάλι με την καλή έννοια- την ελληνική ιστορία ώστε να χωρέσουν, οι «νεοέλληνες», ιδεολογικά στο «ευρωπαϊκό» μας σπίτι. Αυτός και μια πλειάδα λαμπρών επιστημόνων έχουν αποφανθεί ότι οι Ξένοι μάς έδωσαν την ελευθερία μας και άρα σε αυτούς χρωστάμε τα πάντα. Ο Θάνος ο Βερέμης υποστηρίζει φανατικά την «αριστεία». Τί σημαίνει όμως «αριστεία»; Αριστεία σημαίνει να κυβερνούν οι Άριστοι, που είναι άριστοι επειδή το λένε αυτοί, επειδή αλληλοβραβεύονται, αλληλοσυγχαίρονται, κτλ. Και ένας Άριστος που κυβερνά «αριστίνδην» δεν μπορεί να δίνει σε κανέναν λόγο για αυτά που κάνει,

ζωή και μετά θάνατον -πράγμα σχετικά σπάνιο- πολλοί τον ζήλεψαν και τον ζηλεύουν, έγινε «πρωταγωνιστής» σε πάμπολλες ταινίες και βιβλία. Τί να το έκανε το πρότυπο σχολείο με τα «φυτά»;

ΥΓ.: Στη σχετική συζήτηση περί αριστείας στη βουλή, ο έρμος ο Κασιδιάρης δεν κατάλαβε λέξη από όσα έλεγαν και στην βαρυσήμαντη ομιλία του τόνισε τη σημασία των «αριστείων προόδου», δηλαδή τους τιμητικούς κίτρινους παπύρους που δίνει ο γυμνασιάρχης στον «σπασίκλα» της τάξης κάθε χρόνο. Μάλιστα αποκάλυψε ότι προσπάθησε να γραφτεί σε πρότυπο λύκειο, αλλά δεν τον δέχτηκαν...

Ένας απλός πρωθυπουργός ήταν ο άνθρωπος!

Ο Κώστας Σημίτης, ο πατέρας του «εκσυγχρονιστικού» θεολογικού ρεύματος και προστάτης άγιος των «μεταρρυθμίσεων» (μην ρωτήσετε τί σημαίνουν οι μεταρρυθμίσεις γιατί

γνώριζε τίποτα για τις πράξεις του Άκη και πως τον είχε συναντήσει μόνο δύο φορές σε πάρτυ της φοιτητικής νεολαίας ΠΑΣΠ. Διερωτήθηκε πως είναι δυνατόν να γνωρίζει τέτοιες λεπτομέρειες όταν ήταν μόνο πρωθυπουργός και προϊστάμενος για τις εξοπλιστικές συμβάσεις και είχε μόλις δύο πλήρεις τετραετίες θητεία. Τα αίσχη του Άκη τα πληροφορήθηκε από τις κυριακάτικες εφημερίδες που διάβαζε στο κρεβάτι του. Αυτές οι εφημερίδες, που συνδέονταν με συμφέροντα εμπόρων όπλων, τον λιβάνιζαν για οκτώ συναπτά έτη, αλλά αυτό ήταν πολύ λογικό και δεν πρέπει να παραξενεύει κανέναν, αφού ο Σημίτης ως γνωστόν ήταν ο καλύτερος σε όλα.

Η Βάσω Παπανδρέου που συμμετείχε στο ΚΥΣΕΑ ως μέλος είπε ότι αισθάνεται «σιχασιά για τον Άκη» και δήλωσε πως οι κακοί άνθρωποι είναι στη φυλακή.

Επανάσταση στην πόλη και στο χωριό

εκτροφείο εντατικής εκμετάλλευσης -κόλαση από τα ανθρώπινα αποβράσματα (sic)- στην Τσεχία. Όλες οι κότες έχουν νέα σπίτια και μπορούν να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους χωρίς φόβο και πόνο.»

Όλα ωραία μόνο που υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα που οφείλεται κατά βάσιν στις άλυτες πολιτισμικές διαφορές ανάμεσα στην πόλη και το χωριό. Άντε τώρα να εξηγήσεις σε ένα χωριάτη ότι το να αρπάξεις μια ξένη κότα και να την πάς σε ένα άλλο σπίτι(!) δεν είναι κάτι αναγκαστικά κακό και εν πάσει περιπτώσει δεν είναι όλοι κλεφτοκοτάδες! (Το να την αφήσεις ελεύθερη στη «φύση» ξεπερνά βέβαια κάθε ουτοπική διάθεση και πολύ σωστά). Ενδεικτική του απόλυτου χάσματος είναι και η διάσταση απόψεων στο κράτος για το ποια υπηρεσία είναι αρμόδια να πατάξει το συγκεκριμένο φαινόμενο, η αστυνομία ή η αγροφυλακή;

Μια σημαντική στροφή

Να μην ξανακρούσω άλλες ειρωνείες

μητο καθεστώς ή μια μικρή (και αμφίβολη) αμοιβή. Μ' άλλα λόγια, οι άνθρωποι σ' αυτές τις περιπτώσεις πείθονται αποκλειστικά και μόνο με την χρήση απειλών, να υποβάλλουν οικειοθελώς την παραίτησή τους από τις όποιες φιλοδοξίες είχαν εκφράσει, γιατί αυτό θα είναι προς το συμφέρον τους...

Σύμφωνα *με τον* επικεφαλής οικονομολόγο της *νακλούσε μια συλλογική πολιτική αποτυχία. Πέραν όλων θα οδηγούσε στην κοινωνική και οικονομική καταστροφή των Ελλήνων πολιτών»*, αναφέρουν σε άρθρο τους οικονομολόγοι και πολιτικοί αναλυτές των **Eiffel Group and Glienicker Group**, το οποίο αναρτήθηκε πριν από περίπου δέκα ημέρες στην ιστοσελίδα του **ινστιτούτου Bruegel**.

τούμενο και όχι ο τρόπος. Έτσι οι δυσμενείς επιπτώσεις, αυτές καθ' εαυτές στην πραγματικότητα δεν μετριάζονται, αλλά αντίθετα τείνουν προς την συνεχή επιδείνωση, διότι η σταδιακή επιβολή των νέων όρων καταδυνάστευσης δίνει επί πλέον δυνα-

συνέχεια στη σελ. 4

ερώτημα είναι τόσο τρυφερο! Κανείς δεν σκέφτηκε τί παιδικά χρόνια είχε αυτός ο φουκαράς ο Αλ Καπόνε...

Ας ξεκινήσουμε από την αρχή. Ο Θάνος ο Βερέμης είναι ένας σεσημασμένος (με την καλή έννοια) μελετητής της ιστορίας του ελληνικού χώρου που έβαλε έναν ευγενικό στόχο στη ζωή του και αυτόν υπηρετεί: Να «προσαρμόσει» -πάλι με την καλή έννοια- την ελληνική ιστορία ώστε να χωρέσουν, οι «νεοέλληνες», ιδεολογικά στο «ευρωπαϊκό» μας σπίτι. Αυτός και μια πλειάδα λαμπρών επιστημόνων έχουν αποφανθεί ότι οι Ξένοι μάς έδωσαν την ελευθερία μας και άρα σε αυτούς χρωστάμε τα πάντα. Ο Θάνος ο Βερέμης υποστηρίζει φανατικά την «αριστεία». Τί σημαίνει όμως «αριστεία»; Αριστεία σημαίνει να κυβερνούν οι Άριστοι, που είναι άριστοι επειδή το λένε αυτοί, επειδή αλληλοβραβεύονται, αλληλοσυγχαίρονται, κτλ. Και ένας Άριστος που κυβερνά «αριστίνδην» δεν μπορεί να δίνει σε κανέναν λόγο για αυτά που κάνει. Αφού είναι άριστος, θα είναι αναγκαστικά, άριστα και τα έργα του. Αυτή είναι, in a nutshell, η ιερή έννοια της αριστείας. Το ερώτημα του τίτλου τέθηκε πολύ σοβαρά από τον Θάνο Βερέμη. «Ο Αλ Καπόνε ήταν εξαιρετικών ικανοτήτων. Έγινε γκάνγκστερ γιατί δεν είχε την ευκαιρία να πάει σε ένα πολύ καλό σχολείο» Βεβαίως, ο βαρετός καθηγητής δεν μπόρεσε να σκεφτεί ότι ο Αλ Καπόνε αρίστευσε -με τον τρόπο του-, έγινε διάσημος και εν ζωή και μετά θάνατον -πράγμα σχετικά σπάνιο- πολλοί τον ζήλευαν και τον ζηλεύουν, έγινε «πρωταγωνιστής» σε πάμπολλες ταινίες και βιβλία. Τί να το έκανε το πρότυπο σχολείο με τα «φυτά»;

ΥΓ.: Στη σχετική συζήτηση περί αριστείας στη βουλή, ο έρμος ο Κασιδιάρης δεν κατάλαβε λέξη από όσα έλεγαν και στην βαρυσήμαντη ομιλία του τόνισε τη σημασία των «αριστείων προόδου», δηλαδή τους τιμητικούς κίτρινους παπύρους που δίνει ο γυμνασιάρχης στον «σπασίκλα» της τάξης κάθε χρόνο. Μάλιστα αποκάλυψε ότι προσπάθησε να γραφτεί σε πρότυπο λύκειο, αλλά δεν τον δέχτηκαν...

Ένας απλός πρωθυπουργός ήταν ο άνθρωπος!

Ο Κώστας Σημίτης, ο πατέρας του «εκσυγχρονιστικού» θεολογικού ρεύματος και προστάτης άγιος των «μεταρρυθμίσεων» (μην ρωτήσετε τί σημαίνουν οι μεταρρυθμίσεις γιατί μπορεί να κολλήσετε τη ρετσινιά του οπισθοδρομικού και αντιμεταρρυθμιστή), πέρασε το «κατώφλι του ανακριτή» όπως λένε οι δημοσιογραφικές πένες, για να καταθέσει για το σκάνδαλο των εξοπλιστικών ως προϊστάμενος του ΚΥΣΕΑ. Υπενθυμίζουμε ότι το μέλος του ΚΥΣΕΑ και πρώην ΥΠΕΘΑ Άκης Τσοχατζόπουλος βρίσκεται στη φυλακή μετά της συζύγου του για αυτή την υπόθεση.

Ο Κώστας Σημίτης δήλωσε ότι δεν γνώριζε τίποτα για τις πράξεις του Άκη και πως τον είχε συναντήσει μόνο δύο φορές σε πάρτυ της φοιτητικής νεολαίας ΠΑΣΠ. Διερωτήθηκε πως είναι δυνατόν να γνωρίζει τέτοιες λεπτομέρειες όταν ήταν μόνο πρωθυπουργός και προϊστάμενος για τις εξοπλιστικές συμβάσεις και είχε μόλις δύο πλήρεις τετραετίες θητεία. Τα αίσχη του Άκη τα πληροφορήθηκε από τις κυριακάτικες εφημερίδες που διάβαζε στο κρεβάτι του. Αυτές οι εφημερίδες, που συνδέονταν με συμφέροντα εμπόρων όπλων, τον λιβάνιζαν για οκτώ συναπτά έτη, αλλά αυτό ήταν πολύ λογικό και δεν πρέπει να παραξενεύει κανέναν, αφού ο Σημίτης ως γνωστόν ήταν ο καλύτερος σε όλα.

Η Βάσω Παπανδρέου που συμμετείχε στο ΚΥΣΕΑ ως μέλος είπε ότι αισθάνεται «σιχασιά για τον Άκη» και δήλωσε πως οι κακοί άνθρωποι είναι στη φυλακή.

Επανάσταση στην πόλη και στο χωριό

Εντελώς τυχαία διαβάσαμε σε ένα σάιτ μια καταπληκτική «ανάληψη ευθύνης». Παρενθετικώς, ορισμένες «αναλήψεις ευθύνης» πιστεύουμε ότι συγκροτούν ένα ξεχωριστό είδος λογοτεχνίας που οι ειδικοί δεν είναι ακόμα σε θέση να εκτιμήσουν. Την παραθέτουμε αυτούσια γιατί σε αντίθεση με τον υψηλό συμβολισμό της πράξης, είναι μόλις δυο αράδες, προφανώς από σεμνότητα: *«8 κότες απελευθερώθηκαν από ένα εκτροφείο εντατικής εκμετάλλευσης -κόλαση από τα ανθρώπινα αποβράσματα (sic)- στην Τσεχία. Όλες οι κότες έχουν νέα σπίτια και μπορούν να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους χωρίς φόβο και πόνο.»*

Όλα ωραία μόνο που υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα που οφείλεται κατά βάσιν στις άλυτες πολιτισμικές διαφορές ανάμεσα στην πόλη και το χωριό. Άντε τώρα να εξηγήσεις σε ένα χωριάτη ότι το να αρπάξεις μια ξένη κότα και να την πάς σε ένα άλλο σπίτι(!) δεν είναι κάτι αναγκαστικά κακό και εν πάσει περιπτώσει δεν είναι όλοι κλεφτοκοτάδες! (Το να την αφήσεις ελεύθερη στη «φύση» ξεπερνά βέβαια κάθε ουτοπική διάθεση και πολύ σωστά). Ενδεικτική του απόλυτου χάσματος είναι και η διάσταση απόψεων στο κράτος για το ποια υπηρεσία είναι αρμόδια να πατάξει το συγκεκριμένο φαινόμενο, η αστυνομία ή η αγροφυλακή;

Μια σημαντική στροφή

Να μην ξανακούσω άλλες ειρωνείες για την αποστροφή του Τσίπρα. «Κάναμε μια σημαντική(!) στροφή 360 μοιρών σε σχέση με το μνημόνιο». Δηλαδή επιστροφή στο ίδιο σημείο. Πολιτικός μηχανικός έχει σπουδάσει ο άνθρωπος, είναι δυνατόν να έκανε λάθος; Η «στροφή 360 μοιρών» είναι ένα από τα αγαπημένα ευφυολογήματα των πολιτικών

συνέχεια στη σελ. 4

συνέχεια από τη σελ. 3

όταν βρίσκονται στην πολύ συνηθισμένη ανάγκη να διατυπώσουν κάτι και να εννοούν ακριβώς το αντίθετο χωρίς να γίνονται αντιληπτοί εύκολα.

Το κόκκινο βιβλιαράκι του Σταύρου του Θεοδωράκη

Το «Ποτάμι» είναι ένα γραφικό πολιτικό κατασκεύασμα του καιρού μας με μέλη πανεπιστημιακούς -κατά κανόνα- και επικεφαλής έναν αγράμματο που δεν ανοίγει βιβλίο γιατί τα ξέρει όλα, τον Σταύρο τον Θεοδωράκη, ο οποίος επιβεβαιώνει, ή μάλλον ενσαρκώνει, τον πιο επιτυχημένο ορισμό για το τι σημαίνει δημοσιογράφος: Αυτός που προσπαθεί να εξηγήσει στους άλλους αυτό που δεν έχει καταλάβει ο ίδιος. Το Ποτάμι στο λίγο διάστημα που κυλάει τα βρωμόνερά του, έχει πετύχει να δημιουργήσει ένα νέο πρότυπο ανθρώπου, που δεν κορνάρει στον μπροστινό του στο φανάρι, που δεν βάζει καφάσι για να «καβατζώσει» τη θέση πάρκινγκ και τα λοιπά, με άλλα λόγια έναν ανυπόφορο πολιτισμένο σπασίκλα.

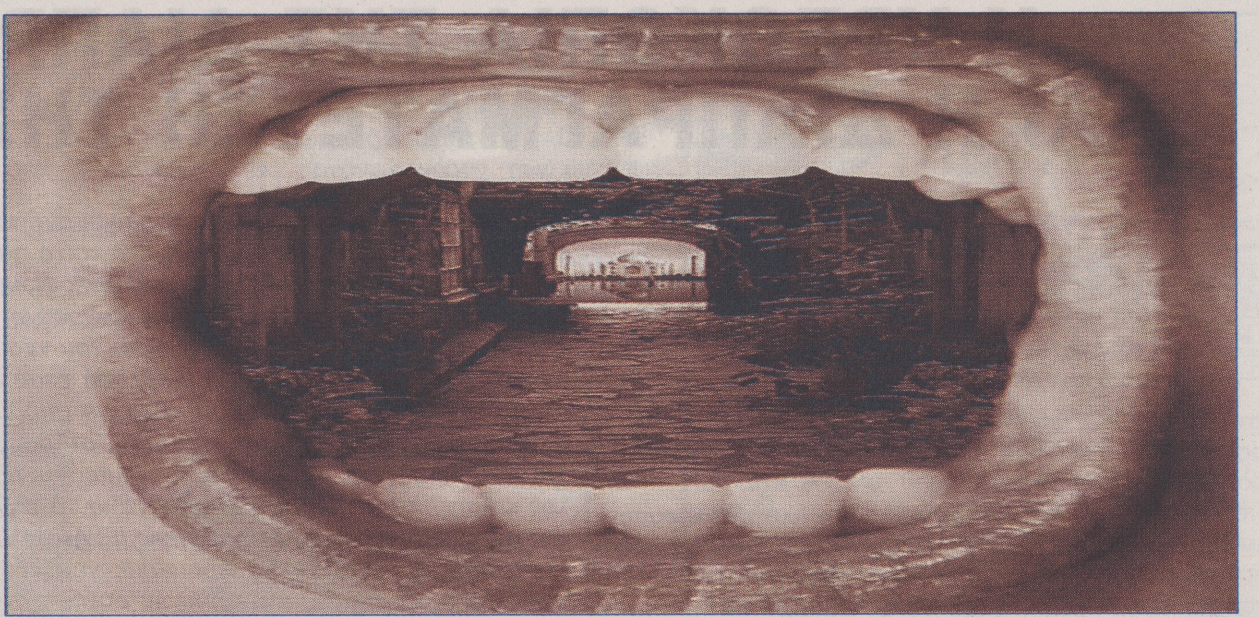
Για όποιον θέλει να ενημερωθεί για τις θέσεις του Ποταμιού, ο Σταύρος Θεοδωράκης εξέδωσε, μόνος του φυσικά, ένα βιβλιαράκι pocket size για να διαβάζεται εύκολα στο μετρό από τους αφοσιωμένους Ποταμίτες, που πάντα επικυρώνουν το εισιτήριό τους και πάντα το σκίζουν κατά την έξοδο από το σταθμό για να μην το πάρει άλλος επιβάτης.

Αυτό που μας ενθουσίασε και μας έκανε να το ψάχνουμε απεγνωσμένα είναι το χρώμα του. Είναι κόκκινο, κατακόκκινο με λίγο μπορντώ και μια απαλή σκούρα διαγράμμιση, για το «ξεκάρφωμα». Είναι το «κόκκινο βιβλιαράκι» του Σταύρου του Θεοδωράκη!



Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ



τότητες σκλήρυνσης εκ μέρους των εξουσιαστών, παρ' ότι γίνεται με το γάντι.

Σύμφωνα με το **Διεθνές Πρακτορείο Ειδήσεων Reuters**, *«αντίθετα από την προηγούμενη κρίση της Ελλάδας, προ τριετίας, σήμερα επικρατεί η αντίληψη ότι είναι σχεδόν μηδαμινή η έκθεση του τραπεζικού κλάδου και του ιδιωτικού τομέα, διότι έχουν δημιουργηθεί τοίχοι ασφαλείας στον χρηματοπιστωτικό κλάδο για τη θωράκιση του ευρώ, ενώ οι αγορές υποτίθεται ότι έχουν ήδη προεξοφλήσει αυτόν τον κίνδυνο.* ***Κανένας δεν γνωρίζει τις πραγματικές επιπτώσεις μιας κίνησης που δεν έχει επαναληφθεί στο παρελθόν***. *Επιπροσθέτως,* ***οι επενδυτές έχουν την τάση να αντιμετωπίζουν αρκετά ήπια τα γεγονότα, που μπορεί να προκαλέσουν τεράστιες επιπτώσεις***. *Έχει συμβεί ξανά*

αφού αμβλύνει σε μεγάλο βαθμό τις συλλογικές μνήμες μιας χαμένης πλέον αγωνιστικότητας, επιτείνει την παθητικότητα, την ηττοπάθεια, τις διαθέσεις παράδοσης και τελικά φέρνει πιο κοντά μια κατάσταση εθελοδουλείας. Χάνεται, μ' άλλα λόγια, η πίστη στις τωρινές ή μελλοντικές δυνατότητες αντίστασης, οι οποίες πλέον αφορούν αποκλειστικά το παρελθόν.

Η ολοένα και αυξανόμενη χρονική απόσταση, λοιπόν, από δυσάρεστες για την εξουσία καταστάσεις, δίνει την δυνατότητα να αυξηθεί η ικανότητα αφομοίωσης σημαντικών τμημάτων του κοινωνικού χώρου με την ευρεία έννοια του όρου, αλλά και με την στενότερη, αφού αναδεικνύονται και οι δυνατότητες οι όποιες επαναστατικές «παρεκκλίσεις» να πάρουν την θέση τους στον αντιπολιτευτικό στίβο.

πολιτικό σύστημα ή στους «θεσμούς», αλλά σε επιλεγμένα πρόσωπα της κυριαρχικής ελίτ, που είναι «ανάγκη» να προικοδοτηθούν αναλόγως με την θέση και τον ρόλο, που θα έχουν στην συνέχεια.

Οι «σκληροί», βέβαια, της «διαπραγμάτευσης» (είτε βρίσκονται στο «εσωτερικό» είτε στο «εξωτερικό») είναι απαραίτητοι όσο και οι «μετριοπαθείς». Τα τελευταία «πρόσωπα», όπως φιλοτεχνούνται με προσοχή από τα ΜΜΕ, είναι εκείνα που θα ξεμπλοκάρουν τα «αδιέξοδα», θα δώσουν «νέα πνοή» στις «εξελίξεις», θα γεφυρώσουν «διαφορές», θα «επιταχύνουν» την στιγμή που η «επιβράδυνση» φαντάζει «ολέθρια» και θα επιβάλλουν την «τελική λύση».

Η ανακούφιση, λοιπόν, που θα νιώσουν σημαντικά τμήματα του πληθυσμού από την «συμφωνία»,

-κατά κανόνα- και επικεφαλής έναν αγράμματο που δεν ανοίγει βιβλίο γιατί τα ξέρει όλα, τον Σταύρο τον Θεοδωράκη, ο οποίος επιβεβαιώνει, ή μάλλον ενσαρκώνει, τον πιο επιτυχημένο ορισμό για το τι σημαίνει δημοσιογράφος: Αυτός που προσπαθεί να εξηγήσει στους άλλους αυτό που δεν έχει καταλάβει ο ίδιος. Το Ποτάμι στο λίγο διάστημα που κυλάει τα βρωμόνερά του, έχει πετύχει να δημιουργήσει ένα νέο πρότυπο ανθρώπου, που δεν κορνάρει στον μπροστινό του στο φανάρι, που δεν βάζει καφάσι για να «καβατζώσει» τη θέση πάρκινγκ και τα λοιπά, με άλλα λόγια έναν ανυπόφορο πολιτισμένο σπασίκλα.

Για όποιον θέλει να ενημερωθεί για τις θέσεις του Ποταμιού, ο Σταύρος Θεοδωράκης εξέδωσε, μόνος του φυσικά, ένα βιβλιαράκι pocket size για να διαβάζεται εύκολα στο μετρό από τους αφοσιωμένους Ποταμίτες, που πάντα επικυρώνουν το εισιτήριό τους και πάντα το σκίζουν κατά την έξοδο από το σταθμό για να μην το πάρει άλλος επιβάτης.

Αυτό που μας ενθουσίασε και μας έκανε να το ψάχνουμε απεγνωσμένα είναι το χρώμα του. Είναι κόκκινο, κατακόκκινο με λίγο μπορντώ και μια απαλή σκούρα διαγράμμιση, για το «ξεκάρφωμα». Είναι το «κόκκινο βιβλιαράκι» του Σταύρου του Θεοδωράκη!



Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

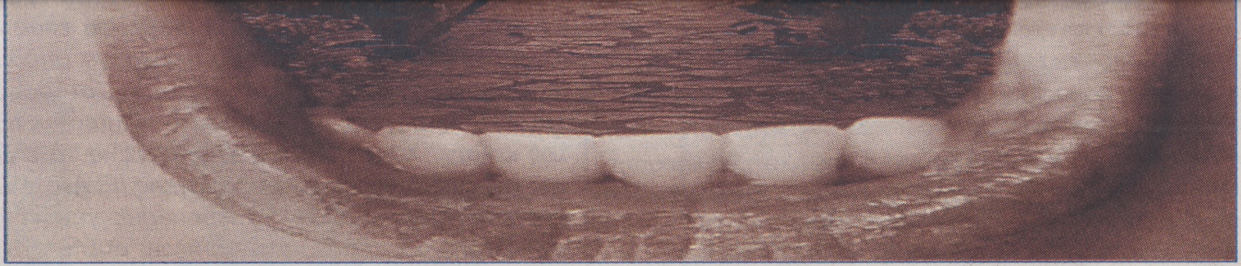
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 150
ΙΟΥΝΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ



τότητες σκλήρυνσης εκ μέρους των εξουσιαστών, παρ' ότι γίνεται με το γάντι.

Σύμφωνα με το **Διεθνές Πρακτορείο Ειδήσεων Reuters**, *«αντίθετα από την προηγούμενη κρίση της Ελλάδας, προ τριετίας, σήμερα επικρατεί η αντίληψη ότι είναι σχεδόν μηδαμινή η έκθεση του τραπεζικού κλάδου και του ιδιωτικού τομέα, διότι έχουν δημιουργηθεί τοίχοι ασφαλείας στον χρηματοπιστωτικό κλάδο για τη θωράκιση του ευρώ, ενώ οι αγορές υποτίθεται ότι έχουν ήδη προεξοφλήσει αυτόν τον κίνδυνο.* ***Κανένας δεν γνωρίζει τις πραγματικές επιπτώσεις μιας κίνησης που δεν έχει επαναληφθεί στο παρελθόν.*** *Επιπροσθέτως,* ***οι επενδυτές έχουν την τάση να αντιμετωπίζουν αρκετά ήπια τα γεγονότα, που μπορεί να προκαλέσουν τεράστιες επιπτώσεις.*** *Έχει συμβεί ξανά στο παρελθόν. Ενδεικτική ήταν η αντιμετώπιση της χρεωκοπίας της* ***Lehman Brothers*** *από τους επενδυτές, το 2008. Αρχές του 2007, ο δείκτης μεταβλητότητας των αγορών στις ΗΠΑ κυμαινόταν στο ιστορικό χαμηλό των 10 μονάδων. Τον Σεπτέμβριο του 2008 είχε αναρριχηθεί στις 20 μονάδες και εκτοξεύθηκε στις 80 μονάδες μετά την κατάρρευση της τράπεζας».*

Όπως είναι γνωστό, η ωμή βία προκαλεί, τουλάχιστον στον κοινωνικό χώρο τον οποίο γνωρίζουμε και αναφερόμαστε, σημαντικές αντιδράσεις, συγκρούσεις και σε ορισμένες περιπτώσεις

αφού αμβλύνει σε μεγάλο βαθμό τις συλλογικές μνήμες μιας χαμένης πλέον αγωνιστικότητας, επιτείνει την παθητικότητα, την ηττοπάθεια, τις διαθέσεις παράδοσης και τελικά φέρνει πιο κοντά μια κατάσταση εθελοδουλείας. Χάνεται, μ' άλλα λόγια, η πίστη στις τωρινές ή μελλοντικές δυνατότητες αντίστασης, οι οποίες πλέον αφορούν αποκλειστικά το παρελθόν.

Η ολοένα και αυξανόμενη χρονική απόσταση, λοιπόν, από δυσάρεστες για την εξουσία καταστάσεις, δίνει την δυνατότητα να αυξηθεί η ικανότητα αφομοίωσης σημαντικών τμημάτων του κοινωνικού χώρου με την ευρεία έννοια του όρου, αλλά και με την στενότερη, αφού αναδεικνύονται και οι δυνατότητες οι όποιες επαναστατικές «παρεκκλίσεις» να πάρουν την θέση τους στον αντιπολιτευτικό στίβο.

Οι τεχνικοί της εξουσίας χαρακτηρίζουν, επίσης, ως μια επί πλέον «αρετή» της χρήσης απειλών την δυνατότητα ανάκλησής τους σε κάθε περίπτωση αφού, αν ο «εμπλεκόμενος», παρά τις απειλές που δέχεται, δεν δείχνει καμία διάθεση συμμόρφωσης και τελικά δεν συμμορφώνεται, η μη πραγματοποίηση των απειλών εκ μέρους των ισχυρών θεωρείται δείγμα «ανθρωπισμού» και όχι αδυναμίας.

Σύμφωνα με την ισπανική εφημερίδα **El Mundo** (29/5), *«Πρόκειται να υπάρξει μία πολιτική συμφωνία, η απόφαση έχει ληφθεί ήδη. Σήμερα ήδη υπάρχουν δύο στις τρεις πιθανότητες να υπάρ-*

πολιτικό σύστημα ή στους «θεσμούς», αλλά σε επιλεγμένα πρόσωπα της κυριαρχικής ελίτ, που είναι «ανάγκη» να προικοδοτηθούν αναλόγως με την θέση και τον ρόλο, που θα έχουν στην συνέχεια.

Οι «σκληροί», βέβαια, της «διαπραγμάτευσης» (είτε βρίσκονται στο «εσωτερικό» είτε στο «εξωτερικό») είναι απαραίτητοι όσο και οι «μετριοπαθείς». Τα τελευταία «πρόσωπα», όπως φιλοτεχνούνται με προσοχή από τα ΜΜΕ, είναι εκείνα που θα ξεμπλοκάρουν τα «αδιέξοδα», θα δώσουν «νέα πνοή» στις «εξελίξεις», θα γεφυρώσουν «διαφορές», θα «επιταχύνουν» την στιγμή που η «επιβράδυνση» φαντάζει «ολέθρια» και θα επιβάλλουν την «τελική λύση».

Η ανακούφιση, λοιπόν, που θα νιώσουν σημαντικά τμήματα του πληθυσμού από την «συμφωνία», θα πιστωθεί στους «μεγάλους ηγέτες» που θα αποτρέψουν να φθάσουν τα πράγματα στον πολυδιαφημιζόμενο επικείμενο «όλεθρο».

Πως; Αποκηρύσσοντας πρώτα απ' όλα το «παίγνιο του δειλού» στο οποίο το προηγούμενο διάστημα είχε διαφανεί, ότι συμμετείχαν όλοι οι εμπλεκόμενοι ανεξαιρέτως. Και ποιο είναι αυτό; Το «παίγνιο του δειλού» απαιτεί δύο συμμετέχοντες, που οδηγούν το αυτοκίνητό τους με ιλιγγιώδη ταχύτητα με κίνδυνο να συγκρουστούν μετωπικά. Ηττημένος στο «παίγνιο του δειλού» είναι τελικά αυτός, που την τελευταία στιγμή θα στρίψει

Ποταμίτες, που πάντα επικυρώνουν το εισιτήριό τους και πάντα το σκίζουν κατά την έξοδο από το σταθμό για να μην το πάρει άλλος επιβάτης.

Αυτό που μας ενθουσίασε και μας έκανε να το ψάχνουμε απεγνωσμένα είναι το χρώμα του. Είναι κόκκινο, κατακόκκινο με λίγο μπορντώ και μια απαλή σκούρα διαγράμμιση, για το «ξεκάρφωμα». Είναι το «κόκκινο βιβλιαράκι» του Σταύρου του Θεοδωράκη!



Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 150
ΙΟΥΝΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803 bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

σήμερα επικρατεί η αντίληψη ότι είναι σχεδόν μηδαμινή η έκθεση του τραπεζικού κλάδου και του ιδιωτικού τομέα, διότι έχουν δημιουργηθεί τοίχοι ασφαλείας στον χρηματοπιστωτικό κλάδο για τη θωράκιση του ευρώ, ενώ οι αγορές υποτίθεται ότι έχουν ήδη προεξοφλήσει αυτόν τον κίνδυνο. ***Κανένας δεν γνωρίζει τις πραγματικές επιπτώσεις μιας κίνησης που δεν έχει επαναληφθεί στο παρελθόν.*** *Επιπροσθέτως,* ***οι επενδυτές έχουν την τάση να αντιμετωπίζουν αρκετά ήπια τα γεγονότα, που μπορεί να προκαλέσουν τεράστιες επιπτώσεις.*** *Έχει συμβεί ξανά στο παρελθόν. Ενδεικτική ήταν η αντιμετώπιση της χρεωκοπίας της* ***Lehman Brothers*** *από τους επενδυτές, το 2008. Αρχές του 2007, ο δείκτης μεταβλητότητας των αγορών στις ΗΠΑ κυμαινόταν στο ιστορικό χαμηλό των 10 μονάδων. Τον Σεπτέμβριο του 2008 είχε αναρριχηθεί στις 20 μονάδες και εκτοξεύθηκε στις 80 μονάδες μετά την κατάρρευση της τράπεζας».*

Όπως είναι γνωστό, η ωμή βία προκαλεί, τουλάχιστον στον κοινωνικό χώρο τον οποίο γνωρίζουμε και αναφερόμαστε, σημαντικές αντιδράσεις, συγκρούσεις και σε ορισμένες περιπτώσεις ανεξέλεγκτες εξεγέρσεις. Η πιθανότητα, λοιπόν, σφοδρών αναταραχών δεν είναι ασήμαντη, γεγονός, που οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων δεν μπορούν να αγνοήσουν ή να υποτιμήσουν σε κάθε περίπτωση.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο **η χρονική απομάκρυνση από παρόμοια γεγονότα θεωρείται σταθεροποιητικός παράγοντας, λείας. Χάνεται, μ' άλλα λόγια, η πίστη στις τωρινές ή μελλοντικές δυνατότητες αντίστασης, οι οποίες πλέον αφορούν αποκλειστικά το παρελθόν.**

Η ολοένα και αυξανόμενη χρονική απόσταση, λοιπόν, από δυσάρεστες για την εξουσία καταστάσεις, δίνει την δυνατότητα να αυξηθεί η ικανότητα αφομοίωσης σημαντικών τμημάτων του κοινωνικού χώρου με την ευρεία έννοια του όρου, αλλά και με την στενότερη, αφού αναδεικνύονται και οι δυνατότητες οι οποίες επαναστατικές «παρεκκλίσεις» να πάρουν την θέση τους στον αντιπολιτευτικό στίβο.

Οι τεχνικοί της εξουσίας χαρακτηρίζουν, επίσης, ως μια επί πλέον «αρετή» της χρήσης απειλών την δυνατότητα ανάκλησής τους σε κάθε περίπτωση αφού, αν ο «εμπλεκόμενος», παρά τις απειλές που δέχεται, δεν δείχνει καμία διάθεση συμμόρφωσης και τελικά δεν συμμορφώνεται, η μη πραγματοποίηση των απειλών εκ μέρους των ισχυρών θεωρείται δείγμα «ανθρωπισμού» και όχι αδυναμίας.

Σύμφωνα με την ισπανική εφημερίδα **El Mundo** (29/5), *«Πρόκειται να υπάρξει μία πολιτική συμφωνία, η απόφαση έχει ληφθεί ήδη. Σήμερα ήδη υπάρχουν δύο στις τρεις πιθανότητες να υπάρξει συμφωνία εντός των προσεχών ημερών. Πρόκειται να κλείσει η αναθεώρηση του προγράμματος προκειμένου να καταστεί δυνατή η εκταμίευση κονδυλίων κι εν συνεχεία να προχωρήσουμε στην διαπραγμάτευση του τρίτου προγράμματος».*

Η «αναμενόμενη επιτυχία», όμως, δεν πιστώνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις γενικά στο

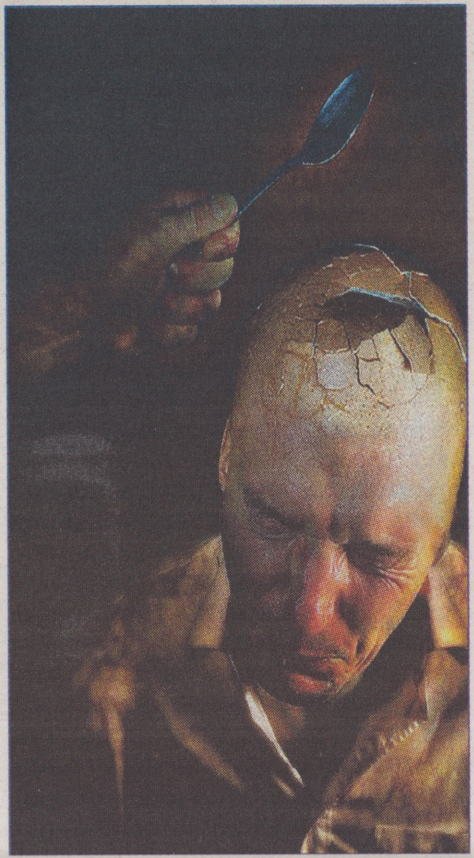
Οι «σκληροί», βέβαια, της «διαπραγμάτευσης» (είτε βρίσκονται στο «εσωτερικό» είτε στο «εξωτερικό») είναι απαραίτητοι όσο και οι «μετριοπαθείς». Τα τελευταία «πρόσωπα», όπως φιλοτεχνούνται με προσοχή από τα ΜΜΕ, είναι εκείνα που θα ξεμπλοκάρουν τα «αδιέξοδα», θα δώσουν «νέα πνοή» στις «εξελίξεις», θα γεφυρώσουν «διαφορές», θα «επιταχύνουν» την στιγμή που η «επιβράδυνση» φαντάζει «ολέθρια» και θα επιβάλλουν την «τελική λύση».

Η ανακούφιση, λοιπόν, που θα νιώσουν σημαντικά τμήματα του πληθυσμού από την «συμφωνία», θα πιστωθεί στους «μεγάλους ηγέτες» που θα αποτρέψουν να φθάσουν τα πράγματα στον πολυδιαφημιζόμενο επικείμενο «όλεθρο».

Πως; Αποκηρύσσοντας πρώτα απ' όλα το «παίγνιο του δειλού» στο οποίο το προηγούμενο διάστημα είχε διαφανεί, ότι συμμετείχαν όλοι οι εμπλεκόμενοι ανεξαιρέτως. Και ποιο είναι αυτό; Το «παίγνιο του δειλού» απαιτεί δύο συμμετέχοντες, που οδηγούν το αυτοκίνητό τους με ιλιγγιώδη ταχύτητα με κίνδυνο να συγκρουστούν μετωπικά. Ηττημένος στο «παίγνιο του δειλού» είναι τελικά αυτός, που την τελευταία στιγμή θα στρίψει το τιμόνι, ώστε να αποφύγει την μοιραία σύγκρουση.

Η «έξοδος» με τέτοιους όρους από μια παρατεταμένη κατάσταση έκτακτης ανάγκης δεν σημαίνει, βέβαια, οποιουδήποτε είδους βελτίωση, όπως ήδη περιγράψαμε, αλλά αντίθετα την εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης στους «νέους» και «άφθαρτους» διαχειριστές.

Η καθεστωτική προπαγάνδα ανανεώνεται «πείθοντας» πλέον τους αγανακτισμένους και θυμωμένους ανθρώπους, ότι η (επί πλέον) βλάβη, που θα επέλθει, είναι πέραν και ακούσια των προθέσεων τους, αφού δήθεν εξάντλησαν κάθε περιθώριο, ώστε να επιτευχθεί ένας «έντιμος» συμβιβασμός». Ισχυρίζονται, μάλιστα, για να γίνουν περισσότερο πιστευτοί, ότι αποτελούσε «αμετάκλητη δέσμευσή» τους στο «παίγνιο του δειλού», να φθάσουν ως το τέρμα (αφαιρώντας προηγουμένως το τιμόνι, ώστε να μην μπορούν να στρίψουν τελικά οι ίδιοι παρά μόνον ο «αντίπαλος»).



νες είναι τεμπέληδες, χαραμοφάηδες, παράσιτα κ.ο.κ. ή τα εξ αντιδιαστολής ενοχικά συναισθήματα: οι έλληνες έχουν στο DNA την παλικαριά ή την αντοχή και την εξυπνάδα να επιβιώνουν, άρα έχουν διπλή ευθύνη να ξεπεράσουν τις δυσκολίες....).

Η ευθύνη, λοιπόν, που προδιαγεγραμμένα οδηγείται να αναλάβει το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού θα είναι πλέον διπλή, αφού θα προστεθεί το βάρος της ενοχής για την εμπιστοσύνη και την ανοχή που έδειξε στους «νέους» και «άφθαρτους σωτήρες».

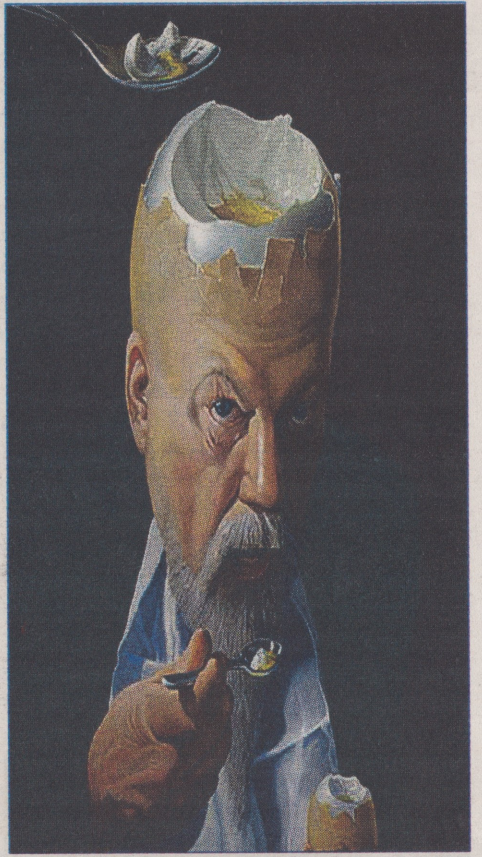
Οι «νέοι» σωτήρες της εθνικολαϊκής αριστεροδεξιάς, αφ' ενός σήκωσαν εξ αρχής το φλάμπουρο της «ηθικής υπεροχής» ενάντια στους προηγούμενους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων και αφ' ετέρου εμφανίστηκαν ως οι αφοσιωμένοι στον λαό, ως εκείνοι που καλούν τον λαό, ταυτίζονται με τον λαό, συνεγείρουν τον λαό ενάντια στους «εσωτερικούς» και «εξωτερικούς» εχθρούς και κινδύνους που δύνανται να προδώσουν τα εθνικά ιδεώδη. Η από κοινού αυτή δραστηριοποίηση των αριστεροδεξιών φωστήρων της εθνικής σωτηρίας δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με προηγούμενες καταστάσεις.

Σύμφωνα με τον **Pierre-Andre Taguieff** *«ο λαϊκισμός μπορεί με συνοπτικό τρόπο να ορισθεί ως η πράξη του να παίρνει κάποιος δημόσια το μέρος του λαού κατά των ελίτ ή ακόμη και ως λατρεία του λαού, με ποικίλες συνδηλώσεις (λαϊκή κυριαρχία, λαϊκή κουλτούρα, κλπ). Η σημασία του αιωρείται ανάμεσα στην κλήση του λαού και τη λατρεία του λαού. Η κλήση στο λαό αποσκοπεί στην υπέρβαση των μεσολαβήσεων και της προγραμματικής διάστασης: θέλει να είναι άμεση, χωρίς να φιλτράρεται από αντιπρο-*

υπουργών του Συριζα ανήκε στο ΚΚΕ) δεν είναι παρά ένα απλό δείγμα των ικανοτήτων τους, που θα έχουμε την «χαρά» να θαυμάσουμε, όταν «σταθεροποιηθούν» στα «πράγματα».

Για την ώρα η μόνη φερεγγυότητα των επαναστατικών προθέσεων των αριστερών συνδαιτυμόνων της νέας διαχείρισης πιστοποιείται (;) από τις σχέσεις με τους «εξτρεμιστές», που φθάνουν εσχάτως με φανερό τρόπο να ενταχθούν στην συμπολιτευόμενες δυνάμεις είτε αναδεικνύοντας τις (πράγματι αξιοθρήνητες) «αντιιμπεριαλιστικές» τους θέσεις και μάλιστα ενάντια στον γερμανικό παράγοντα, ή διαλαλώντας «επαναστατικές πλατφόρμες», που μοιάζουν συντηρητικότερες και από το προεκλογικό πρόγραμμα του Συριζα (μονομερής διαγραφή του ελληνικού χρέους κ.λπ.).

Οι όψιμοι «αντιιμπεριαλιστές» (τραγικά αδιάβαστοι) εμφανίζονται αυτογελοιοποιούμενοι, αφού μόνο τη δεκαετία του 1990 είχαμε παρόμοιες «κρίσεις» στο Μεξικό, τη Νοτιοανατολική Ασία, την Ρωσία, την Τουρκία, και την Αργεντινή, αλλά και προβλεπόμενοι από τον ίδιο τον Λένιν, που όπως φαίνεται θαυμάζουν ιδιαίτερα και ο οποίος φαίνεται δεν δυσκολεύτηκε να τους φανταστεί πολλά χρόνια πριν: *«Η αποικιακή πολιτική και ο ιμπεριαλισμός υπήρχαν και πριν από το νεότατο στάδιο του καπιταλισμού και μάλιστα πριν από τον καπιταλισμό. Η Ρώμη, που στηριζόταν στη δουλεία, ακολουθούσε αποικιακή πολιτική και εφάρμοζε τον ιμπεριαλισμό. Οι "γενικοί" όμως συλλογισμοί για τον ιμπεριαλισμό, που ξεχνούν ή βάζουν σε δεύτερη μοίρα τη ριζική διαφορά των κοινωνικοοικονομικών σχηματισμών, μετατρέπονται αναπότρεπτα στην πιο τιποτένια χυδαιότητα ή σε κομπασμό,*

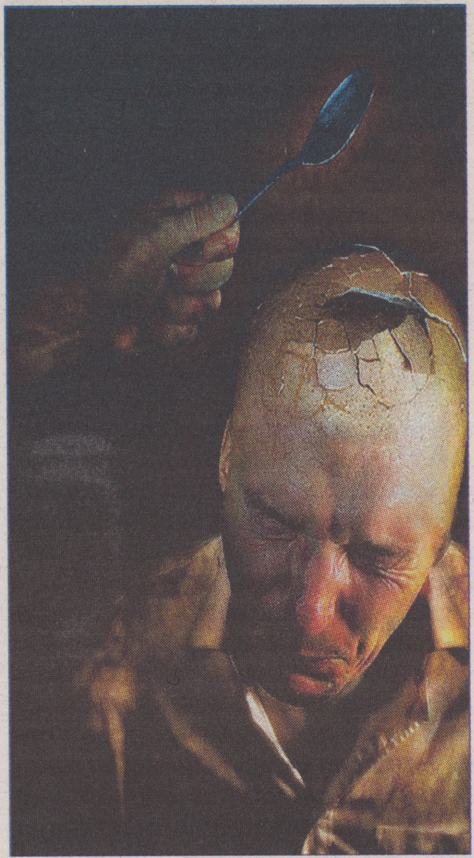


'90 και κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 2000.

Η ανακοίνωση, λοιπόν, της επικείμενης «συμφωνίας» θα είναι το σάλπισμα για την αναδίπλωση του πολιτικού σκηνικού στο σύνολο του. Όλοι θα πάρουν μερίδιο από την πίττα. Από το ΚΚΕ μέχρι την Χρυσή Αυγή. Το ίδιο ισχύει και για τα τεράστια πράγματι κυριαρχικά συμφέροντα που βρίσκονται και εκφράζονται μέσω του ΔΝΤ, της ΕΚΤ, της Κομισιόν, του ΠΟΕ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, αλλά και συμφέροντα κρατών όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα και η Ρωσία, καθώς και εκείνα του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού τομέα και, εν γένει, των «αγορών».

Η λήξη του «συναγερμού», έστω και

περισσότερο πιστευτοί, ότι αποτελού-σε «αμετάκλητη δέσμευσή» τους στο «παίγνιο του δειλού», να φθάσουν ως το τέρμα (αφαιρώντας προηγουμένως το τιμόνι, ώστε να μην μπορούν να στρίψουν τελικά οι ίδιοι παρά μόνον ο «αντίπαλος»).



Το «τιμόνι», βέβαια, δεν είχε ποτέ αφαιρεθεί από τους «εμπλεκόμενους» και ούτε φυσικά υπήρξε η οποιαδήποτε σκέψη προς αυτήν την κατεύθυνση. Η σύγχυση δεν υφίσταται σ' αυτές τις περιπτώσεις χωρίς την επιβεβλημένη είσοδο στον λαβύρινθο της παραπλάνησης, απ' όπου η έστω και πρόσκαιρη έξοδος οδηγεί, δυστυχώς, στην επίσης θετική για την εξουσία κατάσταση, όπου κυριαρχεί το αίσθημα της ενοχής, της ανικανότητας και της συνευθύνης.

Έχει γραφτεί ότι σε πολλούς πολιτισμούς **η ενοχή είναι ένας από τους πιο ισχυρούς παράγοντες, που προκαλούν το ενδιαφέρον για τους**

μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού θα είναι πλέον διπλή, αφού θα προστεθεί το βάρος της ενοχής για την εμπιστοσύνη και την ανοχή που έδειξε στους «νέους» και «άφθαρτους σωτήρες».

Οι «νέοι» σωτήρες της εθνικολαϊκής αριστεροδεξιάς, αφ' ενός σήκωσαν εξ αρχής το φλάμπουρο της «ηθικής υπεροχής» ενάντια στους προηγούμενους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων και αφ' ετέρου εμφανίστηκαν ως οι αφοσιωμένοι στον λαό, ως εκείνοι που καλούν τον λαό, ταυτίζονται με τον λαό, συνεγείρουν τον λαό ενάντια στους «εσωτερικούς» και «εξωτερικούς» εχθρούς και κινδύνους που δύνανται να προδώσουν τα εθνικά ιδεώδη. Η από κοινού αυτή δραστηριοποίηση των αριστεροδεξιών φωστήρων της εθνικής σωτηρίας δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με προηγούμενες καταστάσεις.

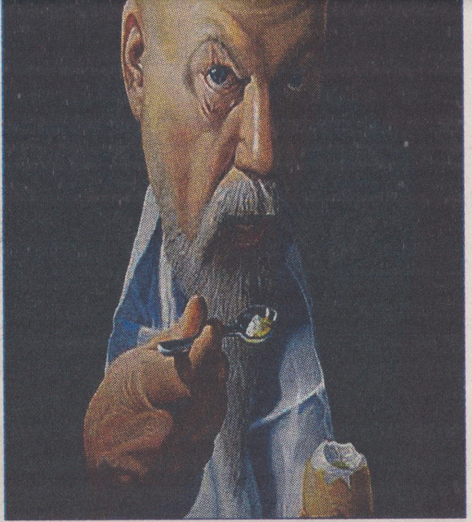
Σύμφωνα με τον **Pierre-Andre Taguieff** «*ο λαϊκισμός μπορεί με συνοπτικό τρόπο να ορισθεί ως η πράξη του να παίρνει κάποιος δημόσια το μέρος του λαού κατά των ελίτ ή ακόμη και ως λατρεία του λαού, με ποικίλες συνδηλώσεις (λαϊκή κυριαρχία, λαϊκή κουλτούρα, κλπ). Η σημασία του αιωρείται ανάμεσα στην κλήση του λαού και τη λατρεία του λαού. Η κλήση στο λαό αποσκοπεί στην υπέρβαση των μεσολαβήσεων και της προγραμματικής διάστασης: θέλει να είναι άμεση, χωρίς να φιλτράρεται από αντιπροσωπευτικές βαθμίδες. Ως προς αυτό,* ***το λαϊκιστικό ύφος συναντά το ιδεώδες της άμεσης δημοκρατίας. Προσωπική κλήση στο λαό, προϋποθέτει την ύπαρξη χαρισματικού ηγέτη, που μπορεί να πάρει την φιγούρα απλού δημαγωγού ή λαϊκού δικτάτορα****. Γι' αυτό, συχνά ο λαϊκισμός ομοιοκαταληκτεί με βοναπαρτισμό ή αυταρχισμό, όπως στους κλασσικούς λατινο-αμερικανικούς λαϊκισμούς (Τζετούλιο Βάργκας στη Βραζιλία, Χουάν Ντομίνγκο Περόν στην Αργεντινή).* ***Ο πολιτικός λαϊκισμός προϋποθέτει την εξύψωση του λαού, που αντιτίθεται στις ελίτ, είτε στους ξένους ή ακόμη και στην ελίτ και στους ξένους***».

Στα καθ' ημάς, οι αριστεροδεξιοί

σχέσεις με τους «εξτρεμιστές», που φθάνουν εσχάτως με φανερό τρόπο να ενταχθούν στην συμπολιτευόμενες δυνάμεις είτε αναδεικνύοντας τις (πράγματι αξιοθρήνητες) «αντιιμπεριαλιστικές» τους θέσεις και μάλιστα ενάντια στον γερμανικό παράγοντα, ή διαλαλώντας «επαναστατικές πλατφόρμες», που μοιάζουν συντηρητικότερες και από το προεκλογικό πρόγραμμα του Συριζα (μονομερής διαγραφή του ελληνικού χρέους κ.λπ.).

Οι όψιμοι «αντιιμπεριαλιστές» (τραγικά αδιάβαστοι) εμφανίζονται αυτογελοιοποιούμενοι, αφού μόνο τη δεκαετία του 1990 είχαμε παρόμοιες «κρίσεις» στο Μεξικό, τη Νοτιοανατολική Ασία, την Ρωσία, την Τουρκία, και την Αργεντινή, αλλά και προβλεπόμενοι από τον ίδιο τον Λένιν, που όπως φαίνεται θαυμάζουν ιδιαίτερα και ο οποίος φαίνεται δεν δυσκολεύτηκε να τους φανταστεί πολλά χρόνια πριν: «*Η αποικιακή πολιτική και ο ιμπεριαλισμός υπήρχαν και πριν από το νεότατο στάδιο του καπιταλισμού και μάλιστα πριν από τον καπιταλισμό. Η Ρώμη, που στηριζόταν στη δουλεία, ακολουθούσε αποικιακή πολιτική και εφάρμοζε τον ιμπεριαλισμό. Οι "γενικοί" όμως συλλογισμοί για τον ιμπεριαλισμό, που ξεχνούν ή βάζουν σε δεύτερη μοίρα τη ριζική διαφορά των κοινωνικοοικονομικών σχηματισμών, μετατρέπονται αναπότρεπτα στην πιο τιποτένια χυδαιότητα ή σε κομπασμό, όπως η σύγκριση της "μεγάλης Ρώμης με τη μεγάλη Βρετανία". Ακόμα και η καπιταλιστική αποικιακή πολιτική των προηγούμενων σταδίων του καπιταλισμού διαφέρει ουσιαστικά από την αποικιακή πολιτική του χρηματιστικού κεφαλαίου*» (Β.Ι. Λένιν, Ο Ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή Αθήνα 2005 σ. 96).

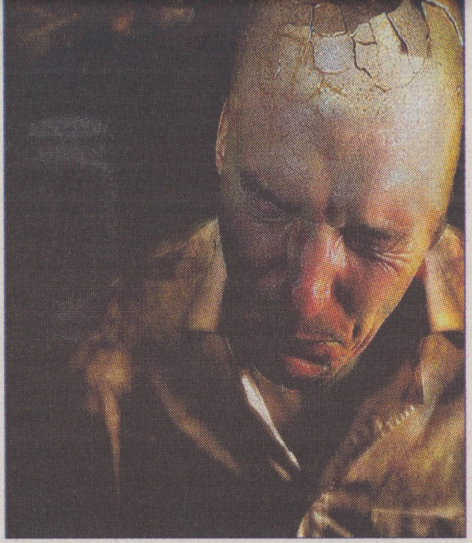
Ο εθνικισμός πάντως που αναδύεται και θα αναδυθεί περαιτέρω, επικουρούμενος από κάθε έκφραση κομμουνιστικού και όχι μόνο σταλινικού τύπου -ιδεολογικής πρώτα απ' όλα- καταστολής, αμέσως μετά την ανακοίνωση της «συμφωνίας» με τους «δανειστές», θα κάνει να μοιάζει με παιδική χαρά εκεί-



'90 και κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 2000.

Η ανακοίνωση, λοιπόν, της επικείμενης «συμφωνίας» θα είναι το σάλπισμα για την αναδίπλωση του πολιτικού σκηνικού στο σύνολο του. Όλοι θα πάρουν μερίδιο από την πίττα. Από το ΚΚΕ μέχρι την Χρυσή Αυγή. Το ίδιο ισχύει και για τα τεράστια πράγματι κυριαρχικά συμφέροντα που βρίσκονται και εκφράζονται μέσω του ΔΝΤ, της ΕΚΤ, της Κομισιόν, του ΠΟΕ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, αλλά και συμφέροντα κρατών όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα και η Ρωσία, καθώς και εκείνα του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού τομέα και, εν γένει, των «αγορών».

Η λήξη του «συναγερμού», έστω και πρόσκαιρα, που θα αφορά την «ελληνική κρίση» θα επιταχύνει τις λεγόμενες γεωπολιτικές εξελίξεις της ευρύτερης περιοχής, που χαρακτηρίζεται Μέση Ανατολή (που ήδη έχει αλλάξει σύνορα) και περιλαμβάνει φυσικά και τα Βαλκάνια, εξελίξεις που θα διατρέχουν κάθε σημείο «φωτιά», κάθε σημείο «κλειδί» για την συγκεκριμένη φάση της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης. Ο λόγος που διατυπώνουμε αυτή την εκτίμηση δεν έχει να κάνει βέβαια με κανενός είδους ελληνοκεντρισμό, αλλά με την πεποίθησή μας ότι κάθε «εστία ανάφλεξης», είτε με πρόσχημα το οικονομικό, είτε τον επαναπροσδιορισμό των συνόρων στην Μέση Ανατολή, είτε σε περιοχές όπως αυτή της



Το «τιμόνι», βέβαια, δεν είχε ποτέ αφαιρεθεί από τους «εμπλεκόμενους» και ούτε φυσικά υπήρξε η οποιαδήποτε σκέψη προς αυτήν την κατεύθυνση. Η σύγχυση δεν υφίσταται σ' αυτές τις περιπτώσεις χωρίς την επιβεβλημένη είσοδο στον λαβύρινθο της παραπλάνησης, απ' όπου η έστω και πρόσκαιρη έξοδος οδηγεί, δυστυχώς, στην επίσης θετική για την εξουσία κατάσταση, όπου κυριαρχεί το αίσθημα της ενοχής, της ανικανότητας και της συνευθύνης.

Έχει γραφτεί ότι σε πολλούς πολιτισμούς **η ενοχή είναι ένας από τους πιο ισχυρούς παράγοντες, που προκαλούν το ενδιαφέρον για τους άλλους** και ότι μόνο η κατάθλιψη κάνει τους Αμερικάνους να αισθάνονται περισσότερο δυσάρεστα, ενώ κανένα άλλο αίσθημα δεν φέρνει σε τόσο δύσκολη θέση τους Έλληνες και τους Κινέζους. Πέρα από το προβληματικό μιας τέτοιας γενίκευσης, σίγουρα δεν θα πρέπει να αγνοείται ο βαθμός και οι συνέπειες μιας ενοχικής κατάστασης, που επιχειρείται να επιβληθεί συλλογικά σε έναν πληθυσμό (οι έλληνιοποίηση των αριστεροδεξιών φωστήρων της εθνικής σωτηρίας δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με προηγούμενες καταστάσεις.

Σύμφωνα με τον **Pierre-Andre Taguieff** «*ο λαϊκισμός μπορεί με συνοπτικό τρόπο να ορισθεί ως η πράξη του να παίρνει κάποιος δημόσια το μέρος του λαού κατά των ελίτ ή ακόμη και ως λατρεία του λαού, με ποικίλες συνδηλώσεις (λαϊκή κυριαρχία, λαϊκή κουλτούρα, κλπ). Η σημασία του αιωρείται ανάμεσα στην κλήση του λαού και τη λατρεία του λαού. Η κλήση στο λαό αποσκοπεί στην υπέρβαση των μεσολαβήσεων και της προγραμματικής διάστασης: θέλει να είναι άμεση, χωρίς να φιλτράρεται από αντιπροσωπευτικές βαθμίδες. Ως προς αυτό,* ***το λαϊκιστικό ύφος συναντά το ιδεώδες της άμεσης δημοκρατίας. Προσωπική κλήση στο λαό, προϋποθέτει την ύπαρξη χαρισματικού ηγέτη, που μπορεί να πάρει την φιγούρα απλού δημαγωγού ή λαϊκού δικτάτορα****. Γι' αυτό, συχνά ο λαϊκισμός ομοιοκαταληκτεί με βοναπαρτισμό ή αυταρχισμό, όπως στους κλασσικούς λατινο-αμερικανικούς λαϊκισμούς (Τζετούλιο Βάργκας στη Βραζιλία, Χουάν Ντομίνγκο Περόν στην Αργεντινή).* ***Ο πολιτικός λαϊκισμός προϋποθέτει την εξύψωση του λαού, που αντιτίθεται στις ελίτ, είτε στους ξένους ή ακόμη και στην ελίτ και στους ξένους***».

Στα καθ' ημάς, οι αριστεροδεξιοί εθνοσωτήρες τοποθετημένοι στον αντιμνημονιακό πόλο προβάλλουν σαν οι αδιαφιλονίκητοι ιδιοκτήτες της εθνικιστικής ντουντούκας με την οποία κραυγάζουν εναντίον των «προδοτών» και των «γερμανοτσολιάδων», που «πούλησαν» την πατρίδα στους ξένους. Ο ήδη επιδεικνυόμενος αυταρχισμός -απέναντι στην οποιαδήποτε έκφραση αμφισβήτησής τους- από τους πάλαι ποτέ σταλινικούς (το ένα τρίτο των και την Αργεντινή, αλλά και προβλεπόμενοι από τον ίδιο τον Λένιν, που όπως φαίνεται θαυμάζουν ιδιαίτερα και ο οποίος φαίνεται δεν δυσκολεύτηκε να τους φανταστεί πολλά χρόνια πριν: «*Η αποικιακή πολιτική και ο ιμπεριαλισμός υπήρχαν και πριν από το νεότατο στάδιο του καπιταλισμού και μάλιστα πριν από τον καπιταλισμό. Η Ρώμη, που στηριζόταν στη δουλεία, ακολουθούσε αποικιακή πολιτική και εφάρμοζε τον ιμπεριαλισμό. Οι "γενικοί" όμως συλλογισμοί για τον ιμπεριαλισμό, που ξεχνούν ή βάζουν σε δεύτερη μοίρα τη ριζική διαφορά των κοινωνικοοικονομικών σχηματισμών, μετατρέπονται αναπότρεπτα στην πιο τιποτένια χυδαιότητα ή σε κομπασμό, όπως η σύγκριση της "μεγάλης Ρώμης με τη μεγάλη Βρετανία". Ακόμα και η καπιταλιστική αποικιακή πολιτική των προηγούμενων σταδίων του καπιταλισμού διαφέρει ουσιαστικά από την αποικιακή πολιτική του χρηματιστικού κεφαλαίου*» (Β.Ι. Λένιν, Ο Ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού, Εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή Αθήνα 2005 σ. 96).

Ο εθνικισμός πάντως που αναδύεται και θα αναδυθεί περαιτέρω, επικουρούμενος από κάθε έκφραση κομμουνιστικού και όχι μόνο σταλινικού τύπου -ιδεολογικής πρώτα απ' όλα- καταστολής, αμέσως μετά την ανακοίνωση της «συμφωνίας» με τους «δανειστές», θα κάνει να μοιάζει με παιδική χαρά εκείνον της Χρυσής Αυγής.

Δεν είναι, βέβαια, αξιοπερίεργο ότι σε οποιαδήποτε παρόμοιου είδους «αντιιμπεριαλιστική» προσέγγιση της «κρίσης» απουσιάζει παντελώς η οιαδήποτε μνεία (θετική ή αρνητική) στις αναλύσεις, στην παρουσία και στην δράση αναρχικών ομάδων κατά τις «αντιπαγκοσμιοποιητικές» κινητοποιήσεις, που συντάραξαν ολόκληρο τον πλανήτη στα τέλη της δεκαετίας του '90 και κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 2000.

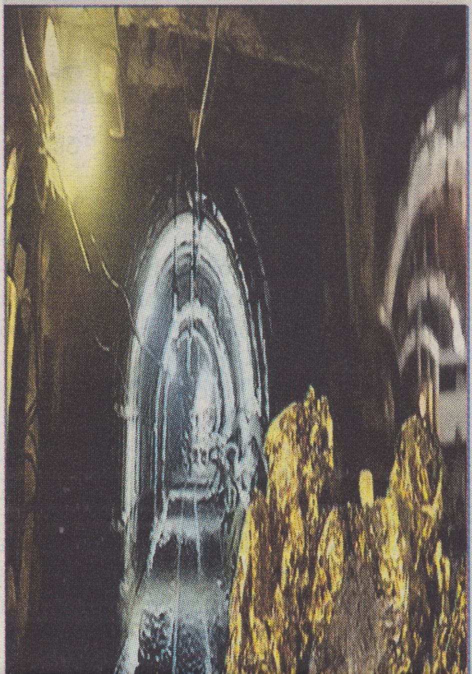
Η ανακοίνωση, λοιπόν, της επικείμενης «συμφωνίας» θα είναι το σάλπισμα για την αναδίπλωση του πολιτικού σκηνικού στο σύνολο του. Όλοι θα πάρουν μερίδιο από την πίττα. Από το ΚΚΕ μέχρι την Χρυσή Αυγή. Το ίδιο ισχύει και για τα τεράστια πράγματι κυριαρχικά συμφέροντα που βρίσκονται και εκφράζονται μέσω του ΔΝΤ, της ΕΚΤ, της Κομισιόν, του ΠΟΕ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, αλλά και συμφέροντα κρατών όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα και η Ρωσία, καθώς και εκείνα του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού τομέα και, εν γένει, των «αγορών».

Η λήξη του «συναγερμού», έστω και πρόσκαιρα, που θα αφορά την «ελληνική κρίση» θα επιταχύνει τις λεγόμενες γεωπολιτικές εξελίξεις της ευρύτερης περιοχής, που χαρακτηρίζεται Μέση Ανατολή (που ήδη έχει αλλάξει σύνορα) και περιλαμβάνει φυσικά και τα Βαλκάνια, εξελίξεις που θα διατρέχουν κάθε σημείο «φωτιά», κάθε σημείο «κλειδί» για την συγκεκριμένη φάση της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης. Ο λόγος που διατυπώνουμε αυτή την εκτίμηση δεν έχει να κάνει βέβαια με κανενός είδους ελληνοκεντρισμό, αλλά με την πεποίθησή μας ότι κάθε «εστία ανάφλεξης», είτε με πρόσχημα το οικονομικό, είτε τον επαναπροσδιορισμό των συνόρων στην Μέση Ανατολή, είτε σε περιοχές όπως αυτή της Ουκρανίας, αποδεικνύει ότι ζωτικός χώρος για τους κυρίαρχους αποτελεί ολόκληρος ο πλανήτης, ότι τα συμφέροντα που συγκρούονται και ταυτόχρονα αλληλοκαλύπτονται μεταξύ τους αφορούν κάθε σπιθαμή επιρροής των συνασπισμών που συγκροτούν, πίσω από οποιαδήποτε ονομασία και αν βρίσκονται.

Συσπείρωση Αναρχικών

Εκατό και βάλε ημέρες σκουριάς...

Διαδοχικά δημοσιεύματα τον περασμένο μήνα, αναφέρονταν στις πρώτες εκατό ημέρες της κυβέρνησης των Σύριζα-Ανελ, όπου γινόταν λόγος για τα πεπραγμένα της κυβέρνησης αυτό το διάστημα και ένα χρονολόγιο των συναντήσεων και εξελίξεων που έλαβαν χώρα τη συγκεκριμένη περίοδο. Από τον αρχικό μήνα του μέλιτος που απολαμβάνει κάθε νέο κόμμα ή πρόσωπο, που αποκτάει τον διαχειριστικό έλεγχο του κράτους, οδηγούμαστε σταδιακά και με ρυθμό στην τακτοποίηση των εκκρεμοτήτων, όπως αυτές έχουν οριστεί από τους ανώτερους εξουσιαστές. Στη διαδικασία αυτή, τα «παπαγαλάκια» παίζουν τον γνώριμό τους ρόλο αλλά για άλλο πρόσωπο αυτή τη φορά. «Εντιμο συμβιβασμό» τον ονόμασαν, λες και υπάρχει «ανέντιμος συμβιβασμός» μεταξύ δυο ισότιμων, λέμε τώρα, συνομιλητών. Ας φανταστούμε



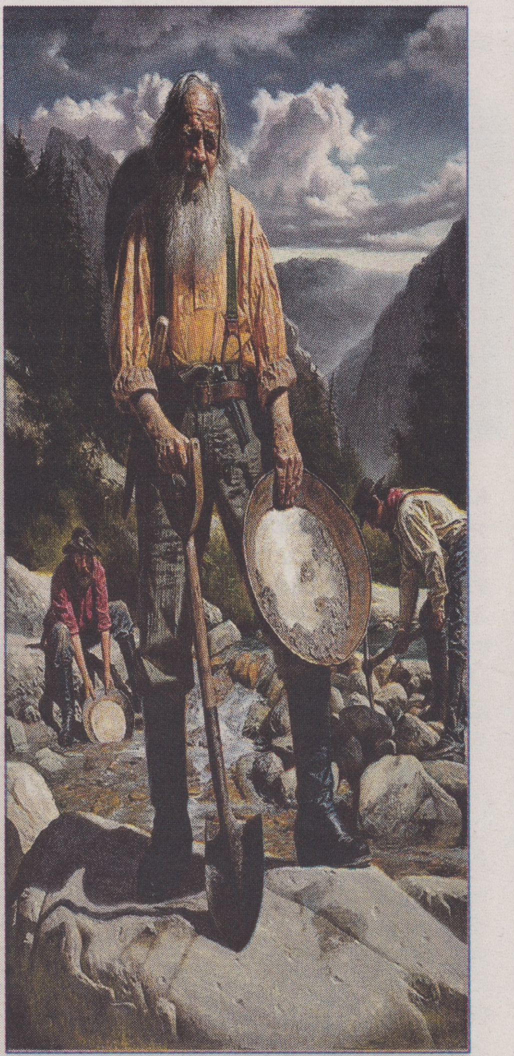
σε έναν εναγκαλισμό με τους πιστωτές και ένα ψιθύρισμα περί αναγκαιότητας, μοναδικής εφικτής λύσης και μονόδρομου. Διότι οι τέσσερις μήνες που ζητήθηκαν και πάρθηκαν από τους εταίρους για παράταση-προετοιμασία της ελληνικής κυβέρνησης να συνομιλήσει με σχέδιο με τους τροϊκανούς, είναι ο απαραίτητος χρόνος, ώστε το μαύρο να γίνει άσπρο. Στους ψηφοφόρους...

Ας θυμηθούμε, όμως, μερικά από τα πολλά που έχουν ειπωθεί προεκλογικά (πρόγραμμα Θεσσαλονίκης κ.ά) και μετεκλογικά από στελέχη της νυν κυβέρνησης. Η ρητορεία για κατάργηση μνημονίων και εφαρμοστικών νόμων πήγε στην επίκληση ότι το μνημόνιο είναι καλό κατά 70%, όπως ειπώθηκε από κυβερνητικά στελέχη. Η δέσμευση για επανεξέταση της δανειακής σύμβασης καμουφλαρίστηκε στον όρο «συμφωνία-γέφυρα» ώστε η κυβέρνηση να ετοιμάσει το πολυνομοσχέδιο που θα της επιτρέψει να πάρει το ρευστό για να αποπληρώσει τις δόσεις του καλοκαιριού. Την κατάρτιση του συγκεκριμένου πολυνομοσχεδίου την έχει αναλάβει ο Σπ. Σαγιάς, γνωστός νομικός, ειδικός στις αποκρατικοποιήσεις και υπερ-κομματικό πρόσωπο της ελίτ διαχρονικά. Το «Βήμα της Κυριακής» στις 23.05.15 φρόντισε να του φορέσει φωτοστέφανο για τις ικανότητές του και την εμπειρία του. Στο πολυνομοσχέδιο που συντάσσει, όπως διαρρέεται, θα υπάρχουν σημεία για εργασιακό και ασφαλιστικό, παρ' ότι ακόμη και σήμερα οι αρμόδιοι υπουργοί σκίζουν τα ιμάτιά τους ότι δεν θα θιγούν τα περιβόητα «κεκτημένα», μισθοί και συντάξεις. Η κυβερνητική προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ μιλάει για παράδειγμα για την αντίσταση στην απαίτηση του ΔΝΤ για τις ομαδικές απολύσεις, ακολουθώντας την τακτική του απο-

2015. Παρομοίως, δεν υπάρχει καμία διαφοροποίηση και σε άλλους εφαρμοστικούς νόμους, όπως για τις αποζημιώσεις.

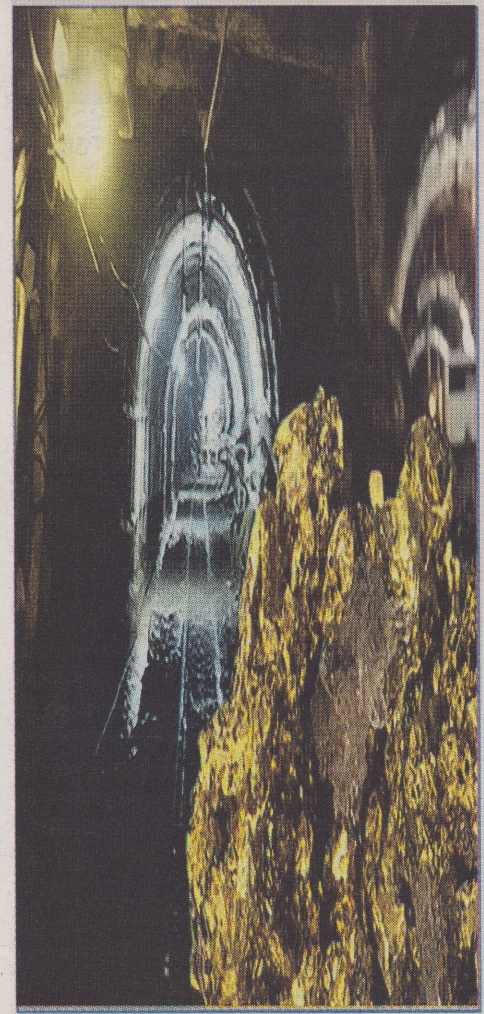
Ενώ στο τομέα των ιδιωτικοποιήσεων και του ΤΑΙΠΕΔ, που ο σύριζα θα καταργούσε, όλα έχουν πάρει το δρόμο τους, όμορφα και απλά. Νέα διοίκηση ορίστηκε στο ΤΑΙΠΕΔ υπογράφοντας μάλιστα και την πρώτη του σύμβαση με τον Μελισσανίδη και την εκχώρηση του ιπποδρομιακού στοιχήματος στον ΟΠΑΠ. Και εκεί που πρώτα γάβγιζε για τις ιδιωτικοποιήσεις και τις χαρακτήριζε «σκανδαλώδεις συμβάσεις», τώρα τις ευλογεί, διότι αυτοί, λέει, θα καταφέρουν να πάρουν περισσότερα χρήματα. Είναι καλύτεροι μεταπράτες φαίνεται... Εννοείται ότι το λιμάνι του Πειραιά παραμένει στην COSCO και παζαρεύονται τα λοιπά μεγάλα projects, όπως ΟΛΘ, Τραινοσέ, Ελληνικό, με γνωστούς και μη εξαιρετέους κεφαλαιοκράτες όπως Λάτσης, Κόκκαλης και λοιποί.

Όμως, εκεί που η εξουσία δείχνει ότι οι εφαρμοστές των επιταγών της προσαρμόζονται άμεσα στις συνθήκες και στα μέσα χρήσης της, είναι στις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου που εξέδωσε η κυβέρνηση πρόσφατα. Μία για την ΕΒΖ (Ελληνική Βιομηχανία Ζαχάρεως) και η δεύτερη για την μεταφορά των ταμειακών διαθεσίμων των ΟΤΑ (Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως) σε ειδικό λογαριασμό της ΤτΕ (Τράπεζα της Ελλάδος). Ούτε και ο πιο κακεντρεχής δεν θα στοιχημάτιζε ότι οι μύδροι του Λαφαζάνη για τις ΠΝΠ, όταν το κόμμα του ήταν στην αντιπολίτευση και μίλαγε για πραξικοπήματα, θα εφαρμόζονταν και από τον ίδιο σε τρεις μόλις μήνες κυβερνητικής θητείας. Αλλά και ο Λαφαζάνης προσαρμόζεται εύκολα και γρήγορα. Δεν θα ξεχάσουμε ένα βράδυ, την εκδήλω-



ένα μήνα μετά τις εκλογές, ο αρμόδιος υπουργός δηλώνει ότι η επένδυση δεν σταματάει. Για να κερδίσει όμως χρόνο η κυβέρνηση και ο κόσμος να «χωνέψει» σιγά-σιγά τη κυβίστηση, ο Λαφαζάνης ανακάλεσε για επανέλεγχο δύο άδειες της εταιρείας, δευτερευούσης σημασίας, όπως εκείνη της αρχιτεκτονικής μελέτης. Ταυτόχρονα, η άδεια υλοτόμησης 300 στρεμμάτων αρχέγονου δάσους κρίθηκε σύννομη από τον αναπληρωτή υπουργό περιβάλλοντος Γ. Τσιρώνη, όπως και η άγρια επίθεση των ΜΑΤ στους κατοίκους στις 6 Απρι-

οριστεί από τους ανώτερους εξουσιαστές. Στη διαδικασία αυτή, τα «παπαγαλάκια» παίζουν τον γνώριμό τους ρόλο αλλά για άλλο πρόσωπο αυτή τη φορά. «Έντιμο συμβιβασμό» τον ονόμασαν, λες και υπάρχει «ανέντιμος συμβιβασμός» μεταξύ δυο ισότιμων, λέμε τώρα, συνομιλητών. Ας φανταστούμε



σκέτο τον όρο «συμβιβασμός» να ηχεί δίπλα στις προεκλογικές δηλώσεις των νυν κυβερνητικών που διατυμπάνιζαν ότι δεν θα κάνουν καμία διαπραγμάτευση με τους πιστωτές, τα λεγόμενα και «κοράκια». Λόγια περασμένα, λόγια ξεχασμένα; Δυστυχώς, παρά τις τόσες εξαπατήσεις που έχει βιώσει ο εν ελλάδι ψηφοφόρος, ο σύριζα αποτελούσε,

βέρνησης. Η ρητορεία για κατάργηση μνημονίων και εφαρμοστικών νόμων πήγε στην επίκληση ότι το μνημόνιο είναι καλό κατά 70%, όπως επιώθηκε από κυβερνητικά στελέχη. Η δέσμευση για επανεξέταση της δανειακής σύμβασης καμουφλαρίστηκε στον όρο «συμφωνία-γέφυρα» ώστε η κυβέρνηση να ετοιμάσει το πολυνομοσχέδιο που θα της επιτρέψει να πάρει το ρευστό για να αποπληρώσει τις δόσεις του καλοκαιριού. Την κατάρτιση του συγκεκριμένου πολυνομοσχεδίου την έχει αναλάβει ο Σπ. Σαγιάς, γνωστός νομικός, ειδικός στις αποκρατικοποιήσεις και υπερ-κομματικό πρόσωπο της ελίτ διαχρονικά. Το «Βήμα της Κυριακής» στις 23.05.15 φρόντισε να του φορέσει φωτοστέφανο για τις ικανότητές του και την εμπειρία του. Στο πολυνομοσχέδιο που συντάσσει, όπως διαρρέεται, θα υπάρχουν σημεία για εργασιακό και ασφαλιστικό, παρ' ότι ακόμη και σήμερα οι αρμόδιοι υπουργοί σκίζουν τα ιμάτιά τους ότι δεν θα θιγούν τα περιβόητα «κεκτημένα», μισθοί και συντάξεις. Η κυβερνητική προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ μιλάει για παράδειγμα για την αντίσταση στην απαίτηση του ΔΝΤ για τις ομαδικές απολύσεις, ακολουθώντας την τακτική του αποπροσανατολισμού. Τι σημασία έχει εάν κάποιος βρεθεί σε κατάσταση ανεργίας μέσω πτώχευσης της εταιρείας του ή μέσω του μηνιαίου ποσοστού απολύσεων, που ισχύουν σήμερα και αποτελούν «πολύτιμα» εργαλεία για κάθε εργοδότη; Γίνεται, για παράδειγμα, ντόρος για κάτι (βλέπε ομαδικές απολύσεις) που και τώρα ένας εργοδότης που απασχολεί 30 άτομα μπορεί μέσα σε 5 μήνες να ανανεώσει το εργατικό του δυναμικό στο σύνολό του, ενώ οι εταιρείες με πάνω από 150 εργαζόμενους έχουν δικαίωμα να απολύουν το 5% του προσωπικού και πλαφόν 30 άτομα το μήνα. Φυσικά μπορεί ένας εργοδότης μέσα σε μια νύχτα να πτωχεύσει (άρ. 99, πτωχευτικός κώδικας) και σε ορισμένες περιπτώσεις να μετονομάσει την εταιρεία του και να συνεχίσει να δραστηριοποιείται κανονικά, σαν τις ποδοσφαιρικές εταιρείες

ζε «σκανδαλώδεις συμβάσεις», τώρα τις ευλογεί, διότι αυτοί, λέει, θα καταφέρουν να πάρουν περισσότερα χρήματα. Είναι καλύτεροι μεταπράτες φαίνεται... Εννοείται ότι το λιμάνι του Πειραιά παραμένει στην COSCO και παζαρεύονται τα λοιπά μεγάλα projects, όπως ΟΛΘ, Τραινοσέ, Ελληνικό, με γνωστούς και μη εξαιρετέους κεφαλαιοκράτες όπως Λάτσης, Κόκκαλης και λοιποί.

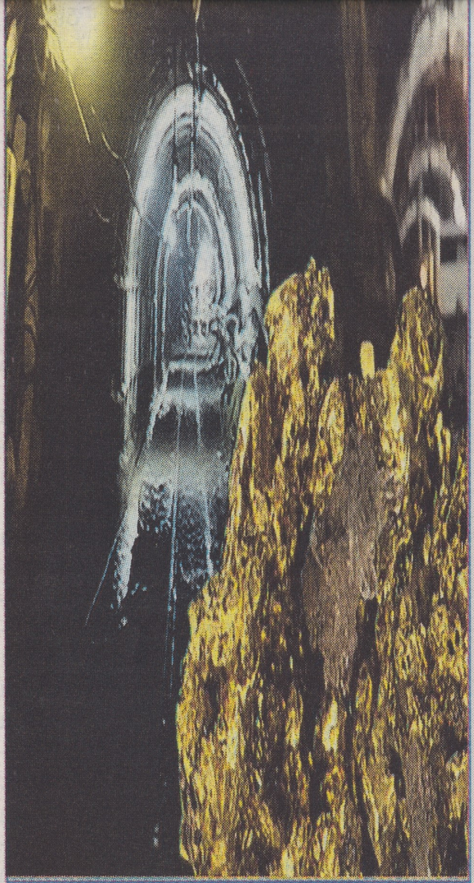
Όμως, εκεί που η εξουσία δείχνει ότι οι εφαρμοστές των επιταγών της προσαρμόζονται άμεσα στις συνθήκες και στα μέσα χρήσης της, είναι στις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου που εξέδωσε η κυβέρνηση πρόσφατα. Μία για την ΕΒΖ (Ελληνική Βιομηχανία Ζαχάρεως) και η δεύτερη για την μεταφορά των ταμειακών διαθεσίμων των ΟΤΑ (Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως) σε ειδικό λογαριασμό της ΤτΕ (Τράπεζα της Ελλάδος). Ούτε και ο πιο κακεντρεχής δεν θα στοιχημάτιζε ότι οι μύδροι του Λαφαζάνη για τις ΠΝΠ, όταν το κόμμα του ήταν στην αντιπολίτευση και μίλαγε για πραξικοπήματα, θα εφαρμόζονταν και από τον ίδιο σε τρεις μόλις μήνες κυβερνητικής θητείας. Αλλά και ο Λαφαζάνης προσαρμόζεται εύκολα και γρήγορα. Δεν θα ξεχάσουμε ένα βράδυ, την εκδήλωση αριστερών φορέων της πόλης της Χαλκίδας, πριν από πολλά χρόνια και με θέμα το γιουγκοσλαβικό, με ομιλητές τους Λ. Κανέλη, Π. Λαφαζάνη κ.ά. Το πατριωτικό ακροατήριο ευχαριστήθηκε για αυτά που του είπε ο Λαφαζάνης και ας ήταν εντελώς διαφορετικά από αυτά που ο ίδιος έλεγε λίγες μέρες πριν σε κεντρικά ΜΜΕ. Γι' αυτό, ας κρατήσουν μικρό καλάθι όσοι εμφανίζονται σίγουροι ότι η αριστερή πλατφόρμα θα κατέβει από το τραίνο εάν ο Τσίπρας συνθηκολογήσει. Άλλωστε ο πολιτικός ερμαφροδιτισμός είναι πανταχού παρών.

Και εάν η τοποθέτηση του Λ. Ταγματάρχη στη θέση του διευθύνοντα συμβούλου στην ΕΡΤ τουλάχιστον ξένισε, θεωρούμε ότι η μεγαλύτερη και πιο ουσιαστική απόδειξη ότι η εκτελεστική εξουσία απλά εναλλάσσει πρόσωπα και κόμματα χωρίς να χάνει επαφή



ένα μήνα μετά τις εκλογές, ο αρμόδιος υπουργός δηλώνει ότι η επένδυση δεν σταματάει. Για να κερδίσει όμως χρόνο η κυβέρνηση και ο κόσμος να «χωνέψει» σιγά-σιγά τη κυβίστηση, ο Λαφαζάνης ανακάλεσε για επανέλεγχο δύο άδειες της εταιρείας, δευτερευούσης σημασίας, όπως εκείνη της αρχιτεκτονικής μελέτης. Ταυτόχρονα, η άδεια υλοτόμησης 300 στρεμμάτων αρχέγονου δάσους κρίθηκε σύννομη από τον αναπληρωτή υπουργό περιβάλλοντος Γ. Τσιρώνη, όπως και η άγρια επίθεση των ΜΑΤ στους κατοίκους στις 6 Απριλίου. "Είμαστε απολύτως ενάντιοι και θα εξετάσουμε τις επόμενες κινήσεις μας", έλεγε ο υπουργός παραγωγικής ανασυγκρότησης λίγες ημέρες μετά τις εκλογές. Ενώ ο Τσιρώνης επανέρχεται, και μέσα στον Μάιο δηλώνει: "αν θέλαμε, αύριο το πρωί την κλείναμε". Υποστηρίζει, δηλαδή, ότι υπάρχει η νομική βάση αλλά δεν υπάρχει η πολιτική βούληση.

Στην συγκεκριμένη δήλωση, παρεμβαίνει με άρθρο της η Μαρία Καδόγλου (Παρατηρητήριο Μεταλλευτικών Δραστηριοτήτων), όπου σημειώνει: *«Η δήλωση του κ. Τσιρώνη αφορά την παραβίαση της σύμβασης από την εταιρεία που τεκμηριώσαμε στην έκθεση με τίτλο: "Μια Τεκμηριωμένη Πρόταση για Αναστροφή της Σύμβασης της ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ - Η Απάτη της Μεταλλουργίας Flash Smelting - Αντί δημοσίου οφέλους, καταλήστευση δη-*



σκέτο τον όρο «συμβιβασμός» να ηχεί δίπλα στις προεκλογικές δηλώσεις των νυν κυβερνητικών που διατυμπάνιζαν ότι δεν θα κάνουν καμία διαπραγμάτευση με τους πιστωτές, τα λεγόμενα και «κοράκια». Λόγια περασμένα, λόγια ξεχασμένα; Δυστυχώς, παρά τις τόσες εξαπατήσεις που έχει βιώσει ο εν ελλάδι ψηφοφόρος, ο σύριζα αποτελούσε, γι' αυτούς, μια ακόμη ελπίδα που όπως θα δούμε στη συνέχεια διαψεύδεται σε αργό αλλά σταθερό τέμπο καθημερινά. Τα λόγια περί ρήξης θα είχαν βάση εάν ξεκαθαριζόταν από τους ίδιους τους εξουσιαστές το τι εστί ρήξη. Αντίθετα, η περιρρέουσα ασάφεια οδηγεί σε γνώριμα μονοπάτια που καταλήγουν

αναλάβει ο Στ. Ζαγίας, γνωστός νομικός, ειδικός στις αποκρατικοποιήσεις και υπερ-κομματικό πρόσωπο της ελίτ διαχρονικά. Το «Βήμα της Κυριακής» στις 23.05.15 φρόντισε να του φορέσει φωτοστέφανο για τις ικανότητές του και την εμπειρία του. Στο πολυνομοσχέδιο που συντάσσει, όπως διαρρέεται, θα υπάρχουν σημεία για εργασιακό και ασφαλιστικό, παρ' ότι ακόμη και σήμερα οι αρμόδιοι υπουργοί σκίζουν τα ιμάτιά τους ότι δεν θα θιγούν τα περιβόητα «κεκτημένα», μισθοί και συντάξεις. Η κυβερνητική προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ μιλάει για παράδειγμα για την αντίσταση στην απαίτηση του ΔΝΤ για τις ομαδικές απολύσεις, ακολουθώντας την τακτική του αποπροσανατολισμού. Τι σημασία έχει εάν κάποιος βρεθεί σε κατάσταση ανεργίας μέσω πτώχευσης της εταιρείας του ή μέσω του μηνιαίου ποσοστού απολύσεων, που ισχύουν σήμερα και αποτελούν «πολύτιμα» εργαλεία για κάθε εργοδότη; Γίνεται, για παράδειγμα, ντόρος για κάτι (βλέπε ομαδικές απολύσεις) που και τώρα ένας εργοδότης που απασχολεί 30 άτομα μπορεί μέσα σε 5 μήνες να ανανεώσει το εργατικό του δυναμικό στο σύνολό του, ενώ οι εταιρείες με πάνω από 150 εργαζόμενους έχουν δικαίωμα να απολύουν το 5% του προσωπικού και πλαφόν 30 άτομα το μήνα. Φυσικά μπορεί ένας εργοδότης μέσα σε μια νύχτα να πτωχεύσει (άρ. 99, πτωχευτικός κώδικας) και σε ορισμένες περιπτώσεις να μετονομάσει την εταιρεία του και να συνεχίσει να δραστηριοποιείται κανονικά, σαν τις ποδοσφαιρικές εταιρείες που αλλάζουν όνομα και ΑΦΜ αλλά παραμένουν ουσιαστικά οι ίδιες.

Η επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ παραμένει μια προεκλογική εξαπάτηση, αφού ούτε στις πρώτες 15 ημέρες διακυβέρνησης ψηφίστηκε ο νόμος, όπως διατείνονταν οι συριζαίοι, και ούτε προβλέπεται για εντός του

και στα μέσα χρήσης της, είναι στις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου που εξέδωσε η κυβέρνηση πρόσφατα. Μία για την ΕΒΖ (Ελληνική Βιομηχανία Ζαχάρεως) και η δεύτερη για την μεταφορά των ταμειακών διαθεσίμων των ΟΤΑ (Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως) σε ειδικό λογαριασμό της ΤτΕ (Τράπεζα της Ελλάδος). Ούτε και ο πιο κακεντρεχής δεν θα στοιχημάτιζε ότι οι μύδροι του Λαφαζάνη για τις ΠΝΠ, όταν το κόμμα του ήταν στην αντιπολίτευση και μίλαγε για πραξικοπήματα, θα εφαρμόζονταν και από τον ίδιο σε τρεις μόλις μήνες κυβερνητικής θητείας. Αλλά και ο Λαφαζάνης προσαρμόζεται εύκολα και γρήγορα. Δεν θα ξεχάσουμε ένα βράδυ, την εκδήλωση αριστερών φορέων της πόλης της Χαλκίδας, πριν από πολλά χρόνια και με θέμα το γιουγκοσλαβικό, με ομιλητές τους Λ. Κανέλη, Π. Λαφαζάνη κ.ά. Το πατριωτικό ακροατήριο ευχαριστήθηκε για αυτά που του είπε ο Λαφαζάνης και ας ήταν εντελώς διαφορετικά από αυτά που ο ίδιος έλεγε λίγες μέρες πριν σε κεντρικά ΜΜΕ. Γι' αυτό, ας κρατήσουν μικρό καλάθι όσοι εμφανίζονται σίγουροι ότι η αριστερή πλατφόρμα θα κατέβει από το τραίνο εάν ο Τσίπρας συνθηκολογήσει. Άλλωστε ο πολιτικός ερμαφροδιτισμός είναι πανταχού παρών.

Και εάν η τοποθέτηση του Λ. Ταγματάρχη στη θέση του διευθύνοντα συμβούλου στην ΕΡΤ τουλάχιστον ξένισε, θεωρούμε ότι η μεγαλύτερη και πιο ουσιαστική απόδειξη ότι η εκτελεστική εξουσία απλά εναλλάσσει πρόσωπα και κόμματα χωρίς να χάνει επαφή και σχέση με την ελίτ, είναι αυτό που συντελείται στις Σκουριές και την «Ελληνικός Χρυσός» του Μπόμπολα. Πάγια θέση του σύριζα τα τελευταία χρόνια ήταν η ακύρωση της επένδυσης της «Ελληνικός Χρυσός», η οποία είχε διατυπωθεί ποικιλοτρόπως ακόμη και από τα χείλη του Α. Τσίπρα. Όμως, ακριβώς



ένα μήνα μετά τις εκλογές, ο αρμόδιος υπουργός δηλώνει ότι η επένδυση δεν σταματάει. Για να κερδίσει όμως χρόνο η κυβέρνηση και ο κόσμος να «χωνέψει» σιγά-σιγά τη κυβίστηση, ο Λαφαζάνης ανακάλεσε για επανέλεγχο δύο άδειες της εταιρείας, δευτερευούσης σημασίας, όπως εκείνη της αρχιτεκτονικής μελέτης. Ταυτόχρονα, η άδεια υλοτόμησης 300 στρεμμάτων αρχέγονου δάσους κρίθηκε σύννομη από τον αναπληρωτή υπουργό περιβάλλοντος Γ. Τσιρώνη, όπως και η άγρια επίθεση των ΜΑΤ στους κατοίκους στις 6 Απριλίου. "Είμαστε απολύτως ενάντιοι και θα εξετάσουμε τις επόμενες κινήσεις μας", έλεγε ο υπουργός παραγωγικής ανασυγκρότησης λίγες ημέρες μετά τις εκλογές. Ενώ ο Τσιρώνης επανέρχεται, και μέσα στον Μάιο δηλώνει: "αν θέλαμε, αύριο το πρωί την κλείναμε". Υποστηρίζει, δηλαδή, ότι υπάρχει η νομική βάση αλλά δεν υπάρχει η πολιτική βούληση.

Στην συγκεκριμένη δήλωση, παρεμβαίνει με άρθρο της η Μαρία Καδόγλου (Παρατηρητήριο Μεταλλευτικών Δραστηριοτήτων), όπου σημειώνει: *«Η δήλωση του κ. Τσιρώνη αφορά την παραβίαση της σύμβασης από την εταιρεία που τεκμηριώσαμε στην έκθεση με τίτλο: "Μια Τεκμηριωμένη Πρόταση για Αναστροφή της Σύμβασης της ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ - Η Απάτη της Μεταλλουργίας Flash Smelting - Αντί δημοσίου οφέλους, καταλήστευση δημόσιου πλούτου και φυγάδευση αφορολόγητων κερδών € 13,68 δις" που κατατέθηκε από το "Παρατηρητήριο" στο ΥΠΑΠΕΝ τον περασμένο Φεβρουάριο. Η πρότασή μας βασίζεται σε πλήθος αποδεικτικών στοιχείων ότι η μεταλλουργική μέθοδος flash smelting ("ακαριαία τήξη" και όχι "ταχεία τήξη",*

Κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες ή κτηνοτρόφοι-γεωργοί; (μέρος Β΄)

Μια ενδιαφέρουσα άποψη του ανθρωπολόγου Tim Ingold «Growing plants and raising animals: an anthropological perspective on domestication»

Καλλιεργώντας φυτά και μεγαλώνοντας ζώα: μια ανθρωπολογική προοπτική της εξημέρωσης



Εισαγωγή:

Στα εθνογραφικά παραδείγματα φαίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρα αυτό που παρουσιάστηκε στο πρώτο μέρος, ότι δηλαδή οι σχέσεις με τη γη και το περιβάλλον δεν είναι ούτε δεδομένες ούτε μονοδιάστατες, όχι μόνο στις παρελθούσες κοινωνίες, αλλά και στις σύγχρονές μας. Η γη δεν είναι αγροτεμάχιο προς επένδυση, ούτε μόνο προς χρήση. Ακόμη και κοινωνίες ή κοινότητες που καλλιεργούν τη γη, δεν την αντιμετωπίζουν ως αντικείμενο που τεμαχίζεται, αγοράζεται, πωλείται και απλώς παράγει. Δεν είναι εν ολίγοις αντικείμενο εκμετάλλευσης, αλλά μια οντότητα, που προσφέρει όσο αυτή θέλει, μια παρουσία που γεννάει, μια ενότητα, που αγκαλιάζει ό,τι φιλοξενεί στα σπλάχνα της, χωρίς σχέσεις εξουσίας και υποταγής. Η γεωργία δεν συνεπάγεται σχέσεις παραγωγής, αλλά εμπεριέχει πολλές περισσότερες διαστάσεις από όσες μπορεί η σύγχρονη δυτική σκέψη να φανταστεί. Δεν περιορίζεται επίσης στην «απελευθέρωση» των ζώων, αλλά στην αμοιβαία και καθολική συνύπαρξη, όπου η ζωή και ο θάνατος είναι ένας αέναος κύκλος. Αντιμετωπίζουμε με μεγαλύτερη ισότητα κάθε πλάσμα, όταν αντιλαμβανόμαστε πως κι εμείς είμαστε μια αλυσίδα στον κύκλο της ζωής κι όχι η κορυφή μιας τροφικής πυραμίδας.

ζώα. Σε ό,τι ακολουθεί, παρουσιάζω τέσσερα εθνογραφικά παραδείγματα. Το πρώτο προέρχεται από τη μελέτη του Philippe Descola (1980) για τους Ινδιάνους Achuar στο ανώτερο τμήμα του Αμαζονίου, το δεύτερο αντλείται από το έργο της Marilyn Strathern (1980) για τους λαούς του όρους της περιοχής Hagen στα υψίπεδα της Παπούα-Νέα Γουινέα και το τρίτο βασίζεται σε μια πρόσφατη μελέτη απ' τους Walter van Beek & Pieteke Banga (1992) στο Dogon στο Mali, στη Δυτική Αφρική. Για το τέταρτο και τελευταίο μου παράδειγμα επιστρέφω στη Νότιο Αμερική και στη μελέτη των Stephen

τα οποία το πιο δημοφιλές είναι το manioc, σε κήπους, που έχουν καθαριστεί μέσω της τεχνικής «κόβω και καίω» στο αρχικό δάσος. Το κέντρο της οικιακής ζωής είναι το σπίτι, που στέκεται στο κέντρο του κήπου του, που περιβάλλεται με τη σειρά του από μια τεράστια έκταση δάσους. Αν και αναμένεται ένας άνδρας να προετοιμάσει έναν κομμάτι γης για κήπο σε κάθε μια από τις συζύγους του, η καλλιέργεια, η διατήρηση κι η συγκομιδή από τα κομμάτια αυτά είναι αποκλειστικά έργο των γυναικών. Όλα τα μέλη του σπιτιού τακτικά συμμετέχουν στις δραστηριότητες της συλλογής, που

Η τροφοσυλλογή για τους Achuar είναι μια υπόθεση αναψυχής - μια περίσταση για μια ευχάριστη μέρα έξω. Αλλά το κυνήγι είναι ένα αρκετά διαφορετικό ζήτημα. Οι σχέσεις των ανδρών με τα ζώα που κυνηγούν διαμορφώνονται με βάση την ανθρώπινη σχέση της συγγένειας: όπως οι άνθρωποι με τους συγγενείς (πεθερικά) τους, τα πλάσματα του δάσους έχουν την τάση να είναι ευαίσθητα και τα αισθήματά τους καταπραΰνονται διαρκώς με γενναιόδωρες δόσεις γοητείας που αποπλανά. Πάνω από όλα, είναι απαραίτητο να έχουν με το μέρος τους τις «μητέρες του κυνηγιού», τα πνεύματα

μια ανθρωπολογική προοπτική της εξημέρωσης



Εισαγωγή:

Στα εθνογραφικά παραδείγματα φαίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρα αυτό που παρουσιάστηκε στο πρώτο μέρος, ότι δηλαδή οι σχέσεις με τη γη και το περιβάλλον δεν είναι ούτε δεδομένες ούτε μονοδιάστατες, όχι μόνο στις παρελθούσες κοινωνίες, αλλά και στις σύγχρονές μας. Η γη δεν είναι αγροτεμάχιο προς επένδυση, ούτε μόνο προς χρήση. Ακόμη και κοινωνίες ή κοινότητες που καλλιεργούν τη γη, δεν την αντιμετωπίζουν ως αντικείμενο που τεμαχίζεται, αγοράζεται, πωλείται και απλώς παράγει. Δεν είναι εν ολίγοις αντικείμενο εκμετάλλευσης, αλλά μια οντότητα, που προσφέρει όσο αυτή θέλει, μια παρουσία που γεννάει, μια ενότητα, που αγκαλιάζει ό,τι φιλοξενεί στα σπλάχνα της, χωρίς σχέσεις εξουσίας και υποταγής. Η γεωργία δεν συνεπάγεται σχέσεις παραγωγής, αλλά εμπεριέχει πολλές περισσότερες διαστάσεις από όσες μπορεί η σύγχρονη δυτική σκέψη να φανταστεί. Δεν περιορίζεται επίσης στην «απελευθέρωση» των ζώων, αλλά στην αμοιβαία και καθολική συνύπαρξη, όπου η ζωή και ο θάνατος είναι ένας αέναος κύκλος. Αντιμετωπίζουμε με μεγαλύτερη ισότητα κάθε πλάσμα, όταν αντιλαμβανόμαστε πως κι εμείς είμαστε μια αλυσίδα στον κύκλο της ζωής κι όχι η κορυφή μιας τροφικής πυραμίδας.

Ιθαγενής γνώση: τέσσερα εθνογραφικά παραδείγματα

Το επόμενό μας βήμα είναι να εξετάσουμε κάποιους τρόπους με τους οποίους οι σύγχρονοι μη-δυτικοί λαοί κατανοούν τις σχέσεις τους με τα καλλιεργημένα φυτά και τα εξημερωμένα ζώα. Σε ό,τι ακολουθεί, παρουσιάζω τέσσερα εθνογραφικά παραδείγματα. Το πρώτο προέρχεται από τη μελέτη του Philippe Descola (1980) για τους Ινδιάνους Achuar στο ανώτερο τμήμα του Αμαζονίου, το δεύτερο αντλείται από το έργο της Marilyn Strathern (1980) για τους λαούς του όρους της περιοχής Hagen στα υψίπεδα της Παπούα-Νέα Γουινέα και το τρίτο βασίζεται σε μια πρόσφατη μελέτη απ' τους Walter van Beek & Pieteke Banga (1992) στο Dogon στο Mali, στη Δυτική Αφρική. Για το τέταρτο και τελευταίο μου παράδειγμα επιστρέφω στη Νότιο Αμερική και στη μελέτη των Stephen Gudeman & Alberto Rivera (1990) των χωρικών αγροτών της Boyaca, στην Κολομβία.

α) Οι Achuar του ανώτερου τμήματος του Αμαζονίου

Οι Achuar καλλιεργούν μια τεράστια ποσότητα φυτικών ειδών, από τα οποία το πιο δημοφιλές είναι το manioc, σε κήπους, που έχουν καθαριστεί μέσω της τεχνικής «κόβω και καίω» στο αρχικό δάσος. Το κέντρο της οικιακής ζωής είναι το σπίτι, που στέκεται στο κέντρο του κήπου του, που περιβάλλεται με τη σειρά του από μια τεράστια έκταση δάσους. Αν και αναμένεται ένας άνδρας να προετοιμάσει έναν κομμάτι γης για κήπο σε κάθε μια από τις συζύγους του, η καλλιέργεια, η διατήρηση κι η συγκομιδή από τα κομμάτια αυτά είναι αποκλειστικά έργο των γυναικών. Όλα τα μέλη του σπιτιού τακτικά συμμετέχουν στις δραστηριότητες της συλλογής, που συγκεντρώνονται σε οικείες περιοχές, μέσα σε μια κοντινή περιοχή του δάσους. Πέρα από αυτό είναι η ζώνη του κυνηγιού, ένα ριψοκίνδυνο μέρος, στο οποίο κυριαρχούν οι άντρες και στο οποίο οι γυναίκες ριψοκινδυνεύουν, μόνο όταν συνοδεύονται από τους άντρες τους.

Η τροφοσυλλογή για τους Achuar είναι μια υπόθεση αναψυχής - μια περίσταση για μια ευχάριστη μέρα έξω. Αλλά το κυνήγι είναι ένα αρκετά διαφορετικό ζήτημα. Οι σχέσεις των ανδρών με τα ζώα που κυνηγούν διαμορφώνονται με βάση την ανθρώπινη σχέση της συγγένειας: όπως οι άνθρωποι με τους συγγενείς (πεθερικά) τους, τα πλάσματα του δάσους έχουν την τάση να είναι ευαίσθητα και τα αισθήματά τους καταπραΰνονται διαρκώς με γενναιόδωρες δόσεις γοητείας που αποπλανά. Πάνω από όλα, είναι απαραίτητο να έχουν με το μέρος τους τις «μητέρες του κυνηγιού», τα πνεύματα-φρουρούς των ζώων, που ασκούν το ίδιο είδος ελέγχου με την κηδεμονία τους, όπως κάνουν οι ανθρώπινες μητέρες στα παιδιά τους και στα οικιακά ζώα (Descola 1994: 257). Επιπλέον, η μητρότητα επεκτείνεται επίσης στη

συνέχεια στη σελ. 8

κ. Υπουργέ) είναι ακατάλληλη για τον *Και συνεχίζει: «Οι κύριοι Λαφαζάνης* *είναι σαθρή είναι η κεντρική έγκριση, η* χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο. Ψιλά

θέλει, μια παρουσία που γεννάει, μια ενότητα, που αγκαλιάζει ό,τι φιλοξενεί στα σπλάχνα της, χωρίς σχέσεις εξουσίας και υποταγής. Η γεωργία δεν συνεπάγεται σχέσεις παραγωγής, αλλά εμπεριέχει πολλές περισσότερες διαστάσεις από όσες μπορεί η σύγχρονη δυτική σκέψη να φανταστεί. Δεν περιορίζεται επίσης στην «απελευθέρωση» των ζώων, αλλά στην αμοιβαία και καθολική συνύπαρξη, όπου η ζωή και ο θάνατος είναι ένας αέναος κύκλος. Αντιμετωπίζουμε με μεγαλύτερη ισότητα κάθε πλάσμα, όταν αντιλαμβανόμαστε πως κι εμείς είμαστε μια αλυσίδα στον κύκλο της ζωής κι όχι η κορυφή μιας τροφικής πυραμίδας.



Ιθαγενής γνώση: τέσσερα εθνογραφικά παραδείγματα

Το επόμενό μας βήμα είναι να εξετάσουμε κάποιους τρόπους με τους οποίους οι σύγχρονοι μη-δυτικοί λαοί κατανοούν τις σχέσεις τους με τα καλλιεργημένα φυτά και τα εξημερωμένα ζώα. Σε ό,τι ακολουθεί, παρουσιάζω τέσσερα εθνογραφικά παραδείγματα. Το πρώτο προέρχεται από τη μελέτη του Philippe Descola (1980) για τους Ινδιάνους Achuar στο ανώτερο τμήμα του Αμαζονίου, το δεύτερο αντλείται από το έργο της Marilyn Strathern (1980) για τους λαούς του όρους της περιοχής Hagen στα υψίπεδα της Παπούα-Νέα Γουινέα και το τρίτο βασίζεται σε μια πρόσφατη μελέτη απ' τους Walter van Beek & Pieteke Banga (1992) στο Dogon στο Mali, στη Δυτική Αφρική. Για το τέταρτο και τελευταίο μου παράδειγμα επιστρέφω στη Νότιο Αμερική και στη μελέτη των Stephen Gudeman & Alberto Rivera (1990) των χωρικών αγροτών της Boyaca, στην Κολομβία.

α) Οι Achuar του ανώτερου τμήματος του Αμαζονίου

Οι Achuar καλλιεργούν μια τεράστια ποσότητα φυτικών ειδών, από τα οποία το πιο δημοφιλές είναι το manioc, σε κήπους, που έχουν καθαριστεί μέσω της τεχνικής «κόβω και καίω» στο αρχικό δάσος. Το κέντρο της οικιακής ζωής είναι το σπίτι, που στέκεται στο κέντρο του κήπου του, που περιβάλλεται με τη σειρά του από μια τεράστια έκταση δάσους. Αν και αναμένεται ένας άνδρας να προετοιμάσει έναν κομμάτι γης για κήπο σε κάθε μια από τις συζύγους του, η καλλιέργεια, η διατήρηση κι η συγκομιδή από τα κομμάτια αυτά είναι αποκλειστικά έργο των γυναικών. Όλα τα μέλη του σπιτιού τακτικά συμμετέχουν στις δραστηριότητες της συλλογής, που συγκεντρώνονται σε οικείες περιοχές, μέσα σε μια κοντινή περιοχή του δάσους. Πέρα από αυτό είναι η ζώνη του κυνηγιού, ένα ριψοκίνδυνο μέρος, στο οποίο κυριαρχούν οι άντρες και στο οποίο οι γυναίκες ριψοκινδυνεύουν, μόνο όταν συνοδεύονται από τους άντρες τους.

Η τροφοσυλλογή για τους Achuar είναι μια υπόθεση αναψυχής - μια περίσταση για μια ευχάριστη μέρα έξω. Αλλά το κυνήγι είναι ένα αρκετά διαφορετικό ζήτημα. Οι σχέσεις των ανδρών με τα ζώα που κυνηγούν διαμορφώνονται με βάση την ανθρώπινη σχέση της συγγένειας: όπως οι άνθρωποι με τους συγγενείς (πεθερικά) τους, τα πλάσματα του δάσους έχουν την τάση να είναι ευαίσθητα και τα αισθήματά τους καταπραΰνονται διαρκώς με γενναιόδωρες δόσεις γοητείας που αποπλανά. Πάνω από όλα, είναι απαραίτητο να έχουν με το μέρος τους τις «μητέρες του κυνηγιού», τα πνεύματα-φρουρούς των ζώων, που ασκούν το ίδιο είδος ελέγχου με την κηδεμονία τους, όπως κάνουν οι ανθρώπινες μητέρες στα παιδιά τους και στα οικιακά ζώα (Descola 1994: 257). Επιπλέον, η μητρότητα επεκτείνεται επίσης στη

συνέχεια στη σελ. 8

κ. Υπουργέ) είναι ακατάλληλη για τον τύπο των μεταλλευμάτων της Χαλκιδικής και ότι η εταιρεία εξαπάτησε τη Διοίκηση προκειμένου να λάβει την Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων (ΑΕΠΟ) το 2011. Η εφαρμογή αυτής της συγκεκριμένης μεθόδου -και καμίας άλλης- τέθηκε στην ΑΕΠΟ ως "απαραίτητη προϋπόθεση" για την αξιοποίηση των κοιτασμάτων Ολυμπιάδας και Σκουριών. Χωρίς αυτήν ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΕΝΔΥΣΗ, διότι δεν είναι δυνατή η υλοποίηση του στόχου της σύμβασης, που είναι η καθετοποίηση της παραγωγής των μεταλλείων μέσω της μεταλλουργικής επεξεργασίας. Έτσι παραβιάζεται και η ΑΕΠΟ και η σύμβαση και ο κυρωτικός της νόμος».

*Και συνεχίζει: «Οι κύριοι Λαφαζάνης και Τσιρώνης τονίζουν σε κάθε ευκαιρία ότι στο θέμα της Χαλκιδικής θα κινηθούν με άξονες τη νομιμότητα και την προστασία του δημοσίου συμφέροντος. Και οι δυο γνωρίζουν καλά ότι λυδία λίθος και για τη νομιμότητα της "επένδυσης" και για το δημόσιο συμφέρον είναι η μεταλλουργία. Τώρα που το παραμύθι καταρρέει, το Υπουργείο σκέφτεται να ανεχτεί μια παράνομη "επένδυση";... Εδώ και πάνω από δύο μήνες εξετάζεται η νομιμότητα της "επένδυσης", σε εντελώς λανθασμένη κατά τη γνώμη μας βάση. Αναζητούνται παρανομίες σε επιμέρους άδειες και εγκρίσεις (πρωτόκολλα υλοτομίας, θεωρήσεις μελετών κλπ), ενώ αυτή που είναι σαθρή είναι η κεντρική έγκριση, η ΑΕΠΟ. **Η "επένδυση" είναι σαν μια οικοδομή που δεν έχει θεμέλια**, όμως το ΥΠΑΠΕΝ ψάχνει για παρανομίες στα μπαλκόνια και στην ταράτσα. Το τελικό σχέδιο, αν υπάρχει, δεν διαφαίνεται».*

Εάν ήθελε, λοιπόν, η κυβέρνηση και ο Λαφαζάνης, ειδικότερα, να τηρήσει τις προεκλογικές δεσμεύσεις, θα επανέλεγχε τις ΜΠΕ (Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων) και ΑΕΠΟ (Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων) εξ αρχής και δεν θα κρυβόταν πίσω από άλλες ήσσονος σημασίας. Η μέθοδος «flash melting», σύμφωνα με τον καθηγητή Γ. Ζαμπετάκη, δεν είναι φιλική προς το περιβάλλον και γι' αυτό δεν υπάρχουν μεταλλεία στη Δύση που να χρησιμοποιούν αυτή τη μέθοδο. Ψιλά γράμματα...

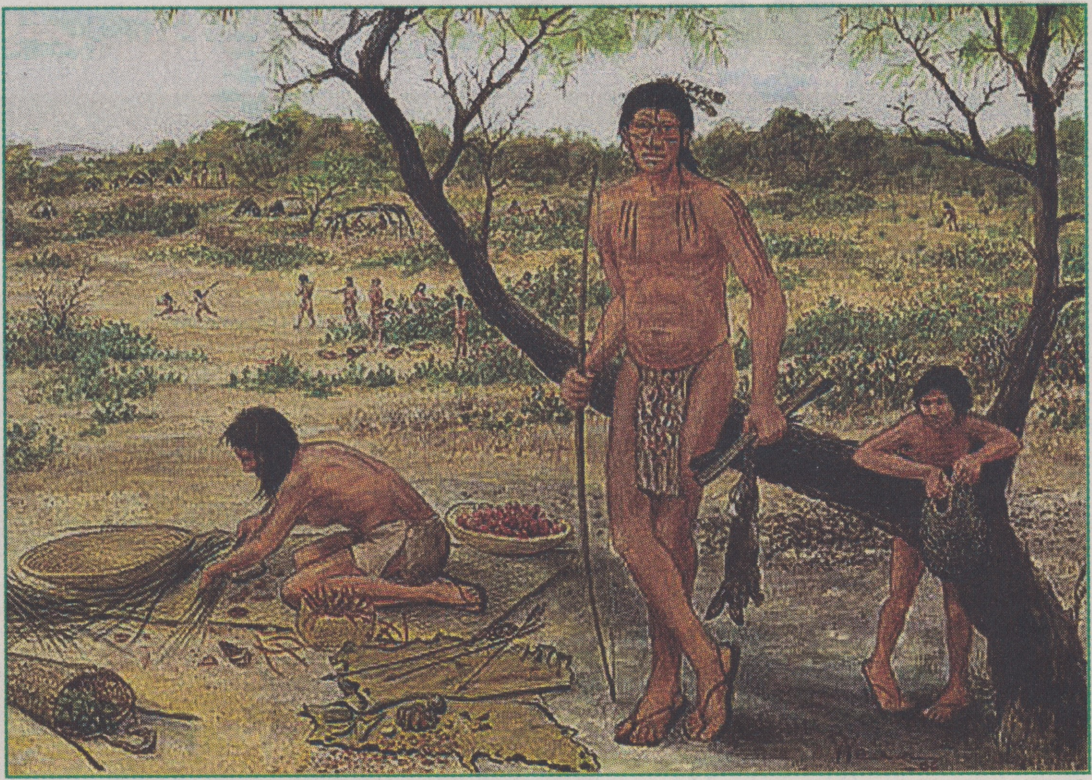
Και όσο φτάνουμε στο καυτό καλοκαίρι των δόσεων, τόσο το σύστημα θα αναζητάει (;) τον ηγέτη του για να χρυσώσει το χάπι στο λαό(!). Ο Παπαδημούλης, πάντως έσπευσε να ανακηρύξει τον Τσίπρα ηγέτη: «είναι η ώρα των ηγετών, όχι για να υποκαταστήσουν τη δουλειά των τεχνοκρατών, αλλά για να λύσουν τους κόμπους που θα επιτρέψουν, με τις κατάλληλες οδηγίες, στους τεχνοκράτες να επιταχύνουν τη δουλειά, για να ετοιμαστούν τα κείμενα που θα εγκρίνει το Eurogroup, το οποίο θα συγκληθεί».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

συνέχεια από τη σελ. 7

σχέση της γυναίκας με τα φυτά που καλλιεργεί στον κήπο της. Έχει δύο είδη απογόνων, τα φυτά στον κήπο και τα παιδιά στο σπίτι της κι επειδή τα δύο βρίσκονται σε συναγωνισμό για την ανατροφή που εκείνη μπορεί να τους παρέχει, οι σχέσεις ανάμεσά τους απέχουν πολύ απ' το να είναι αρμονικές. Στο manioc, για παράδειγμα, αποδίδεται η δύναμη να θηλάζει το αίμα ανθρώπινων βρεφών. Έτσι, παρά την ειρηνική του εμφάνιση, ο κήπος είναι τόσο γεμάτος από απειλές, όσο είναι το γύρω δάσος (ό.π.: 206).

Εφαρμόζοντας ορθόδοξες ιδέες για ανθρωπολογική ανάλυση, μπορεί να τείνουμε να αντιτάξουμε το δάσος και τον κήπο μπροστά από τις γραμμές ενός διαχωρισμού ανάμεσα στο άγριο και το εξημερωμένο, αν και στην άκρη του δάσους, επίσης, βρίσκονται τα σημάδια των εξωτερικών ορίων της ανθρώπινης κοινωνικοποίησης της φύσης και το ζήτημα της μετάβασης, στο οποίο η παραγωγή δίνει χώρο στη συλλογή. Αλλά αυτό, όπως δείχνει ο Descola, θα ήταν βαθιά παράταιρο σε σχέση με την κατανόηση των Achuar. Επειδή κατασκευάζουν και διατηρούν τους κήπους τους, οι Achuar δεν βλέπουν τους εαυτούς τους ως εμπλεκόμενους σε ένα πρόγραμμα εξημέρωσης του πρωτόγονου κόσμου του δάσους. Πράγματι, η αποικιακή εικόνα της κατάκτησης της φύσης είναι εντελώς ξένη με το δικό τους τρόπο σκέψης. Για αυτούς, το δάσος είναι από μόνο του ένας τεράστιος κήπος, αν κι αναντικατάστατος και οι σχέσεις ανάμεσα στα συστατικά του μέρη κυβερνώνται από τις ίδιες αρχές «οικιακότητας», που δομούν το ανθρώπινο νοικοκυριό, αλλά σε μια υπέρ-ανθρώπινη κλίμακα ντίδα της γυναίκας για τους καρπούς της και τα οικιακά ζώα είναι εντεταλμένη σε μεγάλο βαθμό στην φροντίδα των «μητέρων του κυνηγιού», για τα είδη υπό την ευθύνη τους. Εν συντομία, οι μορφές του κήπου στους Achuar είναι ένας μικρόκοσμος του δάσους: «δεν είναι τόσο ο πολιτισμικός μετασχηματισμός μιας αναλογίας άγριου χώρου ως πολιτισμικής ομολογίας στην ανθρώπινη τάξη μιας πολιτισμικής πραγματικότητας της ίδιας θέσης σε μια υπέρ-ανθρώπινη τάξη». **Η ανθρώπινη κοινωνία είναι μια εκδοχή μικρής κλίμακας της κοινωνίας της φύσης, το κομμάτι γης του κήπου «αντιλαμβάνεται προσωρινά την κατ' αξία ιδιότητα μιας οικιακής αγριότητας»** (ό.π.: 220).



β) Οι λαοί του όρους Hagen

Οι λαοί του όρους Hagen, στην Παπούα-Νέα Γουινέα (από όπου και το «Hageners») καλλιεργούν καρπούς -ειδικά taro (κολοκάσι), yams (είδος γλυκοπατάτας) και γλυκοπατάτες- στο δάσος που έχει αποψιλωθεί. Επίσης, ανατρέφουν γουρούνια. Έχουν μια λέξη, το *mbo*, για τη δραστηριότητα της καλλιέργειας, που επίσης χρησιμοποιείται για ό,τι καλλιεργείται, όπως οι τομές που γίνονται μέσα στο έδαφος. Γενικεύοντας, μπορεί να αναφέρονται σε κάθε άλλο σημείο ανάπτυξης, μέσα στο ανθρώπινο πεδίο των ανθρωπίνων σχέσεων: έτσι, ένα αναθρεμμένο γουρούνι μπορεί να είναι mbo σε σχέση με την αγέλη που θα αποφέρει και ή δυνάμεις που βρίσκονται πέρα από την έκταση της ανθρώπινης ανατροφής. Οι αρχικά καλλιεργημένοι βολβοί έχουν τα άγρια αντίστοιχά τους και αυτά είναι τα rØmi, όπως είναι και τα άγρια γουρούνια και άλλες μορφές του δάσους. Υπάρχουν επίσης πνεύματα rØmi που προστατεύουν αυτά τα άγρια φυτά και ζώα, όπως οι άνθρωποι προφυλάσσουν τους κήπους και τα γουρούνια τους (Strathern 1980: 192). Πράγματι, με μια πρώτη ματιά, οι όροι mbo και rØmi δείχνουν να έχουν τα λίγο-πολύ ακριβή τους ισοδύναμα με τις συμβατικές μας αντιλήψεις για το «άγριο» και το «οικιακό» αντίστοιχα.

Παντελώς απούσα από την αντίληψη των Hagen, ωστόσο, είναι η ιδέα του οικιακού περιβάλλοντος, που «σχημα- κή τάξη πάνω στη δεδομένη υλικότητα. Μάλλον, κάποιος βάζει ένα σπόρο ή κάνει μια τομή στο έδαφος έτσι, που να βγάλει ρίζες και να αναπτυχθεί. Καθώς οι ρίζες του επεκτείνονται μέσα στο έδαφος, έτσι το φυτό έλκει την τροφή του από το περιβάλλον του, παίρνοντας σταδιακά την ώριμη μορφή του.

Όπως και οι Achuar, οι Hageners σχηματίζουν μια παράλληλο ανάμεσα στα φυτά και τα παιδιά που μεγαλώνουν. Το παιδί, που τοποθετείται με τη γέννησή του σε ένα πεδίο ανατροφής -όπως το φυτό τοποθετείται στο έδαφος- αναπτύσσεται σταθερά προς την ωριμότητα ως ένα υπεύθυνο, που φροντίζει για τον εαυτό του, ον αντλώντας την τροφή του από την

τους απέχουν πολύ απ' το να είναι αρμονικές. Στο manioc, για παράδειγμα, αποδίδεται η δύναμη να θηλάζει το αίμα ανθρώπινων βρεφών. Έτσι, παρά την ειρηνική του εμφάνιση, ο κήπος είναι τόσο γεμάτος από απειλές, όσο είναι το γύρω δάσος (ό.π.: 206).

Εφαρμόζοντας ορθόδοξες ιδέες για ανθρωπολογική ανάλυση, μπορεί να τείνουμε να αντιτάξουμε το δάσος και τον κήπο μπροστά από τις γραμμές ενός διαχωρισμού ανάμεσα στο άγριο και το εξημερωμένο, αν και στην άκρη του δάσους, επίσης, βρίσκονται τα σημάδια των εξωτερικών ορίων της ανθρώπινης κοινωνικοποίησης της φύσης και το ζήτημα της μετάβασης, στο οποίο η παραγωγή δίνει χώρο στη συλλογή. Αλλά αυτό, όπως δείχνει ο Descola, θα ήταν βαθιά παράταιρο σε σχέση με την κατανόηση των Achuar. Επειδή κατασκευάζουν και διατηρούν τους κήπους τους, οι Achuar δεν βλέπουν τους εαυτούς τους ως εμπλεκόμενους σε ένα πρόγραμμα εξημέρωσης του πρωτόγονου κόσμου του δάσους. Πράγματι, η αποικιακή εικόνα της κατάκτησης της φύσης είναι εντελώς ξένη με το δικό τους τρόπο σκέψης. Για αυτούς, το δάσος είναι από μόνο του ένας τεράστιος κήπος, αν κι αναντικατάστατος και οι σχέσεις ανάμεσα στα συστατικά του μέρη κυβερνώνται από τις ίδιες αρχές «οικιακότητας», που δομούν το ανθρώπινο νοικοκυριό, αλλά σε μια υπέρ-ανθρώπινη κλίμακα. Η τάση ανάμεσα στα φυτά του κήπου και στον καθρέφτη των παιδιών, σε περιορισμένη κλίμακα, η τάση ανάμεσα στα πλάσματα του δάσους και στους άντρες κυνηγούς· παρομοίως, η φροντίδα του δάσους: «δεν είναι τόσο ο πολιτισμικός μετασχηματισμός μιας αναλογίας άγριου χώρου ως πολιτισμικής ομολογίας στην ανθρώπινη τάξη μιας πολιτισμικής πραγματικότητας της ίδιας θέσης σε μια υπέρ-ανθρώπινη τάξη». **Η ανθρώπινη κοινωνία είναι μια εκδοχή μικρής κλίμακας της κοινωνίας της φύσης, το κομμάτι γης του κήπου «αντιλαμβάνεται προσωρινά την κατ' αξία ιδιότητα μιας οικιακής αγριότητας»** (ό.π.: 220).



β) Οι λαοί του όρους Hagen

Οι λαοί του όρους Hagen, στην Παπούα-Νέα Γουινέα (από όπου και το «Hageners») καλλιεργούν καρπούς -ειδικά taro (κολοκάσι), yams (είδος γλυκοπατάτας) και γλυκοπατάτες- στο δάσος που έχει αποψιλωθεί. Επίσης, ανατρέφουν γουρούνια. Έχουν μια λέξη, το *mbo*, για τη δραστηριότητα της καλλιέργειας, που επίσης χρησιμοποιείται για ό,τι καλλιεργείται, όπως οι τομές που γίνονται μέσα στο έδαφος. Γενικεύοντας, μπορεί να αναφέρονται σε κάθε άλλο σημείο ανάπτυξης, μέσα στο ανθρώπινο πεδίο των ανθρωπίνων σχέσεων: έτσι, ένα αναθρεμμένο γουρούνι μπορεί να είναι mbo σε σχέση με την αγέλη που θα αποφέρει και οι άνθρωποι μπορεί να είναι mbo, σε σχέση με τη θέση τους στην επικράτεια της φυλής. Το αντίθετο του mbo είναι το *rØmi*. Αυτός ο τελευταίος όρος χρησιμοποιείται για πράγματα ή δυνάμεις που βρίσκονται πέρα από την έκταση της ανθρώπινης ανατροφής. Οι αρχικά καλλιεργημένοι βολβοί έχουν τα άγρια αντίστοιχά τους και αυτά είναι τα rØmi, όπως είναι και τα άγρια γουρούνια και άλλες μορφές του δάσους. Υπάρχουν επίσης πνεύματα rØmi που προστατεύουν αυτά τα άγρια φυτά και ζώα, όπως οι άνθρωποι προφυλάσσουν τους κήπους και τα γουρούνια τους (Strathern 1980: 192). Πράγματι, με μια πρώτη ματιά, οι όροι mbo και rØmi δείχνουν να έχουν τα λίγο-πολύ ακριβή τους ισοδύναμα με τις συμβατικές μας αντιλήψεις για το «άγριο» και το «οικιακό» αντίστοιχα.

Παντελώς απούσα από την αντίληψη των Hagen, ωστόσο, είναι η ιδέα του οικιακού περιβάλλοντος, που «σχηματίζεται» από την άγρια φύση. Το mbo δεν αναφέρεται σε έναν περίκλειστο χώρο του οικισμού, καθώς αντιτάσσεται στους περιβάλλοντες θάμνους και δάση. **Οι Hageners δεν προσπαθούν να υποτάξουν ή να αποικίσουν την αγριότητα. Αν και τα πνεύματα-άρχοντες των μορφών του δάσους έχουν τις σφαίρες επίδρασής τους, όπως κι οι άνθρωποι έχουν τις δικές τους, στόχος δεν είναι να «δαμάσουν, αλλά να έρθουν σε συμφωνία μαζί τους»** (ό.π.: 194). Το rØmi είναι απλώς αυτό που βρίσκεται έξω από τα όρια της ανθρώπινης φροντίδας και κοινωνική τάξη πάνω στη δεδομένη υλικότητα. Μάλλον, κάποιος βάζει ένα σπόρο ή κάνει μια τομή στο έδαφος έτσι, που να βγάλει ρίζες και να αναπτυχθεί. Καθώς οι ρίζες του επεκτείνονται μέσα στο έδαφος, έτσι το φυτό έλκει την τροφή του από το περιβάλλον του, παίρνοντας σταδιακά την ώριμη μορφή του.

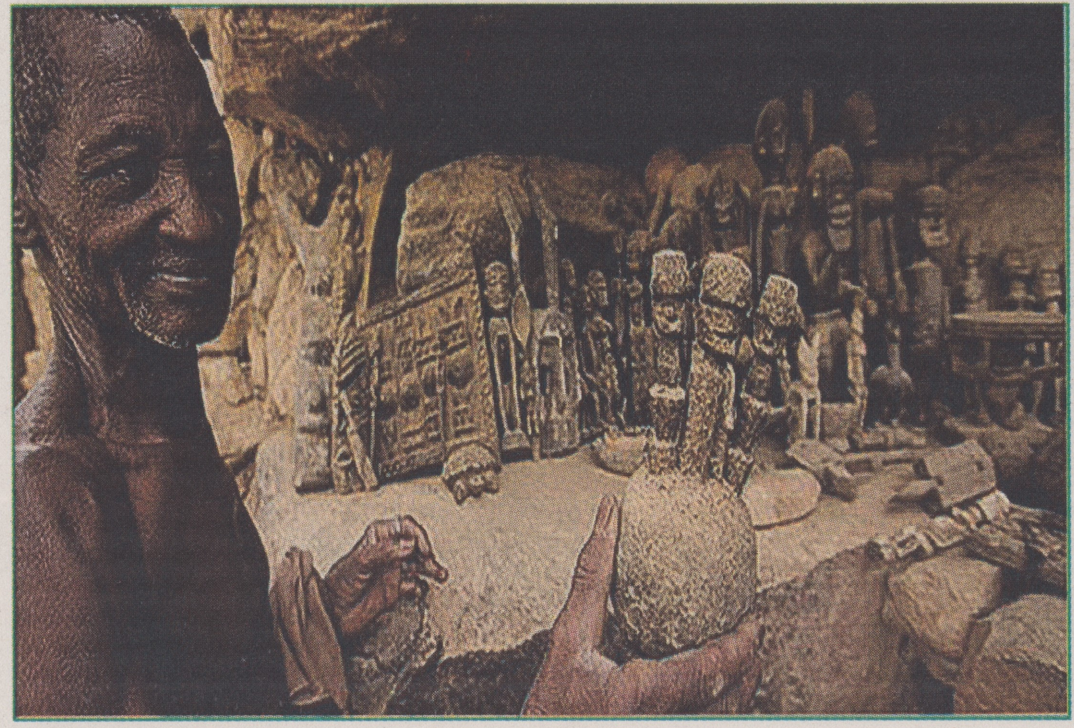
Όπως και οι Achuar, οι Hageners σχηματίζουν μια παράλληλο ανάμεσα στα φυτά και τα παιδιά που μεγαλώνουν. Το παιδί, που τοποθετείται με τη γέννησή του σε ένα πεδίο ανατροφής -όπως το φυτό τοποθετείται στο έδαφος- αναπτύσσεται σταθερά προς την ωριμότητα ως ένα υπεύθυνο, που φροντίζει για τον εαυτό του, ον αντλώντας την τροφή του από την σχέση του με τους άλλους, ακόμη κι αν οι τελευταίοι, όπως οι ρίζες του φυτού, εκτείνονται ακόμη πιο πέρα έξω από το κοινωνικό περιβάλλον (Strathern 1980: 196). Δεν υπάρχει σημασία, ωστόσο, με την οποία το παιδί αρχίζει τη ζωή ως ένα πράγμα της φύσης, στο οποίο μια ηθική διάσταση κανόνων και αξιών προστίθεται μέσω μιας διαδικασίας κοινωνικοποίησης. Το παιδί δεν ξεκινά ως rØmi και γίνεται mbo. Είναι mbo εξωτερικά, με την αρετή του να φυτρώνει μέσα στο πεδίο των ανθρώπινων σχέσεων. Όπως, επίσης, με την καλλιέργεια των βολβών τους και την ανατροφή των γουρουνιών τους, οι Hageners δεν επιβάλλουν μια κοινωνική τάξη πάνω σε



συλλογή. Αλλά αυτό, όπως δείχνει ο Descola, θα ήταν βαθιά παράταιρο σε σχέση με την κατανόηση των Achuar. Επειδή κατασκευάζουν και διατηρούν τους κήπους τους, οι Achuar δεν βλέπουν τους εαυτούς τους ως εμπλεκόμενους σε ένα πρόγραμμα εξημέρωσης του πρωτόγονου κόσμου του δάσους. Πράγματι, η αποικιακή εικόνα της κατάκτησης της φύσης είναι εντελώς ξένη με το δικό τους τρόπο σκέψης. Για αυτούς, το δάσος είναι από μόνο του ένας τεράστιος κήπος, αν κι αναντικατάστατος και οι σχέσεις ανάμεσα στα συστατικά του μέρη κυβερνώνται από τις ίδιες αρχές «οικιακότητας», που δομούν το ανθρώπινο νοικοκυριό, αλλά σε μια υπέρ-ανθρώπινη κλίμακα. Η τάση ανάμεσα στα φυτά του κήπου και στον καθρέφτη των παιδιών, σε περιορισμένη κλίμακα, η τάση ανάμεσα στα πλάσματα του δάσους και στους άντρες κυνηγούς· παρομοίως, η φρο-

β) Οι λαοί του όρους Hagen

Οι λαοί του όρους Hagen, στην Παπούα-Νέα Γουινέα (από όπου και το «Hageners») καλλιεργούν καρπούς -ειδικά taro (κολοκάσι), yams (είδος γλυκοπατάτας) και γλυκοπατάτες- στο δάσος που έχει αποψιλωθεί. Επίσης, ανατρέφουν γουρούνια. Έχουν μια λέξη, το *mbo*, για τη δραστηριότητα της καλλιέργειας, που επίσης χρησιμοποιείται για ό,τι καλλιεργείται, όπως οι τομές που γίνονται μέσα στο έδαφος. Γενικεύοντας, μπορεί να αναφέρονται σε κάθε άλλο σημείο ανάπτυξης, μέσα στο ανθρώπινο πεδίο των ανθρωπίνων σχέσεων: έτσι, ένα αναθρεμμένο γουρούνι μπορεί να είναι mbo σε σχέση με την αγέλη που θα αποφέρει και οι άνθρωποι μπορεί να είναι mbo, σε σχέση με τη θέση τους στην επικράτεια της φυλής. Το αντίθετο του mbo είναι το *rØmi*. Αυτός ο τελευταίος όρος χρησιμοποιείται για πράγματα



την έκταση της ανθρώπινης ανατροφής. Οι αρχικά καλλιεργημένοι βολβοί έχουν τα άγρια αντίστοιχά τους και αυτά είναι τα rØmi, όπως είναι και τα άγρια γουρούνια και άλλες μορφές του δάσους. Υπάρχουν επίσης πνεύματα rØmi που προστατεύουν αυτά τα άγρια φυτά και ζώα, όπως οι άνθρωποι προφυλάσσουν τους κήπους και τα γουρούνια τους (Strathern 1980: 192). Πράγματι, με μια πρώτη ματιά, οι όροι mbo και rØmi δείχνουν να έχουν τα λίγο-πολύ ακριβή τους ισοδύναμα με τις συμβατικές μας αντιλήψεις για το «άγριο» και το «οικιακό» αντίστοιχα.

Παντελώς απούσα από την αντίληψη των Hagen, ωστόσο, είναι η ιδέα του οικιακού περιβάλλοντος, που «σχηματίζεται» από την άγρια φύση. Το mbo δεν αναφέρεται σε έναν περίκλειστο χώρο του οικισμού, καθώς αντιτάσσεται στους περιβάλλοντες θάμνους και δάση. **Οι Hageners δεν προσπαθούν να υποτάξουν ή να αποικίσουν την αγριότητα. Αν και τα πνεύματα-άρχοντες των μορφών του δάσους έχουν τις σφαίρες επίδρασής τους, όπως κι οι άνθρωποι έχουν τις δικές τους, στόχος δεν είναι να «δαμάσουν, αλλά να έρθουν σε συμφωνία μαζί τους»** (ό.π.: 194). Το rØmi είναι απλώς αυτό που βρίσκεται έξω από τα όρια της ανθρώπινης φροντίδας και κοινωνικότητας. Αισθητά, αν και ο αντίθετος όρος mbo παίρνει την αρχική του σημασία από την πράξη της καλλιέργειας, δεν χρησιμοποιείται για οποιοδήποτε άλλο στάδιο κηπευτικής διαδικασίας, ούτε για την ίδια τη γη του κήπου (ό.π.: 200). Στην καλλιέργεια, κάποιος δεν μεταμορφώνει τη φύση, με την έννοια ότι επιβάλλει μια λογι-τα. Μάλλον, κάποιος βάζει ένα σπόρο ή κάνει μια τομή στο έδαφος έτσι, που να βγάλει ρίζες και να αναπτυχθεί. Καθώς οι ρίζες του επεκτείνονται μέσα στο έδαφος, έτσι το φυτό έλκει την τροφή του από το περιβάλλον του, παίρνοντας σταδιακά την ώριμη μορφή του.

Όπως και οι Achuar, οι Hageners σχηματίζουν μια παράλληλο ανάμεσα στα φυτά και τα παιδιά που μεγαλώνουν. Το παιδί, που τοποθετείται με τη γέννησή του σε ένα πεδίο ανατροφής -όπως το φυτό τοποθετείται στο έδαφος- αναπτύσσεται σταθερά προς την ωριμότητα ως ένα υπεύθυνο, που φροντίζει για τον εαυτό του, ον αντλώντας την τροφή του από την σχέση του με τους άλλους, ακόμη κι αν οι τελευταίοι, όπως οι ρίζες του φυτού, εκτείνονται ακόμη πιο πέρα έξω από το κοινωνικό περιβάλλον (Strathern 1980: 196). Δεν υπάρχει σημασία, ωστόσο, με την οποία το παιδί αρχίζει τη ζωή ως ένα πράγμα της φύσης, στο οποίο μια ηθική διάσταση κανόνων και αξιών προστίθεται μέσω μιας διαδικασίας κοινωνικοποίησης. Το παιδί δεν ξεκινά ως rØmi και γίνεται mbo. Είναι mbo εξωτερικά, με την αρετή του να φυτρώνει μέσα στο πεδίο των ανθρώπινων σχέσεων. Όπως, επίσης, με την καλλιέργεια των βολβών τους και στην ανατροφή των γουρουνιών τους, οι Hageners δεν επιβάλλουν μια κοινωνική τάξη πάνω σε ένα περιβάλλον, το οποίο αποτελείται από «μια φύση ακατέργαστη». Μάλλον συγκροτούν, σαν εγγενώς κοινωνικό, το ιδιαίτερο περιβάλλον, μέσα στο οποίο αποκτούν την ύπαρξή τους τα φυτά και τα ζώα τους, βγάζουν ρίζες και αναπτύσσονται στην ωριμότητα.

γ) Οι Dogon στο Mali

Οι Dogon, όπως πολλοί άλλοι αφρικανικοί λαοί (Morris 1995: 306), δημι-

ουργούν μια οξεία αντίθεση ανάμεσα στις κατηγορίες των *ana* (χωριό) και *oru* (θάμνος) (van Beek & Banga 1992: 67). Μέσα και γύρω από το χωριό, οι άνθρωποι καλλιεργούν τη βασική καλλιέργεια του κεχριού και διατηρούν κήπους με κρεμμύδια και καπνό, ωστόσο εξαρτώνται, επίσης, από τους θάμνους ποικιλοτρόπως. Είναι πηγή για καυσόξυλα για το μαγείρεμα, για την παρασκευή και την όπτηση κεραμικής. Η ξυλεία χρειάζεται, επίσης, για το χτίσιμο σπιτιών και σιταποθηκών και για περιφράξεις κήπων. Οι θάμνοι επίσης αποφέρουν κρέας (ΣτΜ από τα ζώα που διαβιούν σε αυτούς), καρυκεύματα και φρούτα, φύλλα για να χρησιμοποιηθούν ως τροφή για τα βοοειδή και πολλά ιατρικά βότανα. Ωστόσο, η εξάρτηση του χωριού από τους θάμνους πηγαίνει ακόμη βαθύτερα από τη λίστα των προϊόντων που θα υποδείκνυε. Από την σκοπιά των Dogon, οι θάμνοι δεν είναι τίποτε λιγότερο από πηγή της ίδιας της ζωής και μαζί της όλης της γνώσης, της σοφίας, της δύναμης και της θεραπείας. Αλλά με τον ίδιο συμβολισμό, προκαλεί φόβο σε μεγάλο βαθμό. Είναι μια ζώνη κίνησης και ροής, στην οποία όλη η σταθερότητα και οι βεβαιότητες της ζωής του χωριού διαλύονται. Τα πάντα μετατοπίζονται και αλλάζουν - ακόμη κι οι βράχοι και τα δέντρα μπορούν να περπατήσουν από τόπο σε τόπο. Τα πολλά πνεύματα, που περιπλανώνται στο δάσος, μπορεί ν' αλλάζουν μέρη του σώματος με τους ζώντες ανθρώπους· **οι άνθρωποι-κυνηγοί, ριψοκινδυνεύοντας εκεί, γίνονται σαν τα ζώα που κυνηγούν και, καθώς το κάνουν, η ύπαρξή τους στο παρόν απορροφάται στον χρονικό ορίζοντα που συνδέει παρελθόν και παρόν, ζωή και θάνατο** (van Beek & Banga 1992: 67-8).

Η κοσμολογία των Dogon πιστεύει σε ένα εντροπικό σύστημα, στο οποίο η διατήρηση του χωριού εξαρτάται από μια διαρκή εισροή ζωτικής δύναμης από τους θάμνους, που αποψιλώνονται μερικώς και χρησιμοποιούνται στη διαδικασία. Αν το χωριό είναι

Αναζητώντας τη χαμένη θλίψη

Για όσα τελειώνουν, για να αρχίσουν άλλα.

Θα έρθει κάποτε ο καιρός που οι άνθρωποι δε θα είναι φαντάσματα
και δε θα είμαστε εμείς που κρυβόμαστε απ' του κόσμου τα μάτια.
Θα έρθει ο καιρός που δε θα μας ζητάνε να ζήσουμε κανονικά.
Θα έρθει ο καιρός που δε θα κάνουμε ότι μεγαλώσαμε.
Θα είμαστε άνθρωποι κι όχι σκυλιά που γαυγίζουν πίσω από λάστιχα αυτοκινήτου.
Θα είμαστε όνειρα που έγιναν πραγματικότητα.
Πουλιά σ' έναν κόσμο που δεν ανακάλυψε ακόμη τα κλουβιά
Παιδιά σε μια άνοιξη που δεν έχει όρια
Νιδάφες χιονιού σε χειμώνες χωρίς απαγορεύσεις.
Η θλίψη να μπει στη θέση της, παρακαλούμε.
Εκεί που της αξίζει.
Να τη βλέπουμε όλοι καλά.
Να μην την κρύβουμε σε κανένα ντουλάπι.
Να μην την αφήνουμε να μας φύγει μαζί με τη ζωή.
Να την τιμήσουμε, όπως της αξίζει.

Για όλα τα παιδιά του κόσμου,
Που γελούν πια με σάπια δόντια,
Με σπασμένα πόδια
Με κομμένα φτερά
Με ραγισμένες για πάντα καρδιές
Για όλα αυτά τα παιδιά
Που πεθαίνουν ήσυχα στη μοναξιά τους,
Να θυμούνται ότι δε θα τους αφήσουμε μόνους ποτέ.
Θα τους θυμόμαστε και θα τους στηρίζουμε όπου κι αν είναι.
Τίποτε δε χάνεται.
Όλα συνεχίζονται.

σύντροφοι για την **Αναρχική απελευθερωτική δράση**

ουργούν μια οξεία αντίθεση ανάμεσα στις κατηγορίες των *ana* (χωριό) και *oru* (θάμνος) (van Beek & Banga 1992: 67). Μέσα και γύρω από το χωριό, οι άνθρωποι καλλιεργούν τη βασική καλλιέργεια του κεχριού και διατηρούν κήπους με κρεμμύδια και καπνό, ωστόσο εξαρτώνται, επίσης, από τους θάμνους ποικιλοτρόπως. Είναι πηγή για καυσόξυλα για το μαγείρεμα, για την παρασκευή και την όπτηση κεραμικής. Η ξυλεία χρειάζεται, επίσης, για το χτίσιμο σπιτιών και σιταποθηκών και για περιφράξεις κήπων. Οι θάμνοι επίσης αποφέρουν κρέας (ΣτΜ από τα ζώα που διαβιούν σε αυτούς), καρυκεύματα και φρούτα, φύλλα για να χρησιμοποιηθούν ως τροφή για τα βοοειδή και πολλά ιατρικά βότανα. Ωστόσο, η εξάρτηση του χωριού από τους θάμνους πηγαίνει ακόμη βαθύτερα από τη λίστα των προϊόντων που θα υποδείκνυε. Από την σκοπιά των Dogon, οι θάμνοι δεν είναι τίποτε λιγότερο από πηγή της ίδιας της ζωής και μαζί της όλης της γνώσης, της σοφίας, της δύναμης και της θεραπείας. Αλλά με τον ίδιο συμβολισμό, προκαλεί φόβο σε μεγάλο βαθμό. Είναι μια ζώνη κίνησης και ροής, στην οποία όλη η σταθερότητα και οι βεβαιότητες της ζωής του χωριού διαλύονται. Τα πάντα μετατοπίζονται και αλλάζουν - ακόμη κι οι βράχοι και τα δέντρα μπορούν να περπατήσουν από τόπο σε τόπο. Τα πολλά πνεύματα, που περιπλανώνται στο δάσος, μπορεί ν' αλλάζουν μέρη του σώματος με τους ζώντες ανθρώπους· **οι άνθρωποι-κυνηγοί, ριψοκινδυνεύοντας εκεί, γίνονται σαν τα ζώα που κυνηγούν και, καθώς το κάνουν, η ύπαρξή τους στο παρόν απορροφάται στον χρονικό ορίζοντα που συνδέει παρελθόν και παρόν, ζωή και θάνατο** (van Beek & Banga 1992: 67-8).

Η κοσμολογία των Dogon πιστεύει σε ένα εντροπικό σύστημα, στο οποίο η διατήρηση του χωριού εξαρτάται από μια διαρκή εισροή ζωτικής δύναμης από τους θάμνους, που αποψιλώνονται μερικώς και χρησιμοποιούνται στη διαδικασία. Αν το χωριό είναι ένα μέρος σταθερότητας, όπου τα πράγματα μένουν στη θέση τους και οι κατάλληλες διακρίσεις διατηρούνται, είναι επίσης κι ένα μέρος στασιμότητας. Με μια σχεδόν ακριβή αντιστροφή της σύγχρονης Δυτικής έννοιας

Αναζητώντας τη χαμένη θλίψη

Για όσα τελειώνουν, για να αρχίσουν άλλα.

Θα έρθει κάποτε ο καιρός που οι άνθρωποι δε θα είναι φαντάσματα
και δε θα είμαστε εμείς που κρυβόμαστε απ' του κόσμου τα μάτια.
Θα έρθει ο καιρός που δε θα μας ζητάνε να ζήσουμε κανονικά.
Θα έρθει ο καιρός που δε θα κάνουμε ότι μεγαλώσαμε.
Θα είμαστε άνθρωποι κι όχι σκυλιά που γαυγίζουν πίσω από λάστιχα αυτοκινήτου.
Θα είμαστε όνειρα που έγιναν πραγματικότητα.
Πουλιά σ' έναν κόσμο που δεν ανακάλυψε ακόμη τα κλουβιά
Παιδιά σε μια άνοιξη που δεν έχει όρια
Νιδάφες χιονιού σε χειμώνες χωρίς απαγορεύσεις.
Η θλίψη να μπει στη θέση της, παρακαλούμε.
Εκεί που της αξίζει.
Να τη βλέπουμε όλοι καλά.
Να μην την κρύβουμε σε κανένα ντουλάπι.
Να μην την αφήνουμε να μας φύγει μαζί με τη ζωή.
Να την τιμήσουμε, όπως της αξίζει.

Για όλα τα παιδιά του κόσμου,
Που γελούν πια με σάπια δόντια,
Με σπασμένα πόδια
Με κομμένα φτερά
Με ραγισμένες για πάντα καρδιές
Για όλα αυτά τα παιδιά
Που πεθαίνουν ήσυχα στη μοναξιά τους,
Να θυμούνται ότι δε θα τους αφήσουμε μόνους ποτέ.
Θα τους θυμόμαστε και θα τους στηρίζουμε όπου κι αν είναι.
Τίποτε δε χάνεται.
Όλα συνεχίζονται.

σύντροφοι για την **Αναρχική απελευθερωτική δράση**

μετατοπίζονται και αλλάζουν - ακόμη κι οι βράχοι και τα δέντρα μπορούν να περπατήσουν από τόπο σε τόπο. Τα πολλά πνεύματα, που περιπλανώνται στο δάσος, μπορεί ν' αλλάζουν μέρη του σώματος με τους ζώντες ανθρώπους· **οι άνθρωποι-κυνηγοί, ριψοκινδυνεύοντας εκεί, γίνονται σαν τα ζώα που κυνηγούν και, καθώς το κάνουν, η ύπαρξή τους στο παρόν απορροφάται στον χρονικό ορίζοντα που συνδέει παρελθόν και παρόν, ζωή και θάνατο** (van Beek & Banga 1992: 67-8).

Η κοσμολογία των Dogon πιστεύει σε ένα εντροπικό σύστημα, στο οποίο η διατήρηση του χωριού εξαρτάται από μια διαρκή εισροή ζωτικής δύναμης από τους θάμνους, που αποψιλώνονται μερικώς και χρησιμοποιούνται στη διαδικασία. Αν το χωριό είναι ένα μέρος σταθερότητας, όπου τα πράγματα μένουν στη θέση τους και οι κατάλληλες διακρίσεις διατηρούνται, είναι επίσης κι ένα μέρος στασιμότητας. Με μια σχεδόν ακριβή αντιστροφή της σύγχρονης Δυτικής έννοιας της παραγωγής τροφής, όπως η δήλωση της ανθρώπινης γνώσης και δύναμης πάνω στη φύση, εδώ είναι η φύση που -με τη μορφή των θάμνων- κρατάει την απόλυτη δύναμη πάνω στην ανθρώπινη ζωή, ενώ τα καλλιεργημένα χωράφια και οι κήποι είναι μάλλον θέσεις κατανάλωσης, παρά παραγωγής, όπου η ζωτική δύναμη *ενεργοποιείται (used up)*. «Η γνώση διασκορπίζεται... και η γνώση εξανεμίζεται, εκτός κι αν ενδυναμωθεί πάλι από τους θάμνους» (ό.π.: 69).

δ) Οι γεωργοί κτηνοτρόφοι της Boyaca

Ο αγροτικός λαός της Boyaca ισχυρίζεται ότι είναι η γη που του δίνει την τροφή του· ο ρόλος των ανθρώπινων όντων είναι να βοηθούν στη γέννηση της καλλιέργειας. Αναφέρεται ότι ένας αγρότης το έθεσε κάπως έτσι: «Ο άνθρωπος βοηθάει τη γη, η γη παράγει τους καρπούς» (Gudeman & Rivera 1990: 25). Παρομοίως, οι κότες δίνουν αυγά, τα πρόβατα γεννούν μικρά και οι αγελάδες μοσχαράκια. Εδώ, επίσης, ο αγρότης καλείται να βοηθήσει στην προσπάθεια των ζώων, κυρίως όπως μια μαία βοηθάει σε μια γέννα. Αλλά η απόλυτη πηγή της «ισχύος» ή της «δύναμης» (la fuerza), που κάνει τους ανθρώπους ικανούς να δουλέψουν, τα ζώα να αναπαράγονται και τους καρπούς να αναπτύσσονται, βρίσκεται στην ίδια τη γη. Η γη γίνεται αντιληπτή ως μια αποθήκη δύναμης, που δημιουργείται και διατηρείται από τον Θεό (ό.π.: 18). Έτσι, οι καρποί αντλούν δύναμη από τη γη, οι άνθρωποι με τη σειρά τους κερδίζουν δύναμη με την κατανάλωση των καρπών τους (ή την παραγωγή των ζώων, που η δύναμή τους αντλείται από την κατανάλωση της ζωοτροφής) και επεκτείνουν αυτή τη δύναμη με την δουλειά πάνω στη γη, η οποία ενισχύει ακόμη περισσότερο τη δύναμή της μέσα σε αυτό τον κύκλο.

Οι Gudeman & Rivera ανιχνεύουν σε αυτό το παραδοσιακό μοντέλο την ξεχωριστή απήχηση της φυσιοκρατίας του 18^{ου} αι. Πράγματι, πηγαίνουν τόσο μακρυά, που προσφέρουν ένα παράθυρο στις πολύ πρωιμότερες ιδέες που ισχύουν στους γεωργούς του Παλιού Κόσμου, οι οποίοι αντηχούν ακόμη αυτές τις πρακτικές στους αγροτικούς κολομβιανούς παραδοσιακούς πληθυσμούς, καθώς και μέσα από τα κείμενα των ευρωπαίων πολιτικών οικονομολόγων. Η φυσιοκρατική άποψη ότι μόνο η γη επιτυγχάνει αξία, που ο αγρότης δαμάζει εκ μέρους της κοινωνίας, έχει το αντίστοιχό της στην ιδέα των κολομβιανών αγροτών ότι η ανθρώπινη ζωή ενισχύεται από τη δύναμη της γης. Και οι δύο απόψεις, επί πλέον, αντιστρέφουν τη σύγχρονη δυτική αντίληψη που βλέπει στη γη όχι ένα ενεργό αίτιο, αλλά μια αδρανή πηγή πρώτων υλών, που παίρνουν σχήμα από τον ανθρώπινο σχεδιασμό. **Ο Marx (1930: 173) έγραφε για τη γη ως την πρώτη ανάμεσα στα όργανα του μόχθου κι ανέκαθεν έχουμε την τάση να σκεφτόμαστε την παραγωγή ως μια διαδικασία εντός της οποίας η γη τοποθετείται στην υπηρεσία της ανθρωπότητας. Αλλά ο ίδιος ο αγροτικός πληθυσμός της Κολομβίας τοποθετεί τον εαυτό του στην υπηρεσία της γης. Και αντιμετωπίζουν την ικανότητά τους να δουλέψουν όχι από κάποια αδρανή άποψη της ύπαρξής τους, σύμφωνα με την αντίληψη του Μαρξισμού για την ιδέα του «μόχθου και της παραγωγής», αλλά ως δώρο δύναμης του Θεού, που τους απονέμεται μέσω της γης και της παραγωγής της και επεκτείνεται στη δραστηριότητά τους** (Gudeman & Rivera 1990: 103-4).

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Για όλα τα παιδιά του κόσμου,
Που γελούν πια με σάπια δόντια,
Με σπασμένα πόδια
Με κομμένα φτερά
Με ραγισμένες για πάντα καρδιές
Για όλα αυτά τα παιδιά
Που πεθαίνουν ήσυχα στη μοναξιά τους,
Να θυμούνται ότι δε θα τους αφήσουμε μόνους ποτέ.
Θα τους θυμόμαστε και θα τους στηρίζουμε όπου κι αν είναι.
Τίποτε δε χάνεται.
Όλα συνεχίζονται.

σύντροφοι για την **Αναρχική απελευθερωτική δράση**

Συρία: ένας ακόμη βρώμικος πόλεμος με ανυπολόγιστες διαστάσεις



Συνηθίζεται να λέγεται ότι η Συρία έγινε το νεκροταφείο όλων των γεωστρατηγικών αναλύσεων. Όλες οι αναλύσεις από το 2011, που προέβλεπαν την γρήγορη πτώση του καθεστώτος Μπασάρ αλ-Άσσαντ, από τις ισλαμιστικές και μη συμμορίες -η εξέλιξη της «συριακής άνοιξης»- κατέρρευσαν. Η συριακή διοίκηση χάρη στην οργάνωση, τις σταθερές εξωτερικές συμμαχίες με το Ιράν και τη Ρωσία και το ότι αντικειμενικά ήταν η μόνη δύναμη που μπορούσε να εγγυηθεί μια στοιχειώδη ασφάλεια του πληθυσμού ακόμα όρθια. Ειδικότερα, η Ρωσία, της έδωσε αρκετά ισχυρά λαϊκά ερείσματα καθώς και τη δυνατότητα να εξοπλίσει ένα τμήμα του πληθυσμού για να πολεμήσει την τζιχαντιστική απειλή παράλληλα με τον επίσημο στρατό.

Αυτή τη στιγμή το συριακό κράτος μάχεται σε περισσότερα από 70 μέτωπα σε όλη την επικράτεια, ακόμα και μέσα στη Δαμασκό, ενάντια σε πάνω από διακόσιες ομάδες και συμμορίες (υπό τη σημαία του Ισλάμ), που από την μία στιγμή στην άλλη βρέθηκαν εξοπλισμένες με υπερσύγχρονους εξασφαλισμένες εφεδρείες από την απρόσκοπτη ροή φανατικών ισλαμιστών και μισθοφόρων. Σύριοι και ξένοι, ως επί το πλείστον, μισθοφόροι που προέρχονται από τουλάχιστον 60 διαφορετικές χώρες, από τις ΗΠΑ και το Κόσσοβο, ως τη Μαλαισία και την Αυστραλία, έχουν προκαλέσει μια άνευ προηγουμένου καταστροφή στην περιοχή και εκατομμύρια πρόσφυγες, είτε εξ αιτίας των μαχών με τον κυβερνητικό στρατό, είτε λόγω των μεταξύ τους σφαγών για τα λάφυρα, το σκλαβοπάζαρο γυναικών και παιδιών, Σύριοι ξεπερνούν τους 200.000.

Οι συγκρούσεις στα αστικά κέντρα με βαρέα όπλα από όλες τις πλευρές, έχουν μετατρέψει σε ερείπια τις ιστορικές και άλλοτε ευημερούσες πόλεις όπως η Χομς, το Χαλέπι, η Λατάκεια και άλλες. Η πείνα και το κρύο θέρισαν πολλούς αμάχους.

Σε αυτό τον πόλεμο προφανώς δεν υπάρχει το άσπρο ούτε το μαύρο, αλλά πολλοί τόνοι του γκρι. Η ΕΕ, όμως, έδειξε ποιό είναι το «άσπρο», οι «μετριοπαθείς αντάρτες» τους οποίους ανέλαβε να εξοπλίσει και να χρηματοδοτήσει.

Η «εξέγερση» στη Συρία χρηματοδοτήθηκε και εξοπλίστηκε εκτός από την ΕΕ και από τις ΗΠΑ, το Ισραήλ, την Ιορδανία, τη Σαουδική Αραβία και τα κρατίδια του Κόλπου, ενώ η Τουρκία ανέλαβε το logistics της εισαγομένης ισλαμιστικής λαίλαπας. Οι ισλαμιστές μισθοφόροι έρχονται από κάθε σημείο της λιβανοσυριακής και τουρκοσυριακής μεθορίου, τα σύνορα αυτά διασχίζουν οι πομπές ανεφοδιασμού των τζιχαντιστών, ενώ το καθεστώς του Ερντογάν ανεπισήμως οργανώνει πτήσεις τσάρτερ για υποψήφιους τζιχαντιστές, μέσω Κωνσταντινούπολης. Γραφεία στρατολόγησης τζιχαντιστών λειτουργούν επισήμως στις γειτονικές αραβικές χώρες και ανεπίσημα στην Ευρώπη, από όπου υπολογίζεται ότι πάνω από 6000 τρομοκράτες (η λέξη αποκτά την πραγματική της σημασία...) έχουν στρατολογηθεί για να κάνουν «ιερό πόλεμο στη γη του Σαμ» (Συρία).

Στα κατεχόμενα από το Ισραήλ υψώματα του Γκολάν, η Αλ-Κάιντα σπατάλησε τεράστιο αριθμό ισλαμιστών και μεγάλες ποσότητες πολεμικού υλικού προκειμένου να αποκτήσει σύνορα με το Ισραήλ. Ισραηλινοί στρατιώτες χαιρετιούνται και αστειεύονται «κάπως

Συρία: ένας ακόμη βρώμικος πόλεμος με ανυπολόγιστες διαστάσεις



Συνηθίζεται να λέγεται ότι η Συρία έγινε το νεκροταφείο όλων των γεωστρατηγικών αναλύσεων. Όλες οι αναλύσεις από το 2011, που προέβλεπαν την γρήγορη πτώση του καθεστώτος Μπασάρ αλ-Άσαντ, από τις ισλαμιστικές και μη συμμορίες -η εξέλιξη της «συριακής άνοιξης»- κατέρρευσαν. Η συριακή διοίκηση χάρη στην οργάνωση, τις σταθερές εξωτερικές συμμαχίες με το Ιράν και τη Ρωσία και το ότι αντικειμενικά ήταν η μόνη δύναμη που μπορούσε να εγγυηθεί μια στοιχειώδη ασφάλεια του πληθυσμού σε αντίθεση με τις απίστευτες λεηλασίες και το λουτρό αίματος που προκαλούσαν οι «εξεγερμένοι», στέκεται ακόμα όρθια. Ειδικότερα, η Ρωσία, της έδωσε αρκετά ισχυρά λαϊκά ερείσματα καθώς και τη δυνατότητα να εξοπλίσει ένα τμήμα του πληθυσμού για να πολεμήσει την τζιχαντιστική απειλή παράλληλα με τον επίσημο στρατό.

Αυτή τη στιγμή το συριακό κράτος μάχεται σε περισσότερα από 70 μέτωπα σε όλη την επικράτεια, ακόμα και μέσα στη Δαμασκό, ενάντια σε πάνω από διακόσες ομάδες και συμμορίες (υπό τη σημαία του Ισλάμ), που από την μία στιγμή στην άλλη βρέθηκαν εξοπλισμένες με υπερσύγχρονους αντιαρματικούς πυραύλους και αξιοζήλευτα οπλικά συστήματα, άφθονη χρηματοδότηση, έντυπο υλικό και εξασφαλισμένες εφεδρείες από την απρόσκοπτη ροή φανατικών ισλαμιστών και μισθοφόρων. Σύριοι και ξένοι, ως επί το πλείστον, μισθοφόροι που προέρχονται από τουλάχιστον 60 διαφορετικές χώρες, από τις ΗΠΑ και το Κόσσοβο, ως τη Μαλαισία και την Αυστραλία, έχουν προκαλέσει μια άνευ προηγουμένου καταστροφή στην περιοχή και εκατομμύρια πρόσφυγες, είτε εξ αιτίας των μαχών με τον κυβερνητικό στρατό, είτε λόγω των μεταξύ τους σφαγών για τα λάφυρα, το σκλαβοπάζαρο γυναικών και παιδιών, το εμπόριο πετρελαίου και αρχαιοτήτων.

Μέσα σε τέσσερα χρόνια, οι νεκροί Σύριοι ξεπερνούν τους 200.000.

Οι συγκρούσεις στα αστικά κέντρα με βαρέα όπλα από όλες τις πλευρές, έχουν μετατρέψει σε ερείπια τις ιστορικές και άλλοτε ευημερούσες πόλεις όπως η Χομς, το Χαλέπι, η Λατάκεια και άλλες. Η πείνα και το κρύο θέρισαν πολλούς αμάχους.

Σε αυτό τον πόλεμο προφανώς δεν υπάρχει το άσπρο ούτε το μαύρο, αλλά πολλοί τόνοι του γκρι. Η ΕΕ, όμως, έδειξε ποιό είναι το «άσπρο», οι «μετριοπαθείς αντάρτες» τους οποίους ανέλαβε να εξοπλίσει και να χρηματοδοτήσει.

Η «εξέγερση» στη Συρία χρηματοδοτήθηκε και εξοπλίστηκε εκτός από την ΕΕ και από τις ΗΠΑ, το Ισραήλ, την Ιορδανία, τη Σαουδική Αραβία και τα κρατίδια του Κόλπου, ενώ η Τουρκία ανέλαβε το logistics της εισαγομένης ισλαμιστικής λαίλαπας. Οι ισλαμιστές μισθοφόροι έρχονται από κάθε σημείο της λιβανοσυριακής και τουρκοσυριακής μεθορίου, τα σύνορα αυτά διασχίζουν οι πομπές ανεφοδιασμού των τζιχαντιστών, ενώ το καθεστώς του Ερντογάν ανεπισήμως οργανώνει πτήσεις τσάρτερ για υποψήφιους τζιχαντιστές, μέσω Κωνσταντινούπολης. Γραφεία στρατολόγησης τζιχαντιστών λειτουργούν επισήμως στις γειτονικές αραβικές χώρες και ανεπίσημα στην Ευρώπη, από όπου υπολογίζεται ότι πάνω από 6000 τρομοκράτες (η λέξη αποκτά την πραγματική της σημασία...) έχουν στρατολογηθεί για να κάνουν «ιερό πόλεμο στη γη του Σαμ» (Συρία).

Στα κατεχόμενα από το Ισραήλ υψώματα του Γκολάν, η Αλ-Κάιντα σπατάλησε τεράστιο αριθμό ισλαμιστών και μεγάλες ποσότητες πολεμικού υλικού προκειμένου να αποκτήσει σύνορα με το Ισραήλ. Ισραηλινοί στρατιώτες χαιρετιούνται και αστειεύονται -κάπως αμήχανα είναι η αλήθεια- με τους νέους «γείτονες», τους βλοσυρούς ισλα-



Συνηθίζεται να λέγεται ότι η Συρία έγινε το νεκροταφείο όλων των γεωστρατηγικών αναλύσεων. Όλες οι αναλύσεις από το 2011, που προέβλεπαν την γρήγορη πτώση του καθεστώτος Μπασάρ αλ-Άσσαντ, από τις ισλαμιστικές και μη συμμορίες -η εξέλιξη της «συριακής άνοιξης»- κατέρρευσαν. Η συριακή διοίκηση χάρη στην οργάνωση, τις σταθερές εξωτερικές συμμαχίες με το Ιράν και τη Ρωσία και το ότι αντικειμενικά ήταν η μόνη δύναμη που μπορούσε να εγγυηθεί μια στοιχειώδη ασφάλεια του πληθυσμού σε αντίθεση με τις απίστευτες λεηλασίες και το λουτρό αίματος που προκαλούσαν οι «εξεγερμένοι», στέκεται ακόμα όρθια. Ειδικότερα, η Ρωσία, της έδωσε αρκετά ισχυρά λαϊκά ερείσματα καθώς και τη δυνατότητα να εξοπλίσει ένα τμήμα του πληθυσμού για να πολεμήσει την τζιχαντιστική απειλή παράλληλα με τον επίσημο στρατό.

Αυτή τη στιγμή το συριακό κράτος μάχεται σε περισσότερα από 70 μέτωπα σε όλη την επικράτεια, ακόμα και μέσα στη Δαμασκό, ενάντια σε πάνω από διακόσες ομάδες και συμμορίες (υπό τη σημαία του Ισλάμ), που από την μία στιγμή στην άλλη βρέθηκαν εξοπλισμένες με υπερσύγχρονους αντιαρματικούς πυραύλους και αξιοζήλευτα οπλικά συστήματα, άφθονη χρηματοδότηση, έντυπο υλικό και εξασφαλισμένες εφεδρείες από την απρόσκοπτη ροή φανατικών ισλαμιστών και μισθοφόρων. Σύριοι και ξένοι, ως επί το πλείστον, μισθοφόροι που προέρχονται από τουλάχιστον 60 διαφορετικές χώρες, από τις ΗΠΑ και το Κόσσοβο, ως τη Μαλαισία και την Αυστραλία, έχουν προκαλέσει μια άνευ προηγουμένου καταστροφή στην περιοχή και εκατομμύρια πρόσφυγες, είτε εξ αιτίας των μαχών με τον κυβερνητικό στρατό, είτε λόγω των μεταξύ τους σφαγών για τα λάφυρα, το σκλαβοπάζαρο γυναικών και παιδιών, το εμπόριο πετρελαίου και αρχαιοτήτων.

Μέσα σε τέσσερα χρόνια, οι νεκροί

του Ερντογάν ανεπισήμως οργανώνει πτήσεις τσάρτερ για υποψήφιους τζιχαντιστές, μέσω Κωνσταντινούπολης. Γραφεία στρατολόγησης τζιχαντιστών λειτουργούν επισήμως στις γειτονικές αραβικές χώρες και ανεπίσημα στην Ευρώπη, από όπου υπολογίζεται ότι πάνω από 6000 τρομοκράτες (η λέξη αποκτά την πραγματική της σημασία...) έχουν στρατολογηθεί για να κάνουν «ιερό πόλεμο στη γη του Σαμ» (Συρία).

Στα κατεχόμενα από το Ισραήλ υψώματα του Γκολάν, η Αλ-Κάιντα σπατάλησε τεράστιο αριθμό ισλαμιστών και μεγάλες ποσότητες πολεμικού υλικού προκειμένου να αποκτήσει σύνορα με το Ισραήλ. Ισραηλινοί στρατιώτες χαιρετιούνται και αστειεύονται -κάπως αμήχανα είναι η αλήθεια- με τους νέους «γείτονες», τους βλοσυρούς ισλα-



μιστές συναδέλφους τους, με τις χαρακτηριστικές μακριές γενειάδες και τα καλάσνικοφ. Ισραηλινός στρατός και Αλ-Κάιντα απέχουν μόλις δύο μέτρα!

Όταν τραυματίζονται εκεί κοντά οι «αντάρτες» από τις επιθέσεις του στρατού και ομάδων ενόπλων πολιτών, θα βρουν φιλοξενία και περίθαλψη στα ισραηλινά νοσοκομεία. Η ίδια κατάσταση επικρατεί στην τουρκοσυριακή μεθόριο ανάμεσα στον Τούρκικο στρατό και το Χαλιφάτο.

Το Χαλιφάτο είναι η πιο οργανωμένη συμμορία, είναι η ισλαμιστική Blackwater και έφτασε προσφάτως να κατέχει μεγάλα κομμάτια του Ιράκ και της Συρίας. Η θηριωδία τους, όπως και των λοιπών τζιχαντιστών είναι παροιμιώδης και δείχνουν ιδιαίτερη επιμέλεια στο να μιμούνται τους Αμερικανούς βασανιστές του Γκουαντάναμο. Έτσι ντύνουν τους αιχμαλώτους με τις χαρακτηριστικές πορτοκαλί στολές, πριν τους εκτελέσουν με φρικτό τρόπο και βιντεοσκοπήσουν τα κατορθραίο κύκλωμα που γίνεται δια μέσω Τουρκίας «φωτογραφίζονται» και ονόματα ελλήνων εφοπλιστών, σύμφωνα με τις αμερικάνικες και γερμανικές μυστικές υπηρεσίες. Όχι πως θα έλειπε ο έλληνας «δαιμόνιος» εφοπλιστής από μια τέτοια βρωμοδουλειά!

Όταν το Χαλιφάτο έδειχνε πως ήθελε να ξεφύγει από τον έλεγχο και να γίνει αυτοδύναμο, οι Υψηλοί χρηματοδότες της τρομοκρατίας συγκρότησαν μια συμμαχία με σκοπό όχι την καταστολή, αλλά τον έλεγχο του Χαλιφάτου, ώστε να μην πλησιάζει σε «απαγορευμένες» περιοχές.

Παράδειγμα τέτοιων περιοχών είναι οι Κουρδικές, που έχουν τεθεί υπό την προστασία των Μεγάλων Δυνάμεων και ήδη στο Ιράκ αναγνωρίζονται ως χωριστό κράτος από την αμερικανική διπλωματία.

Παρά την υπεσχημένη στρατιωτική υποστήριξη, η σιιτική κυβέρνηση της Βαγδάτης δεν έχει λάβει παρά συμβολική βοήθεια στη μάχη κατά του ΙΣΙΣ. Από πέρυσι (2014) το Χαλιφάτο κατέλαβε αναίμακτα τη Μοσούλη με τη βοήθεια ανώτατων ιρακινών στρατιωτικών, ενώ πριν από λίγες μέρες προέλασε στο Ραμάντι με τον ίδιο τρόπο, κυριαρχώντας έτσι στις κεντρικές ιρακινές επαρχίες.

Οι λεηλασίες, οι δημεύσεις, τα βασανιστήρια, οι απαγορεύσεις, οι μαζικές εκτελέσεις και οι ταπεινώσεις προς όλο τον πληθυσμό και με έμφαση στους «αλλόθρησκους» δεν έχουν το προηγούμενό τους από την εποχή των Μογγόλων εισβολέων.

Η τελευταία εξέλιξη έδωσε «αέρα» και στρατηγικό πλεονέκτημα στα ισλαμιστικά στίφη που απέκτησαν σχεδόν τον πλήρη έλεγχο της συροϊρακινής μεθορίου. Το επόμενο βήμα ήταν να επιτεθούν αιφνιδιαστικά κατά της αρχαίας πόλης της Παλμύρας στη Συρία, του «Μαργαριταριού της Ερήμου» προκαλώντας διεθνή ανησυχία για την τύχη των αρχαιολογικών θησαυρών. Είναι γνωστό ότι οι ισλαμιστές πουλούν τις φορητές αρχαιότητες στη μαύρη αγορά, ενώ καταστρέφουν ό,τι δεν μπορούν να πουλήσουν και κινηματογραφούν τις καταστροφές για να προσελκύσουν και άλλους φανατικούς στις τάξεις τους.

Ο Συριακός στρατός αντεπιτέθηκε και ανακατέλαβε την περιοχή προκειμένου να οργανώσει την φυγή του πληθυσμού και να μεταφέρει τον φορητό αρχαιολογικό πλούτο σε ασφαλή τοποθεσία και κατόπιν υποχώρησε τακτικά, ελλείψει επαρκών δυνάμεων για να αντέξει μια μακρόχρονη πολιορκία.

Το ΙΣΙΣ μπήκε τελικά στην Παλμύρα και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να καταστρέψει τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας ώστε να μην μάθει κανείς τη βιβλική καταστροφή που κάνουν αυτή τη στιγμή.

Η «διεθνής κοινότητα» αναστέναξε και κατηγόρησε το ...συριακό καθεστώς για «εγκλήματα πολέμου». **Οι αρχαίοι θησαυροί της Παλμύρας και όλος ο αρχαιολογικός πλούτος της Μεσοποταμίας είναι η προίκα που έδωσαν οι Υψηλοί Προστάτες της Μέσης Ανατολής προς τα ισλαμιστικά αποβράσματα για να φυλάνε τα γεωστρατηγικά συμφέροντά τους στην περιοχή, μέσω του τζιχαντιστικού buffer ανάμεσα στη Δαμασκό και τη Βαγδάτη, ώστε να απομονωθεί η πρώτη από την ιρανική επιρροή. Θα πλουτίσουν οι ιδιωτικές συλλογές των πλούσιων αρχαιοκάπηλων, θα έχουν να πορεύονται και οι τζιχαντιστές...**

Συσπείρωση Αναρχικών

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Διόλιο, ή



μιστές συναδέλφους τους, με τις χαρακτηριστικές μακριές γενειάδες και τα καλάσνικοφ. Ισραηλινός στρατός και Αλ-Κάιντα απέχουν μόλις δύο μέτρα!

Όταν τραυματίζονται εκεί κοντά οι «αντάρτες» από τις επιθέσεις του στρατού και ομάδων ενόπλων πολιτών, θα βρουν φιλοξενία και περίθαλψη στα ισραηλινά νοσοκομεία. Η ίδια κατάσταση επικρατεί στην τουρκοσυριακή μεθόριο ανάμεσα στον Τούρκικο στρατό και το Χαλιφάτο.

Το Χαλιφάτο είναι η πιο οργανωμένη συμμορία, είναι η ισλαμιστική Blackwater και έφτασε προσφάτως να κατέχει μεγάλα κομμάτια του Ιράκ και της Συρίας. Η θηριωδία τους, όπως και των λοιπών τζιχαντιστών είναι παροιμιώδης και δείχνουν ιδιαίτερη επιμέλεια στο να μιμούνται τους Αμερικανούς βασανιστές του Γκουαντάναμο. Έτσι ντύνουν τους αιχμαλώτους με τις χαρακτηριστικές πορτοκαλί στολές, πριν τους εκτελέσουν με φρικτό τρόπο και βιντεοσκοπήσουν τα κατορθώματά τους για να τα ανεβάσουν στο διαδίκτυο ή να τα εκδώσουν σε DVD. Έχουν απεριόριστη πρόσβαση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (twitter, facebook κτλ) και το καλύτερο δίκτυο εμπορίας λευκής σαρκός και πετρελαίου από όλες τις άλλες συμμορίες. Πρόσφατα, εγκαινίασαν πολυτελέστατο ξενοδοχείο στη Μοσούλη για να κάνουν διακοπές τα ηγετικά στελέχη τους.

Στη Συρία το ΙΣΙΣ ελέγχει μεγάλα ερημικά τμήματα με μικρές πόλεις χωρίς ιδιαίτερη στρατηγική σημασία, διαθέτει όμως ένα μεγάλο ατού. Ελέγ-

δότες της τρομοκρατίας συγκρότησαν μια συμμαχία με σκοπό όχι την καταστολή, αλλά τον έλεγχο του Χαλιφάτου, ώστε να μην πλησιάζει σε «απαγορευμένες» περιοχές.

Παράδειγμα τέτοιων περιοχών είναι οι Κουρδικές, που έχουν τεθεί υπό την προστασία των Μεγάλων Δυνάμεων και ήδη στο Ιράκ αναγνωρίζονται ως χωριστό κράτος από την αμερικανική διπλωματία.

Παρά την υπεσχημένη στρατιωτική υποστήριξη, η σιιτική κυβέρνηση της Βαγδάτης δεν έχει λάβει παρά συμβολική βοήθεια στη μάχη κατά του ΙΣΙΣ. Από πέρυσι (2014) το Χαλιφάτο κατέλαβε αναίμακτα τη Μοσούλη με τη βοήθεια ανώτατων ιρακινών στρατιωτικών, ενώ πριν από λίγες μέρες προέλασε στο Ραμάντι με τον ίδιο τρόπο, κυριαρχώντας έτσι στις κεντρικές ιρακινές επαρχίες.

Οι λεηλασίες, οι δημεύσεις, τα βασανιστήρια, οι απαγορεύσεις, οι μαζικές εκτελέσεις και οι ταπεινώσεις προς όλο τον πληθυσμό και με έμφαση στους «αλλόθρησκους» δεν έχουν το προηγούμενό τους από την εποχή των Μογγόλων εισβολέων.

Η τελευταία εξέλιξη έδωσε «αέρα» και στρατηγικό πλεονέκτημα στα ισλαμιστικά στίφη που απέκτησαν σχεδόν τον πλήρη έλεγχο της συροϊρακινής μεθορίου. Το επόμενο βήμα ήταν να επιτεθούν αιφνιδιαστικά κατά της αρ-

στις τάξεις τους.

Ο Συριακός στρατός αντεπιτέθηκε και ανακατέλαβε την περιοχή προκειμένου να οργανώσει την φυγή του πληθυσμού και να μεταφέρει τον φορητό αρχαιολογικό πλούτο σε ασφαλή τοποθεσία και κατόπιν υποχώρησε τακτικά, ελλείψει επαρκών δυνάμεων για να αντέξει μια μακρόχρονη πολιορκία.

Το ΙΣΙΣ μπήκε τελικά στην Παλμύρα και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να καταστρέψει τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας ώστε να μην μάθει κανείς τη βιβλική καταστροφή που κάνουν αυτή τη στιγμή.

Η «διεθνής κοινότητα» αναστέναξε και κατηγόρησε το ...συριακό καθεστώς για «εγκλήματα πολέμου». **Οι αρχαίοι θησαυροί της Παλμύρας και όλος ο αρχαιολογικός πλούτος της Μεσοποταμίας είναι η προίκα που έδωσαν οι Υψηλοί Προστάτες της Μέσης Ανατολής προς τα ισλαμιστικά αποβράσματα για να φυλάνε τα γεωστρατηγικά συμφέροντά τους στην περιοχή, μέσω του τζιχαντιστικού buffer ανάμεσα στη Δαμασκό και τη Βαγδάτη, ώστε να απομονωθεί η πρώτη από την ιρανική επιρροή. Θα πλουτίσουν οι ιδιωτικές συλλογές των πλούσιων αρχαιοκάπηλων, θα έχουν να πορεύονται και οι τζιχαντιστές...**

Συσπείρωση Αναρχικών



μιστές συναδέλφους τους, με τις χαρακτηριστικές μακριές γενειάδες και τα καλάσνικοφ. Ισραηλινός στρατός και Αλ-Κάιντα απέχουν μόλις δύο μέτρα!

Όταν τραυματίζονται εκεί κοντά οι «αντάρτες» από τις επιθέσεις του στρατού και ομάδων ενόπλων πολιτών, θα βρουν φιλοξενία και περίθαλψη στα ισραηλινά νοσοκομεία. Η ίδια κατάσταση επικρατεί στην τουρκοσυριακή μεθόριο ανάμεσα στον Τούρκικο στρατό και το Χαλιφάτο.

Το Χαλιφάτο είναι η πιο οργανωμένη συμμορία, είναι η ισλαμιστική Blackwater και έφτασε προσφάτως να κατέχει μεγάλα κομμάτια του Ιράκ και της Συρίας. Η θηριωδία τους, όπως και των λοιπών τζιχαντιστών είναι παροιμιώδης και δείχνουν ιδιαίτερη επιμέλεια στο να μιμούνται τους Αμερικανούς βασανιστές του Γκουαντάναμο. Έτσι ντύνουν τους αιχμαλώτους με τις χαρακτηριστικές πορτοκαλί στολές, πριν τους εκτελέσουν με φρικτό τρόπο και βιντεοσκοπήσουν τα κατορθώματά τους για να τα ανεβάσουν στο διαδίκτυο ή να τα εκδώσουν σε DVD. Έχουν απεριόριστη πρόσβαση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (twitter, facebook κτλ) και το καλύτερο δίκτυο εμπορίας λευκής σαρκός και πετρελαίου από όλες τις άλλες συμμορίες. Πρόσφατα, εγκαινίασαν πολυτελέστατο ξενοδοχείο στη Μοσούλη για να κάνουν διακοπές τα ηγετικά στελέχη τους.

Στη Συρία το ΙΣΙΣ ελέγχει μεγάλα ερημικά τμήματα με μικρές πόλεις χωρίς ιδιαίτερη στρατηγική σημασία, διαθέτει όμως ένα μεγάλο ατού. Ελέγχει τη ροή των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη, ενώ ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τα, ένθεν κακείθεν, κοιτάσματα πετρελαίου στη Συρία και το Ιράκ. Μάλιστα, κατασκευάζει και αυτοσχέδια μικρά διυλιστήρια προκειμένου να κερδίζει περισσότερα από το να πουλά αργό πετρέλαιο.

Σε αυτό το κολοσσιαίο λα-

βοήθεια ανώτατων ιρακινών στρατιωτικών, ενώ πριν από λίγες μέρες προέλασε στο Ραμάντι με τον ίδιο τρόπο, κυριαρχώντας έτσι στις κεντρικές ιρακινές επαρχίες.

Οι λεηλασίες, οι δημεύσεις, τα βασανιστήρια, οι απαγορεύσεις, οι μαζικές εκτελέσεις και οι ταπεινώσεις προς όλο τον πληθυσμό και με έμφαση στους «αλλόθρησκους» δεν έχουν το προηγούμενό τους από την εποχή των Μογγόλων εισβολέων.

Η τελευταία εξέλιξη έδωσε «αέρα» και στρατηγικό πλεονέκτημα στα ισλαμιστικά στίφη που απέκτησαν σχεδόν τον πλήρη έλεγχο της συροϊρακινής μεθορίου. Το επόμενο βήμα ήταν να επιτεθούν αιφνιδιαστικά κατά της αρ-

για «εγκλήματα πολέμου». **Οι αρχαίοι θησαυροί της Παλμύρας και όλος ο αρχαιολογικός πλούτος της Μεσοποταμίας είναι η προίκα που έδωσαν οι Υψηλοί Προστάτες της Μέσης Ανατολής προς τα ισλαμιστικά αποβράσματα για να φυλάνε τα γεωστρατηγικά συμφέροντά τους στην περιοχή, μέσω του τζιχαντιστικού buffer ανάμεσα στη Δαμασκό και τη Βαγδάτη, ώστε να απομονωθεί η πρώτη από την ιρανική επιρροή. Θα πλουτίσουν οι ιδιωτικές συλλογές των πλούσιων αρχαιοκάπηλων, θα έχουν να πορεύονται και οι τζιχαντιστές...**

Συσπείρωση Αναρχικών



* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι *ανιδιοτελής* και να *μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις* (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

ΟΙ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΙ "ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ" ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ - ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ -

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αποτελεί γενική ιστορική γνώση ότι ο αφρικανικός πολιτισμός προϋπήρχε των απαρχών της Καυκάσιας φυλής. Ωστόσο, οι Ευρωκεντρικοί ιστορικοί προσπαθούσαν πάντοτε να κάνουν την Αφρικανική και τις άλλες ανθρώπινες φυλές να φαίνονται κατώτερες από την Καυκάσια φυλή. Τα ιστορικά επιτεύγματα των πολιτισμών, όπως του Αιγυπτιακού, αλλά και του πολιτισμού των Νουβίων, παρέμεναν κρυμμένα μέχρι πρόσφατα, όπου ιστορικοί, όπως οι Cheikh Anta Diop, Ivan Sertima, Amiri Baraka, Molefi Kete Asante, Rashidi Runoko και άλλοι, τα αποκάλυψαν στον κόσμο.

Οι Αφρικανοί, καθώς και άλλες φυλές, συνέβαλαν τα μέγιστα στη λογοτεχνία, την επιστήμη, την αστρολογία, τη μουσική και άλλες μορφές τέχνης. Παρ' όλα αυτά, με την κυριαρχία της Καυκάσιας φυλής πάνω στις υπόλοιπες ανθρώπινες φυλές κατά την πρόσφατη ιστορία, οι μελετητές μάλλον θεωρούσαν όλες τις άλλες φυλές, και ειδικά τους Αφρικανούς (μαύρους), ως πρωτόγονα όντα των οποίων η διανοητική ικανότητα είναι παρόμοια με εκείνη των γοριλών ή των πιθήκων.

Έτσι, προς λαθεμένη τέρψη της μυωπικής θεωρίας του Δαρβινισμού, **χτίστηκαν ανθρώπινοι ζωολογικοί κήποι σε όλη την Ευρώπη** για να χλευαστούν οι άλλες ανθρώπινες φυλές.

Οι Ευρωπαίοι/Καυκάσιοι ισχυρίζονται ότι οι ιθαγενείς ινδιάνοι της Αμερικής ήταν κανίβαλοι -μια λέξη που επινοήθηκε από τον Χριστόφορο Κολόμβο κατά την άφιξή του στο νέο κόσμο, αλλά ο κανιβαλισμός προϋπήρχε στην Ευρώπη πολλά χρόνια πριν την «ανακάλυψη» του Κολόμβου.

Συγκεκριμένα, στο Σπήλαιο του Gough, στην Αγγλία, βρέθηκαν υπολείμματα από ανθρώπινα οστά βρύα, που βρίσκονταν μερικές φορές στα ανθρώπινα κρανία, μέχρι και τα τέλη του 18ου αιώνα. Η χρήση φαρμάκων που παρασκευάζονταν από ανθρώπινο αίμα και άλλα μέρη του ανθρώπινου σώματος ήταν διαδεδομένη στην Ευρώπη. Το φρέσκο αίμα χρησιμοποιήθηκε ως θεραπεία για την επιληψία, καθώς και για πολλές άλλες ασθένειες, συμπεριλαμβανομένης της αρθρίτιδας, των θηλωμάτων, παθήσεων του αναπαραγωγικού συστήματος, της ισχιαλγίας, και ακόμη και της εφηβικής ακμής... Ένα από τα βιβλία όπου τεκμηριώνονται τα παραπάνω έχει τίτλο *Cannibal The History of People Eaters.*

Αποτελεί ύβρη η παρουσίαση των πολιτισμών των μη-λευκών λαών ως αποκλινόντων και η έκθεσή τους ως θέαμα, ενώ ευρωπαϊκοί πολιτισμοί και οι πολιτισμοί των λευκών να βρίσκονται στο απυρόβλητο, ως εγγενώς λογικοί και ως κορυφή όλων των πολιτισμών.

Οι Ευρωπαίοι δεν είχαν κανένα ηθικό ή συνειδησιακό ζήτημα με τον κανιβαλισμό, για παράδειγμα, μέχρι τον 19ο αιώνα. Τα σώματα των άλλων ανθρώπων ήταν απλώς ένα ακόμη φυσικό προϊόν προς χρήση και ανακύκλωση. Επιπλέον, κεριά από ανθρώπινο λίπος χρησιμοποιούνταν μέχρι τη δεκαετία του 1880. Ο βασιλιάς Κάρολος ο Β΄της Αγγλίας έπινε τις λεγόμενες «Σταγόνες του Βασιλιά», ένα μείγμα σκόνης από ανθρώπινο κρανίο αναμεμειγμένο με αλκοόλ. Ο Thomas Willis, ένας πρωτοπόρος της επιστήμης του εγκεφάλου του 17ου αιώνα, παρασκεύαζε συχνά ένα ποτό για την αποπληξία (ή την αιμορραγία), όπου αναμείγνυε ανθρώπινο κρανίο σε σκόνη μαζί με σοκολάτα.

Μήπως άλλοι Ευρωπαίοι θεωρούσαν ότι οι πρακτικές αυτές ήταν αποκλίνουσες και διεφθαρμένες; Hierosolymitana σημειώνει ότι οι χριστιανοί βάρβαροι (ή Ταφούριοι -Tafurs) ήταν ο φόβος των μουσουλμάνων λόγω του κανιβαλισμού τους. Για τον λόγο αυτό, σε μία τουλάχιστον περίπτωση, οι Ταφούριοι δημοσίως «*έψησαν το μακελεμένο σώμα ενός Τούρκου πάνω από μια φωτιά σαν να ήταν κρέας για φαγητό, σε πλήρη θέα των τουρκικών δυνάμεων*». Ο Guibert σημειώνει ότι οι Φράγκοι (Γερμανικές φυλές), εξασκούσαν επίσης τον κανιβαλισμό, αλλά το έκαναν «*στα κρυφά και όσο το δυνατόν σπανιότερα*».

Παρ' όλα αυτά τα προηγούμενα, οι Αφρικανοί (οι μαύροι) και οι άνθρωποι των άλλων φυλών δεν είδαν τους Ευρωπαίους ως πρωτόγονους ή με κατώτερο εγκέφαλο για να το χρησιμοποιήσουν εναντίον τους. Στην πραγματικότητα, όταν η Αφρική εισήγαγε τον τρόπο γραφής, η λευκή φυλή αγνοούσε πώς να επικοινωνεί μέσω επιστολών. Ωστόσο, παρ' ότι οι λευκοί του παρελθόντος έτυχαν της ευκαιρίας του διαφωτισμού, δεν τους πήρε και πολύ χρόνο στο να θεωρήσουν όλες τις άλλες ανθρώπινες φυλές ως κατώτερες από αυτούς, ακόμη και όταν ορισμένοι από αυτούς γνώριζαν πως αυτή η αντίληψη ήταν και εξακολουθεί να είναι λάθος. Προτίμησαν να φτιάξουν ανθρώπινους ζωολογικούς κήπους για να χλευάσουν τους συνανθρώπους τους. **Θλιβερό παράδειγμα στην ιστορία του ρατσισμού των αποικιοκρατών που θεωρούν τους εαυτούς τους ανώτερους από τους άλλους, λοιπόν, είναι η μακρά ιστορία των ανθρώπινων ζωολογικών κήπων με Αφρικανούς και αυτόχθονες πληθυσμούς, που τους εξέθεταν με τον ίδιο τρόπο όπως τα ζώα.**

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αποτελεί γενική ιστορική γνώση ότι ο αφρικανικός πολιτισμός προϋπήρχε των απαρχών της Καυκάσιας φυλής. Ωστόσο, οι Ευρωκεντρικοί ιστορικοί προσπαθούσαν πάντοτε να κάνουν την Αφρικανική και τις άλλες ανθρώπινες φυλές να φαίνονται κατώτερες από την Καυκάσια φυλή. Τα ιστορικά επιτεύγματα των πολιτισμών, όπως του Αιγυπτιακού, αλλά και του πολιτισμού των Νουβίων, παρέμεναν κρυμμένα μέχρι πρόσφατα, όπου ιστορικοί, όπως οι Cheikh Anta Diop, Ivan Sertima, Amiri Baraka, Molefi Kete Asante, Rashidi Runoko και άλλοι, τα αποκάλυψαν στον κόσμο.

Οι Αφρικανοί, καθώς και άλλες φυλές, συνέβαλαν τα μέγιστα στη λογοτεχνία, την επιστήμη, την αστρολογία, τη μουσική και άλλες μορφές τέχνης. Παρ' όλα αυτά, με την κυριαρχία της Καυκάσιας φυλής πάνω στις υπόλοιπες ανθρώπινες φυλές κατά την πρόσφατη ιστορία, οι μελετητές μάλλον θεωρούσαν όλες τις άλλες φυλές, και ειδικά τους Αφρικανούς (μαύρους), ως πρωτόγονα όντα των οποίων η διανοητική ικανότητα είναι παρόμοια με εκείνη των γοριλών ή των πιθήκων.

Έτσι, προς λαθεμένη τέρψη της μυωπικής θεωρίας του Δαρβινισμού, **χτίστηκαν ανθρώπινοι ζωολογικοί κήποι σε όλη την Ευρώπη** για να χλευαστούν οι άλλες ανθρώπινες φυλές.

Οι Ευρωπαίοι/Καυκάσιοι ισχυρίζονται ότι οι ιθαγενείς ινδιάνοι της Αμερικής ήταν κανίβαλοι -μια λέξη που επινοήθηκε από τον Χριστόφορο Κολόμβο κατά την άφιξή του στο νέο κόσμο, αλλά ο κανιβαλισμός προϋπήρχε στην Ευρώπη πολλά χρόνια πριν την «ανακάλυψη» του Κολόμβου.

Συγκεκριμένα, στο Σπήλαιο του Gough, στην Αγγλία, βρέθηκαν υπολείμματα από ανθρώπινα οστά και κρανία από περίπου 15.000 χρόνια πριν, στοιχεία που καταδεικνύουν ότι ο κανιβαλισμός ήταν μια πρακτική μεταξύ των ανθρώπων που ζούσαν στο σπήλαιο αυτό.

Οι αρχαιολόγοι ανίχνευσαν επίσης δεδομένα για περίπου 7.000 χρόνια πριν, που αποδεικνύουν μαζικό κανιβαλισμό στη Γερμανία, όπου ακόμη παιδιά αλλά και αγέννητα μωρά ήταν στο μενού.

Αλλά και η πρακτική βρώσης της σάρκας άλλων ανθρώπων και πόσης του αίματός τους για ιατρικούς σκοπούς είναι καλά τεκμηριωμένη: Ένα τραντατό παράδειγμα είναι όταν ο Πάπας Ιννοκέντιος ο VIII βρισκόταν στο νεκροκρέβατό του το 1492, όπου οι γιατροί του χρησιμοποίησαν την τεχνική βρύα, που βρίσκονταν μερικές φορές στα ανθρώπινα κρανία, μέχρι και τα τέλη του 18ου αιώνα. Η χρήση φαρμάκων που παρασκευάζονταν από ανθρώπινο αίμα και άλλα μέρη του ανθρώπινου σώματος ήταν διαδεδομένη στην Ευρώπη. Το φρέσκο αίμα χρησιμοποιήθηκε ως θεραπεία για την επιληψία, καθώς και για πολλές άλλες ασθένειες, συμπεριλαμβανομένης της αρθρίτιδας, των θηλωμάτων, παθήσεων του αναπαραγωγικού συστήματος, της ισχιαλγίας, και ακόμη και της εφηβικής ακμής... Ένα από τα βιβλία όπου τεκμηριώνονται τα παραπάνω έχει τίτλο *Cannibal The History of People Eaters.*

Αποτελεί ύβρη η παρουσίαση των πολιτισμών των μη-λευκών λαών ως αποκλινόντων και η έκθεσή τους ως θέαμα, ενώ ευρωπαϊκοί πολιτισμοί και οι πολιτισμοί των λευκών να βρίσκονται στο απυρόβλητο, ως εγγενώς λογικοί και ως κορυφή όλων των πολιτισμών.

Οι Ευρωπαίοι δεν είχαν κανένα ηθικό ή συνειδησιακό ζήτημα με τον κανιβαλισμό, για παράδειγμα, μέχρι τον 19ο αιώνα. Τα σώματα των άλλων ανθρώπων ήταν απλώς ένα ακόμη φυσικό προϊόν προς χρήση και ανακύκλωση. Επιπλέον, κεριά από ανθρώπινο λίπος χρησιμοποιούνταν μέχρι τη δεκαετία του 1880. Ο βασιλιάς Κάρολος ο Β' της Αγγλίας έπινε τις λεγόμενες «Σταγόνες του Βασιλιά», ένα μείγμα σκόνης από ανθρώπινο κρανίο αναμεμειγμένο με αλκοόλ. Ο Thomas Willis, ένας πρωτοπόρος της επιστήμης του εγκεφάλου του 17ου αιώνα, παρασκεύαζε συχνά ένα ποτό για την αποπληξία (ή την αιμορραγία), όπου αναμείγνυε ανθρώπινο κρανίο σε σκόνη μαζί με σοκολάτα.

Μήπως άλλοι Ευρωπαίοι θεωρούσαν ότι οι πρακτικές αυτές ήταν αποκλίνουσες και διεφθαρμένες; Ήταν ο βασιλιάς της Αγγλίας ή ο αξιοσέβαστος Άγγλος λόγιος απλώς «φυλετικά πρωτόγονοι», λόγω των υγρών που ήπιαν; Φυσικά και όχι. Επίσης, ένας γάλλος Φραγκισκανός μοναχός της ίδιας περιόδου είχε φτιάξει μαρμελάδα από ανθρώπινο αίμα, και ακόμη κατέγραψε και την συνταγή. Οι οδηγίες, εν μέρει, έχουν ως εξής (απόσπασμα): *«Το ανακατεύετε σε κουρκούτι με ένα μαχαίρι... το χτυπάτε ...μέσα από ένα κόσκινο από το ωραιότερο μετάξι.»*

Εκτός από την ...παρασκευή μαρμελάδας, **η βρώση των ανθρώπινων σωμάτων μπορούσε επίσης να χρησιμοποιηθεί ως στρατιωτικό όπλο** -κάτι που παραδοσιακά έχει αποκρυφτεί, υποβαθμιστεί και αγνοηθεί- με τον ίδιο τρόπο που ο βιασμός στον

Hierosolymitana σημειώνει ότι οι χριστιανοί βάρβαροι (ή Ταφούριοι -Tafurs) ήταν ο φόβος των μουσουλμάνων λόγω του κανιβαλισμού τους. Για τον λόγο αυτό, σε μία τουλάχιστον περίπτωση, οι Ταφούριοι δημοσίως *«έψησαν το μακελεμένο σώμα ενός Τούρκου πάνω από μια φωτιά σαν να ήταν κρέας για φαγητό, σε πλήρη θέα των τουρκικών δυνάμεων»*. Ο Guibert σημειώνει ότι οι Φράγκοι (Γερμανικές φυλές), εξασκούσαν επίσης τον κανιβαλισμό, αλλά το έκαναν *«στα κρυφά και όσο το δυνατόν σπανιότερα»*.

Παρ' όλα αυτά τα προηγούμενα, οι Αφρικανοί (οι μαύροι) και οι άνθρωποι των άλλων φυλών δεν είδαν τους Ευρωπαίους ως πρωτόγονους ή με κατώτερο εγκέφαλο για να το χρησιμοποιήσουν εναντίον τους. Στην πραγματικότητα, όταν η Αφρική εισήγαγε τον τρόπο γραφής, η λευκή φυλή αγνοούσε πώς να επικοινωνεί μέσω επιστολών. Ωστόσο, παρ' ότι οι λευκοί του παρελθόντος έτυχαν της ευκαιρίας του διαφωτισμού, δεν τους πήρε και πολύ χρόνο στο να θεωρήσουν όλες τις άλλες ανθρώπινες φυλές ως κατώτερες από αυτούς, ακόμη και όταν ορισμένοι από αυτούς γνώριζαν πως αυτή η αντίληψη ήταν και εξακολουθεί να είναι λάθος. Προτίμησαν να φτιάξουν ανθρώπινους ζωολογικούς κήπους για να χλευάσουν τους συνανθρώπους τους. **Θλιβερό παράδειγμα στην ιστορία του ρατσισμού των αποικιοκρατών που θεωρούν τους εαυτούς τους ανώτερους από τους άλλους, λοιπόν, είναι η μακρά ιστορία των ανθρώπινων ζωολογικών κήπων με Αφρικανούς και αυτόχθονες πληθυσμούς, που τους εξέθεταν με τον ίδιο τρόπο όπως τα ζώα.**



λής πάνω στις υπόλοιπες ανθρώπινες φυλές κατά την πρόσφατη ιστορία, οι μελετητές μάλλον θεωρούσαν όλες τις άλλες φυλές, και ειδικά τους Αφρικανούς (μαύρους), ως πρωτόγονα όντα των οποίων η διανοητική ικανότητα είναι παρόμοια με εκείνη των γοριλών ή των πιθήκων.

Έτσι, προς λαθεμένη τέρψη της μυωπικής θεωρίας του Δαρβινισμού, **χτίστηκαν ανθρώπινοι ζωολογικοί κήποι σε όλη την Ευρώπη** για να χλευαστούν οι άλλες ανθρώπινες φυλές.

Οι Ευρωπαίοι/Καυκάσιοι ισχυρίζονται ότι οι ιθαγενείς ινδιάνοι της Αμερικής ήταν κανίβαλοι -μια λέξη που επινοήθηκε από τον Χριστόφορο Κολόμβο κατά την άφιξή του στο νέο κόσμο, αλλά ο κανιβαλισμός προϋπήρχε στην Ευρώπη πολλά χρόνια πριν την «ανακάλυψη» του Κολόμβου.

Συγκεκριμένα, στο Σπήλαιο του Gough, στην Αγγλία, βρέθηκαν υπολείμματα από ανθρώπινα οστά και κρανία από περίπου 15.000 χρόνια πριν, στοιχεία που καταδεικνύουν ότι ο κανιβαλισμός ήταν μια πρακτική μεταξύ των ανθρώπων που ζούσαν στο σπήλαιο αυτό.

Οι αρχαιολόγοι ανίχνευσαν επίσης δεδομένα για περίπου 7.000 χρόνια πριν, που αποδεικνύουν μαζικό κανιβαλισμό στη Γερμανία, όπου ακόμη παιδιά αλλά και αγέννητα μωρά ήταν στο μενού.

Αλλά και η πρακτική βρώσης της σάρκας άλλων ανθρώπων και πόσης του αίματός τους για ιατρικούς σκοπούς είναι καλά τεκμηριωμένη. Ένα τραντανταχτό παράδειγμα είναι όταν ο Πάπας Ιννοκέντιος ο VIII βρισκόταν στο νεκροκρέβατό του το 1492, όπου οι γιατροί του χρησιμοποίησαν την τεχνική του... βαμπίρ σε τρία αγόρια και ο Πάπας ήπιε το αίμα τους. Τα αγόρια αφαιμάχθησαν μέχρι του σημείου να πεθάνουν, ενώ και ο Πάπας πέθανε επίσης. Φυσικά, αυτό λάμβανε χώρα την ίδια ώρα που Κολόμβος «ανακάλυπτε» την Αμερική και επινοούσε τη λέξη «κανίβαλος».

Το ιατρικό περιοδικό The Lancet, δημοσίευσε ένα άρθρο σχετικά **με την χρήση των πτωμάτων στην ιατρική**. Το άρθρο εξιστορεί πως αξιοσέβαστοι γιατροί του 1600 στην Αγγλία, ανέσυραν πτώματα για να χρησιμοποιήσουν τα οστά στην ιατρική τους πρακτική. Στο άρθρο σημειώνεται, επίσης, το γεγονός ότι το ανθρώπινο σώμα είχε αναγνωριστεί ευρέως ως «θεραπευτικός παράγοντας».

Οι ιατρικές θεραπείες περιλάμβαναν κατάποση σάρκας, οστών, ή αίματος, μαζί με μια ποικιλία από βλητο, ως εγγενώς λογικοί και ως κορυφή όλων των πολιτισμών.

Οι Ευρωπαίοι δεν είχαν κανένα ηθικό ή συνειδησιακό ζήτημα με τον κανιβαλισμό, για παράδειγμα, μέχρι τον 19ο αιώνα. Τα σώματα των άλλων ανθρώπων ήταν απλώς ένα ακόμη φυσικό προϊόν προς χρήση και ανακύκλωση. Επιπλέον, κεριά από ανθρώπινο λίπος χρησιμοποιούνταν μέχρι τη δεκαετία του 1880. Ο βασιλιάς Κάρολος ο Β΄της Αγγλίας έπινε τις λεγόμενες «Σταγόνες του Βασιλιά», ένα μείγμα σκόνης από ανθρώπινο κρανίο αναμεμειγμένο με αλκοόλ. Ο Thomas Willis, ένας πρωτοπόρος της επιστήμης του εγκεφάλου του 17ου αιώνα, παρασκεύαζε συχνά ένα ποτό για την αποπληξία (ή την αιμορραγία), όπου αναμείγνυε ανθρώπινο κρανίο σε σκόνη μαζί με σοκολάτα.

Μήπως άλλοι Ευρωπαίοι θεωρούσαν ότι οι πρακτικές αυτές ήταν αποκλίνουσες και διεφθαρμένες; Ήταν ο βασιλιάς της Αγγλίας ή ο αξιοσέβαστος Άγγλος λόγιος απλώς «φυλετικά πρωτόγονοι», λόγω των υγρών που ήπιαν; Φυσικά και όχι. Επίσης, ένας γάλλος Φραγκισκανός μοναχός της ίδιας περιόδου είχε φτιάξει μαρμελάδα από ανθρώπινο αίμα, και ακόμη κατέγραψε και την συνταγή. Οι οδηγίες, εν μέρει, έχουν ως εξής (απόσπασμα): *«Το ανακατεύετε σε κουρκούτι με ένα μαχαίρι... το χτυπάτε ...μέσα από ένα κόσκινο από το ωραιότερο μετάξι.»*

Εκτός από την ...παρασκευή μαρμελάδας, **η βρώση των ανθρώπινων σωμάτων μπορούσε επίσης να χρησιμοποιηθεί ως στρατιωτικό όπλο** -κάτι που παραδοσιακά έχει αποκρυφτεί, υποβαθμιστεί και αγνοηθεί- με τον ίδιο τρόπο που ο βιασμός στον πόλεμο έχει αποκρυφτεί ή δεν έχει αναγνωριστεί.

Ας πάρουμε τις Σταυροφορίες, για παράδειγμα. Την Α΄ Σταυροφορία ειδικότερα και την πολιορκία της Μάαρα (Maarat, Ma'arra) το 1098, στην πόλη του Ma'arrat al-Numan, δηλαδή στην σύγχρονη Συρία. Ένας αυτόπτης μάρτυρας της πολιορκίας έγραψε: *«Στην Μάαρα, τα στρατεύματά μας έβραζαν παγανιστές ενήλικες σε κατσαρόλες, ανασκολόπιζαν παιδιά στις σούβλες και τα καταβρόχθιζαν ψητά.» Ο χρονικογράφος Αλβέρτος του Αιξ φαίνεται να έχει ταξινομήσει τους μουσουλμάνους πιο κάτω από τα σκυλιά όταν έγραφε: «Όχι μόνο τα στρατεύματά δεν αποθαρρύνθηκαν από την κατανάλωση νεκρών Τούρκων και Σαρακηνών, αλλά έτρωγαν επίσης και σκυλιά!»*

Ο Guibert της Nogent, στο έργο του Historia

να επικοινωνεί μέσω επιστολών. Ωστόσο, παρ' ότι οι λευκοί του παρελθόντος έτυχαν της ευκαιρίας του διαφωτισμού, δεν τους πήρε και πολύ χρόνο στο να θεωρήσουν όλες τις άλλες ανθρώπινες φυλές ως κατώτερες από αυτούς, ακόμη και όταν ορισμένοι από αυτούς γνώριζαν πως αυτή η αντίληψη ήταν και εξακολουθεί να είναι λάθος. Προτίμησαν να φτιάξουν ανθρώπινους ζωολογικούς κήπους για να χλευάσουν τους συνανθρώπους τους. **Θλιβερό παράδειγμα στην ιστορία του ρατσισμού των αποικιοκρατών που θεωρούν τους εαυτούς τους ανώτερους από τους άλλους, λοιπόν, είναι η μακρά ιστορία των ανθρώπινων ζωολογικών κήπων με Αφρικανούς και αυτόχθονες πληθυσμούς, που τους εξέθεταν με τον ίδιο τρόπο όπως τα ζώα.**



Διαφήμιση για ανθρώπινο ζωολογικό κήπο στη Γερμανία

Ανθρώπινοι Ζωολογικοί Κήποι

Οι άνθρωποι είχαν απαχθεί από τον τόπο τους για να εκτεθούν σε ανθρώπινους ζωολογικούς κήπους. Δεν ήταν ασυνήθιστο για αυτούς τους ανθρώπους να πεθάνουν γρήγορα, ακόμα και μέσα σε ένα χρόνο από την αιχμαλωσία τους. Αυτή η ιστορία είναι μακριά και βαθιά και συνεχίστηκε κυρίως ως και μέσα στη δεκαετία του 1950.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1800, η Ευρώπη είχε γεμίσει με ανθρώπινους ζωολογικούς κήπους, σε πόλεις όπως το Παρίσι, το Αμβούργο, η Αμβέρσα, η Βαρκελώνη, το Λονδίνο, το Μιλάνο, η Μόσχα και η Βαρσοβία. **Και οι κάτοικοι της Νέας Υόρκης κατά τον 20ο αιώνα,** είδαν αυτά τα δημοφιλή εκθέματα. Κατά μέσο όρο 200.000 έως 300.000 άτομα επισκέφθηκαν κάθε έκθεση σε κάθε πόλη.

Ο Carl Hagenbeck εκ Γερμανίας διοργάνωνε εκθέσεις με αυτό που ονόμαζε, «καθαρά φυσικούς πληθυσμούς», συνήθως νησιώτες της Ανατολικής Ασίας. Το 1876, έστειλε επίσης συνεργάτη του στο Σουδάν για να του φέρει πίσω, «άγρια θηρία και Νούβιους (Nubians).» Οι περιοδεύοντες Νούβιοι είχαν τεράστια επιτυχία σε πόλεις όπως το Παρίσι, το Λονδίνο και το Βερολίνο.

Την Παγκόσμια Έκθεση, το 1889, επισκέφθηκαν 28 εκατομμύρια άτομα, προκειμένου να δουν 400 ιθαγενείς. Ακολούθησε η Παγκόσμια Έκθεση του 1900 και οι αποικιακές Εκθέσεις στη Μασσαλία (1906 και 1922) και στο Παρίσι (1907 και 1931), όπου εμφανίζονταν γυμνοί ή ημίγυμνοι άνθρωποι σε κλουβιά. Στο Παρίσι, 34 εκατομμύρια άτομα επισκέφθηκαν την έκθεση μέσα σε μόλις έξι μήνες. Βεβαίως, δεν έλειψαν ορισμένοι οι οποίοι διατύπωσαν φόβους για την ασφάλεια των λευκών γυναικών. Τόσο στην βικτωριανή Αγγλία όσο και στη ναζιστική Γερμανία, κάποιοι αντιτάχθηκαν στις παραστάσεις από το φόβο της ανάμιξης των μαύρων ανδρών και των λευκών γυναικών.

Τέσσερα μόλις χρόνια πριν την αυγή του 20ου αιώνα, ο ζωολογικός κήπος του Σινσινάτι κρατούσε δέσμιους εκατό ινδιάνους Σιού (Ιθαγενείς Αμερικανούς), σε ένα χωριό-παρωδία στο ζωολογικό κήπο επί τρεις μήνες.

Το 1906, ο ερασιτέχνης ανθρωπολόγος Madison

ωρούμε ότι είμαστε άξιοι να θεωρούμαστε ανθρώπινα όντα, με ψυχές.»

Κατά τη διάρκεια των αρχών του 20ου αιώνα, η Γερμανία διοργάνωνε μια έκθεση που ονομάστηκε «Έκθεση Λαών» ή Völkerschau. Οι Αφρικανοί μεταφέρθηκαν και παρουσιάστηκαν σαν εκθέματα σε πανηγύρια ή ζωολογικούς κήπους για τους περαστικούς και τους επισκέπτες.

Αυτοί οι «ανθρώπινοι ζωολογικοί κήποι», συνέχισαν να υπάρχουν και αργότερα. Η παγκόσμια έκθεση των Βρυξελλών το 1958 παρουσίασε ένα ολόκληρο χωριό του Κονγκό. **Ακόμα και ως τον Απρίλιο του 1994**, ένα χωριό από την Ακτή Ελεφαντοστού εκτέθηκε ως μέρος ενός αφρικάνικου σαφάρι στο Port-Saint-Père (Planète Sauvage), κοντά στην Nantes της Γαλλίας.

Στη Γερμανία, **μόλις το 2005**, στον ζωολογικό κήπο του Άουγκσμπουργκ υπήρχαν παρόμοια εκθέματα. Τον Αύγουστο του 2005, ο Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου παρουσίασε επίσης ανθρώπους που φορούσαν μόνο φύλλα συκής, και το **2007**, ο ζωολογικός κήπος της Αδελαΐδας στέγαζε ανθρώπους ως εκθέματα σε πρώην κλουβιά πίθηκων με τη μέρα. Είχαν, βέβαια, τη δυνατότητα να επιστρέψουν στο σπίτι τους το βράδυ, σε αντίθεση με πολλές από τις προηγούμενες ρατσιστικές εκθέσεις.

Πολύ πρόσφατα, στην Ινδία, η κυβέρνηση σκεφτόταν να χρησιμοποιήσει την αρχαία φυλή Jarawa (που θεωρητικά βρίσκεται υπό καθεστώς προστασίας) της ενδοχώρας των Νησιών Ανταμάν για να δημιουργήσει ένα τουριστικό αξιοθέατο στη χώρα. Τελικά ο ανθρώπινος ζωολογικός κήπος δεν δημιουργήθηκε, όμως οι Ινδοί τουριστικοί πράκτορες που διοργανώνουν σαφάρι αναγκάζουν τους Andamanese να χορεύουν για τους πλούσιους τουρίστες γυμνοί για χρήματα ή για να τους πετάνε μπανάνες και οι ιθαγενείς υποχρεούνται να διαμένουν μόνο στον καταυλισμό τους (Jarawa Habitat).

Η φυλή τους πιστεύεται ότι αποτελείτο από τους

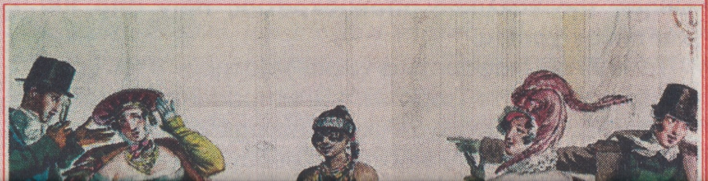
συνέχεια στη σελ. 14



Ο ζωολογικός κήπος του Hagenback με τον «ανθρώπινο θίασο» από το Σουδάν. Το 1874, ο Carl Hagenbeck, αποφάσισε να εκθέσει τους Σαμόα και τους Σάμι (Laplanders) ως «καθαρά φυσικούς» πληθυσμούς. Το 1876, έστειλε ένα συνεργάτη στο αιγυπτιακό Σουδάν για να φέρει πίσω μερικά άγρια θηρία και Νούβιους. Η έκθεση των Νούβιων είχε μεγάλη επιτυχία στην Ευρώπη και περιόδευσε στο Παρίσι, το Λονδίνο και το Βερολίνο. Έσπευσε να στείλει επίσης έναν ατζέντη στο Λάμπραντορ για να εξασφαλίσει μια σειρά από «Εσκιμώους» (Inuit) από τον οικισμό του Hopedale. Οι Ινουίτ εκτέθηκαν στο Αμβούργο στο Tierpark.

Η ιστορία της Sarah: ένα αποικιακό έκθεμα

Η απαρχή της έκθεσης των «πρωτόγονων» σε κήπους άρχισε, κατά την σύγχρονη ιστορία, όταν εξερευνητές, όπως ο Κολόμβος και ο Βεσπούκιος, δελέασαν ιθαγενείς ώστε να έρθουν στην Ευρώπη. Για να αποδειχθεί η ανακάλυψη των εξωτικών νησιών



γεμίσει με ανθρώπινους ζωολογικούς κήπους, σε πόλεις όπως το Παρίσι, το Αμβούργο, η Αμβέρσα, η Βαρκελώνη, το Λονδίνο, το Μιλάνο, η Μόσχα και η Βαρσοβία. **Και οι κάτοικοι της Νέας Υόρκης κατά τον 20ο αιώνα**, είδαν αυτά τα δημοφιλή εκθέματα. Κατά μέσο όρο 200.000 έως 300.000 άτομα επισκέφθηκαν κάθε έκθεση σε κάθε πόλη.

Ο Carl Hagenbeck εκ Γερμανίας διοργάνωνε εκθέσεις με αυτό που ονόμαζε, «καθαρά φυσικούς πληθυσμούς», συνήθως νησιώτες της Ανατολικής Ασίας. Το 1876, έστειλε επίσης συνεργάτη του στο Σουδάν για να του φέρει πίσω, «άγρια θηρία και Νούβιους (Nubians).» Οι περιοδεύοντες Νούβιοι είχαν τεράστια επιτυχία σε πόλεις όπως το Παρίσι, το Λονδίνο και το Βερολίνο.

Την Παγκόσμια Έκθεση, το 1889, επισκέφθηκαν 28 εκατομμύρια άτομα, προκειμένου να δουν 400 ιθαγενείς. Ακολούθησε η Παγκόσμια Έκθεση του 1900 και οι αποικιακές Εκθέσεις στη Μασσαλία (1906 και 1922) και στο Παρίσι (1907 και 1931), όπου εμφανίζονταν γυμνοί ή ημίγυμνοι άνθρωποι σε κλουβιά. Στο Παρίσι, 34 εκατομμύρια άτομα επισκέφθηκαν την έκθεση μέσα σε μόλις έξι μήνες. Βεβαίως, δεν έλειψαν ορισμένοι οι οποίοι διατύπωσαν φόβους για την ασφάλεια των λευκών γυναικών. Τόσο στην βικτωριανή Αγγλία όσο και στη ναζιστική Γερμανία, κάποιοι αντιτάχθηκαν στις παραστάσεις από το φόβο της ανάμιξης των μαύρων ανδρών και των λευκών γυναικών.

Τέσσερα μόλις χρόνια πριν την αυγή του 20ου αιώνα, ο ζωολογικός κήπος του Σινσινάτι κρατούσε δέσμιους εκατό ινδιάνους Σιού (Ιθαγενείς Αμερικανούς), σε ένα χωριό-παρωδία στο ζωολογικό κήπο επί τρεις μήνες.

Το 1906, ο ερασιτέχνης ανθρωπολόγος Madison Grant, επικεφαλής της Ζωολογικής Εταιρείας της Νέας Υόρκης, έβαλε έναν πυγμαίο Κονγκολέζο, τον Ota Benga, να εκτείθεται στο ζωολογικό κήπο του Μπρονξ στη Νέα Υόρκη. Αποτελούσε το πρωτεύον έκθεμα, και υποχρέωναν συχνά τον Ota να κρατά αγκαλιά χιμπατζήδες και άλλους πίθηκους. Ο **ευγονιστής** και διευθυντής του ζωολογικού κήπου William Hornaday επισήμαινε ότι ο Ota, ήταν «ο χαμένος κρίκος.» Το πλήθος συνέρρεε για να τον δει. Ο Benga κυνηγούσε με ένα τόξο και βέλη, έπλεκε με σπάγκους, και πάλευε με ουραγκοτάγκους. Ο ζωολογικός κήπος του Μπρονξ κρατούσε λοιπόν τον Ota Benga ως ανθρώπινο έκθεμα. Η πινακίδα έξω από την περιφραγμένη περιοχή του κυρίως εκθέματος έγραφε: «Ηλικία, 23 χρόνια. Ύψος, 4 πόδια 11 ίντσες. Βάρος 103 κιλά. Τον έφερε από τον ποταμό Κασάι, από το ελεύθερο κράτος του Κονγκό στη Νότια Κεντρική

νεχίσαν να υπάρχουν και αργότερα. Η παγκόσμια έκθεση των Βρυξελλών το 1958 παρουσίασε ένα ολόκληρο χωριό του Κονγκό. **Ακόμα και ως τον Απρίλιο του 1994**, ένα χωριό από την Ακτή Ελεφαντοστού εκτέθηκε ως μέρος ενός αφρικάνικου σαφάρι στο Port-Saint-Père (Planète Sauvage), κοντά στην Nantes της Γαλλίας.

Στη Γερμανία, **μόλις το 2005**, στον ζωολογικό κήπο του Άουγκσμπουργκ υπήρχαν παρόμοια εκθέματα. Τον Αύγουστο του 2005, ο Ζωολογικός Κήπος του Λονδίνου παρουσίασε επίσης ανθρώπους που φορούσαν μόνο φύλλα συκής, και το **2007**, ο ζωολογικός κήπος της Αδελαΐδας στέγαζε ανθρώπους ως εκθέματα σε πρώην κλουβιά πίθηκων με τη μέρα. Είχαν, βέβαια, τη δυνατότητα να επιστρέψουν στο σπίτι τους το βράδυ, σε αντίθεση με πολλές από τις προηγούμενες ρατσιστικές εκθέσεις.

Πολύ πρόσφατα, στην Ινδία, η κυβέρνηση σκεφτόταν να χρησιμοποιήσει την αρχαία φυλή Jarawa (που θεωρητικά βρίσκεται υπό καθεστώς προστασίας) της ενδοχώρας των Νησιών Ανταμάν για να δημιουργήσει ένα τουριστικό αξιοθέατο στη χώρα. Τελικά ο ανθρώπινος ζωολογικός κήπος δεν δημιουργήθηκε, όμως οι Ινδοί τουριστικοί πράκτορες που διοργανώνουν σαφάρι αναγκάζουν



Ο ζωολογικός κήπος του Hagenback με τον «ανθρώπινο θίασο» από το Σουδάν. Το 1874, ο Carl Hagenbeck, αποφάσισε να εκθέσει τους Σαμόα και τους Σάμι (Laplanders) ως «καθαρά φυσικούς» πληθυσμούς. Το 1876, έστειλε ένα συνεργάτη στο αιγυπτιακό Σουδάν για να φέρει πίσω μερικά άγρια θηρία και Νούβιους. Η έκθεση των Νούβιων είχε μεγάλη επιτυχία στην Ευρώπη και περιόδευσε στο Παρίσι, το Λονδίνο και το Βερολίνο. Έσπευσε να στείλει επίσης έναν ατζέντη στο Λάμπραντορ για να εξασφαλίσει μια σειρά από «Εσκιμώους» (Inuit) από τον οικισμό του Hopedale. Οι Ινουίτ εκτέθηκαν στο Αμβούργο στο Tierpark.

τους Andamanese να χορεύουν για τους πλούσιους τουρίστες γυμνοί για χρήματα ή για να τους πετάνε μπανάνες και οι ιθαγενείς υποχρεούνται να διαμένουν μόνο στον καταυλισμό τους (Jarawa Habitat).

Η φυλή τους πιστεύεται ότι αποτελείτο από τους

συνέχεια στη σελ. 14

Η ιστορία της Sarah: ένα αποικιακό έκθεμα

Η απαρχή της έκθεσης των «πρωτόγονων» σε κήπους άρχισε, κατά την σύγχρονη ιστορία, όταν εξερευνητές, όπως ο Κολόμβος και ο Βεσπούκιος, δελέασαν ιθαγενείς ώστε να έρθουν στην Ευρώπη. Για να αποδειχθεί η ανακάλυψη των εξωτικών νησιών, οι ιθαγενείς παρέλασαν σαν τρόπαια. Αλλά αυτό που ξεκίνησε ως περίεργο δέος, επιδεινώθηκε σε μια εποχή φυλετικής ανωτερότητας και με την εφεύρεση του «άγριου» ανθρώπου.

Ένα 20χρονο κορίτσι από τη Νότια Αφρική, γνωστή ως Sarah "Saartjie" Baartman, θα είναι το σύμβολο της σκοτεινής εποχής που οδήγησε στην αύξηση της δημοτικότητας των ανθρώπινων ζωολογικών κήπων. Είχε προσφθεί από έναν έμπορο εξωτικών ζώων με έδρα το Κέιπ Τάουν και ταξίδεψε στο Λονδίνο το 1810 για να λάβει μέρος σε μια έκθεση. Η νεαρή γυναίκα πήγε πρόθυμα προσδοκώντας πλούτο και φήμη. Οι εκθέτες έψαχναν για ορισμένα χαρακτηριστικά στα «εξωτικά» εκθέματα τους, είτε που να συμπίπτουν με την ιδανική Ευρωπαϊκή ομορφιά, είτε που να αποτελούν



Γεννημένη από μια οικογένεια Khoisan, η Saartjie Baartman του Namaqua παρουσιάστηκε στο Λονδίνο στις αρχές του 19ου αιώνα, μέχρι το θάνατό της το 1815.

γενείς. Ακολούθησε η Παγκόσμια Έκθεση του 1900 και οι αποικιακές Εκθέσεις στη Μασσαλία (1906 και 1922) και στο Παρίσι (1907 και 1931), όπου εμφανίζονταν γυμνοί ή ημίγυμνοι άνθρωποι σε κλουβιά. Στο Παρίσι, 34 εκατομμύρια άτομα επισκέφθηκαν την έκθεση μέσα σε μόλις έξι μήνες. Βεβαίως, δεν έλειψαν ορισμένοι οι οποίοι διατύπωσαν φόβους για την ασφάλεια των λευκών γυναικών. Τόσο στην βικτωριανή Αγγλία όσο και στη ναζιστική Γερμανία, κάποιοι αντιτάχθηκαν στις παραστάσεις από το φόβο της ανάμιξης των μαύρων ανδρών και των λευκών γυναικών.

Τέσσερα μόλις χρόνια πριν την αυγή του 20ου αιώνα, ο ζωολογικός κήπος του Σινσινάτι κρατούσε δέσμιους εκατό ινδιάνους Σιού (Ιθαγενείς Αμερικανούς), σε ένα χωριό-παρωδία στο ζωολογικό κήπο επί τρεις μήνες.

Το 1906, ο ερασιτέχνης ανθρωπολόγος Madison Grant, επικεφαλής της Ζωολογικής Εταιρείας της Νέας Υόρκης, έβαλε έναν πυγμαίο Κονγκολέζο, τον Ota Benga, να εκτείθεται στο ζωολογικό κήπο του Μπρονξ στη Νέα Υόρκη. Αποτελούσε το πρωτεύον έκθεμα, και υποχρέωναν συχνά τον Ota να κρατά αγκαλιά χιμπατζήδες και άλλους πίθηκους. Ο **ευγονιστής** και διευθυντής του ζωολογικού κήπου William Hornaday επισήμαινε ότι ο Ota, ήταν «ο χαμένος κρίκος.» Το πλήθος συνέρρεε για να τον δει. Ο Benga κυνηγούσε με ένα τόξο και βέλη, έπλεκε με σπάγκους, και πάλευε με ουραγκοτάγκους. Ο ζωολογικός κήπος του Μπρονξ κρατούσε λοιπόν τον Ota Benga ως ανθρώπινο έκθεμα. Η πινακίδα έξω από την περιφραγμένη περιοχή του κυρίως εκθέματος έγραφε: «Ηλικία, 23 χρόνια. Ύψος, 4 πόδια 11 ίντσες. Βάρος 103 κιλά. Τον έφερε από τον ποταμό Κασάι, από το ελεύθερο κράτος του Κονγκό στη Νότια Κεντρική Αφρική, ο Δρ Samuel P. Verner. Εκτίθεται κάθε απόγευμα κατά τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου.» Παρά το γεγονός ότι, σύμφωνα με την εφημερίδα New York Times, «ορισμένοι εξέφρασαν την αντίρρησή τους στο θέαμα ενός ανθρώπου μέσα σε ένα κλουβί με πιθήκους ως συντροφιά», η διαμάχη πήρε διαστάσεις μόνο όταν προσβλήθηκαν ντόπιοι έγχρωμοι κληρικοί. **«Η φυλή μας, πιστεύουμε, καταπιέζεται ήδη αρκετά, χωρίς να χρειάζεται να παρουσιάζεται ένας από εμάς μαζί με πιθήκους»**, δήλωσε ο αιδεσιμότατος James H. Gordon, διευθυντής του ορφανοτροφείου Howard Colored Orphan Asylum του Μπρούκλιν. **«Θε-**

από τις προηγούμενες ρατσιστικές εκθέσεις.

Πολύ πρόσφατα, στην Ινδία, η κυβέρνηση σκεφτόταν να χρησιμοποιήσει την αρχαία φυλή Jarawa (που θεωρητικά βρίσκεται υπό καθεστώς προστασίας) της ενδοχώρας των Νησιών Ανταμάν για να δημιουργήσει ένα τουριστικό αξιοθέατο στη χώρα. Τελικά ο ανθρώπινος ζωολογικός κήπος δεν δημιουργήθηκε, όμως οι Ινδοί τουριστικοί πράκτορες που διοργανώνουν σαφάρι αναγκάζουν

εκτέθηκαν στο Αμβούργο στο Tierpark.

τους Andamanese να χορεύουν για τους πλούσιους τουρίστες γυμνοί για χρήματα ή για να τους πετάνε μπανάνες και οι ιθαγενείς υποχρεούνται να διαμένουν μόνο στον καταυλισμό τους (Jarawa Habitat). **Η φυλή τους πιστεύεται ότι αποτελείτο από τους**

συνέχεια στη σελ. 14

Η ιστορία της Sarah: ένα αποικιακό έκθεμα



Γεννημένη από μια οικογένεια Khoisan, η Saartjie Baartman του Namaqua παρουσιάστηκε στο Λονδίνο στις αρχές του 19ου αιώνα, μέχρι το θάνατό της το 1815.

Η απαρχή της έκθεσης των «πρωτόγονων» σε κήπους άρχισε, κατά την σύγχρονη ιστορία, όταν εξερευνητές, όπως ο Κολόμβος και ο Βεσπούκιος, δελέασαν ιθαγενείς ώστε να έρθουν στην Ευρώπη. Για να αποδειχθεί η ανακάλυψη των εξωτικών νησιών, οι ιθαγενείς παρέλασαν σαν τρόπαια. Αλλά αυτό που ξεκίνησε ως περίεργο δέος, επιδεινώθηκε σε μια εποχή φυλετικής ανωτερότητας και με την εφεύρεση του «άγριου» ανθρώπου.

Ένα 20χρονο κορίτσι από τη Νότια Αφρική, γνωστή ως Sarah "Saartjie" Baartman, θα είναι το σύμβολο της σκοτεινής εποχής που οδήγησε στην αύξηση της δημοτικότητας των ανθρώπινων ζωολογικών κήπων. Είχε προσληφθεί από έναν έμπορο εξωτικών ζώων με έδρα το Κέιπ Τάουν και ταξίδεψε στο Λονδίνο το 1810 για να λάβει μέρος σε μια έκθεση. Η νεαρή γυναίκα πήγε πρόθυμα προσδοκώντας πλούτο και φήμη. Οι εκθέτες έψαχναν για ορισμένα χαρακτηριστικά στα «εξωτικά» εκθέματα τους, είτε που να συμπίπτουν με την ιδανική Ευρωπαϊκή ομορφιά, είτε που να αποτελούν απροσδόκητη καινοτομία.

Η Σάρα είχε ένα γενετικό χαρακτηριστικό γνωστό ως **στεατοπυγία** (steatopygia), με προεξέχοντες γλουτούς και επιμήκη χείλη. Βρέθηκε να εκτίθεται σε κλουβιά ντυμένη με εφαρμοστά ρούχα που παραβίαζαν οποιοδήποτε επικρατόν πολιτιστικό πρότυπο ευπρέπειας της εποχής. Λίγα χρόνια αργότερα στάλθηκε στο Παρίσι, όπου οι φυλετικοί ανθρωπολόγοι την ζούλαγαν και την τράβαγαν για να γράψουν τις θεωρίες τους. Η Σάρα τελικά στράφηκε στην πορνεία για να υποστηρίξει τον εαυτό της οικονομικά και άρχισε να πίνει πολύ. Βρισκόταν στην Ευρώπη για, μόλις, τέσσερα χρόνια. Όταν πέθανε μέσα στη φτώχεια, σκελετωμένη, **τα γεννητικά της όργανα και ο εγκέφαλος της** εκτέθηκαν στο Μουσείο της Ανθρωπότητας στο Παρίσι, **όπου παρέμειναν μέχρι το 1974**. Το 2002, ο Πρόεδρος Νέλσον Μαντέλα ζήτησε επισήμως τον επαναπατρισμό της σωρού της. Σχεδόν διακόσια χρόνια μετά από τη μέρα που βρισκόταν στο κατάστρωμα και έβλεπε τον δικό της κόσμο να εξαφανίζεται πίσω της, η Σάρα Μπάαρτμαν γύρισε τελικά στο σπίτι της, όπου ο αέρας μύριζε buchu και μέντα και ο βοσκότοπος φώναζε το όνομά της.

Συνέχεια από τη σελ. 13

πρώτους ανθρώπους που μετανάστευσαν με επιτυχία από την Αφρική προς την Ασία. Ζουν νομαδική ζωή στα πλούσια τροπικά δάση των νησιών του Ινδικού Ωκεανού. Η φυλή αυτή άρχισε να έχει επαφή με τον σύγχρονο κόσμο μόνο στο τέλος του 20ου αιώνα. Ο πληθυσμός της σήμερα αριθμεί περίπου 300-400 ιθαγενείς.



Ανθρώπινοι ζωολογικοί κήποι

Θεωρητικά, έχει απαγορευτεί στους τουρίστες να έχουν επαφή μαζί τους, να βγάλουν φωτογραφίες και βίντεο, αλλιώς θα πρέπει να συλληφθούν και να οδηγηθούν σε δίκη. Όμως με δωροδοκία (ύψους 560$), η τοπική αστυνομία κλείνει τα μάτια σε αυτήν την πρακτική. Ο Υπουργός για Θέματα Ιθαγενών Sanjay Krishnabba Chandra δήλωσε πως θα διερευνήσει το θέμα. Στην πιο μακρινή γωνιά του δάσους της Vincennes του Παρισιού, βρίσκονται σήμερα **τα ερείπια από τις εγκαταστάσεις της έκθεσης για την προώθηση της γαλλικής αποικιοκρατίας πριν από 100 και πλέον χρόνια**.

Το 1907 έξι διαφορετικά χωριά χτίστηκαν στον κήπο Jardin d'Agronomie Tropicale, που εκπροσωπούσαν όλες τις γωνίες της τότε γαλλικής αποικιακής αυτοκρατορίας: Μαδαγασκάρη, Ινδοκίνα, Σουδάν, Κονγκό, Τυνη-

τους αντικείμενο χλευασμού, και πληρώνονταν για να κάνουν μια επίδειξη για τους θεατές.

Επρόκειτο για μια ευκαιρία για να αποδείξει η Δύση τη δύναμη που είχε πάνω στις αποικίες της. Οι εκθέσεις αυτές έγιναν ένα κανονικό μέρος των διεθνών εμπορικών εκθέσεων και ενθάρρυναν την τάση για μια γεύση εξωτισμού και μακρινών ταξιδιών. Οι Ευρωπαίοι χάζευαν γυμνόστηθες γυναίκες της Αφρικής και διασκέδασαν με αναπαραστάσεις της «πρωτόγονης ζωής» στις αποικίες.



Το θηριοτροφείο του Edmond Pezon: ιδού η Zizi-Bamboula

Εδώ, ανθρωπολόγοι και ερευνητές μπορούσαν να παρατηρήσουν ολόκληρα χωριά κάποιας φυλής και να συγκεντρώσουν απτά στοιχεία για τις θεωρίες τους σχετικά με τη φυλετική ανωτερότητα.

Ενώ οι χωρικοί είχαν έρθει στο Παρίσι με τη δική τους ελεύθερη βούληση και είχαν πληρωθεί για να εκτεθούν, γίνονταν εξίσου αντικείμενα καταπίεσης, εκμετάλλευσης και υποβιβασμού. **Η διάκριση μεταξύ ατόμου και πειραματόζωου ήταν θολή. Δεν ήταν καλεσμένοι εδώ. Ήταν ανώνυμα πρόσωπα στην άλλη πλευρά του φράχτη.**

Όταν η Έκθεση Tropicale έκλεισε τέσσερις μήνες



«Ο φρουρός είναι κουρασμένος». Μ΄ αυτά τα λόγια, που εκστόμισε τη νύχτα της 5ης προς 6η Ιανουαρίου 1918, ένας νεαρός αναρχικός ναύτης με το όνομα Ανατόλι Ζελεζνιάκοβ διέλυσε την Καταστατική Συνέλευση και σκάλισε μια μικρή θέση γι΄ αυτόν στην ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης. Όταν το τσαρικό καθεστώς κατέρρευσε το Φεβρουάριο του 1917, ο Ζελεζνιάκοβ υπηρετούσε σ΄ ένα ναρκοθετικό πλοίο με βάση την Κρονστάνδη, το περίφημο αρχηγείο του Βαλτικού Στόλου, κοντά στην πρωτεύουσα του Πέτρογκραντ. Μετά την Επανάσταση του Φεβρουαρίου, αναρχικοί και άλλοι αγωνιστές κατέλαβαν τη βίλα του P.P. Durnovo, ο οποίος ήταν Κυβερνήτης της Μόσχας κατά την επανάσταση του 1905, και τη μετέτρεψαν σε μια επαναστατική κομμούνα και «χώρο ξεκούρασης», με δωμάτια για ανάγνωση και συζήτηση και ένα κήπο για να παίζουν τα παιδιά τους. Στα εχθρικά μυαλά, πάντως, η βίλα Durnovo είχε γίνει ένα άντρο ανομίας, «ένα είδος Brocken, όπου οι δυνάμεις του κακού συγκεντρώθηκαν, γίνονταν συνάξεις μαγισσών, όπως και όργια, συνωμοσίες, σκοτεινές, καταχθόνιες και αδίστακτες αιματηρές πράξεις», όπως έγραψε στις σημειώσεις του για τη Ρωσική Επανάσταση ο Ν.Ν. Sukhanov. Κι όμως, η βίλα έμεινε ανενόχλητη μέχρι την 5η Ιουνίου 1917, όταν κάποιοι απ΄ τους αναρχικούς ενοίκους προσπάθησαν να καταλάβουν την τυπογραφική μονάδα μιας μεσο-αστικής εφημερίδας. Το Πρώτο Συνέδριο των Σοβιέτ, που τότε διεξαγόταν στην πρωτεύουσα, απο-



Ανθρώπινοι ζωολογικοί κήποι



Το θηριοτροφείο του Edmond Pezon: ιδού η Zizi-Bamboula

Θεωρητικά, έχει απαγορευτεί στους τουρίστες να έχουν επαφή μαζί τους, να βγάλουν φωτογραφίες και βίντεο, αλλιώς θα πρέπει να συλληφθούν και να οδηγηθούν σε δίκη. Όμως με δωροδοκία (ύψους 560$), η τοπική αστυνομία κλείνει τα μάτια σε αυτήν την πρακτική. Ο Υπουργός για Θέματα Ιθαγενών Sanjay Krishnabba Chandra δήλωσε πως θα διερευνήσει το θέμα. Στην πιο μακρινή γωνιά του δάσους της Vincennes του Παρισιού, βρίσκονται σήμερα **τα ερείπια από τις εγκαταστάσεις της έκθεσης για την προώθηση της γαλλικής αποικιοκρατίας πριν από 100 και πλέον χρόνια.**

Το 1907 έξι διαφορετικά χωριά χτίστηκαν στον κήπο Jardin d'Agronomie Tropicale, που εκπροσωπούσαν όλες τις γωνιές της τότε γαλλικής αποικιακής αυτοκρατορίας: Μαδαγασκάρη, Ινδοκίνα, Σουδάν, Κονγκό, Τυνησία και Μαρόκο. Τα χωριά και τα καλύβια χτίστηκαν για να αναπαραστήσουν την ζωή και τον πολιτισμό όπως ήταν στον τόπο τους. Αυτό περιελάμβανε μίμηση της αρχιτεκτονικής, των καλλιεργειών και φυσικά ανθρώπους που έφεραν στο Παρίσι από τις μακρινές περιοχές, για να κατοικήσουν στα σπίτια-αντίγραφα. Τους ανθρώπους-κάτοικους της «έκθεσης» περιεργάστηκαν πάνω από ένα εκατομμύριο επισκέπτες, από τον Μάιο μέχρι τον Οκτώβριο του 1907, που τελείωσε. **Υπολογίζεται ότι μεταξύ 1870 και 1930, περισσότερο από ενάμιση δισεκατομμύριο άτομα επισκέφθηκαν διάφορες εκθέσεις σε όλον τον κόσμο με ανθρώπους-εκθέματα.**

Σήμερα, ο κήπος Jardin d'Agronomie Tropicale αντιμετωπίζεται ως μελανή κηλίδα στην ιστορία της Γαλλίας. Έμεινε κρυμμένος πίσω από σκουριασμένες πύλες κατά το μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα. Τα κτίρια είναι πια εγκαταλελειμμένα και σάπια, και τα σπάνια

Εδώ, ανθρωπολόγοι και ερευνητές μπορούσαν να παρατηρήσουν ολόκληρα χωριά κάποιας φυλής και να συγκεντρώσουν απτά στοιχεία για τις θεωρίες τους σχετικά με τη φυλετική ανωτερότητα.

Ενώ οι χωρικοί είχαν έρθει στο Παρίσι με τη δική τους ελεύθερη βούληση και είχαν πληρωθεί για να εκτεθούν, γίνονταν εξίσου αντικείμενα καταπίεσης, εκμετάλλευσης και υποβιβασμού. **Η διάκριση μεταξύ ατόμου και πειραματόζωου ήταν θολή. Δεν ήταν καλεσμένοι εδώ. Ήταν ανώνυμα πρόσωπα στην άλλη πλευρά του φράχτη.**

Όταν η Έκθεση Tropicale έκλεισε τέσσερις μήνες λειτουργίας τον Οκτώβριο του 1907, είναι άγνωστο πόσοι από τους συμμετέχοντες επέστρεψαν στα σπίτια τους με ασφάλεια. Οι χωρικοί είχαν δελεαστεί από διεφθαρμένους ατζέντηδες ή ακόμη και παραπλανηθεί από τους δικούς τους αρχηγούς του χωριού για να ενταχθούν στο τσίρκο που περιόδευε διεθνώς. Από τη Μασσαλία στη Νέα Υόρκη, η ευάλωτη σε έναν καπιταλιστικό κόσμο φύση τους, αξιοποιήθηκε σε κάθε βήμα της διαδρομής τους. Κάποιοι βρήκαν τελικά το δρόμο για το σπίτι τους μετά από μερικά χρόνια, αλλά υπήρξαν και άλλοι, που ποτέ δεν μπόρεσαν να επιστρέψουν. Όσοι δεν έπεσαν θύματα ασθενειών που ήταν άγνωστες σε αυτούς (ευλογιά, ιλαρά, φυματίωση), πέθαναν από τις αντιξοότητες σε έναν ξένο για αυτούς κόσμο.

Πολλοί άνθρωποι παρηγορούν τον εαυτό τους με την πεποίθηση ότι ο ρατσισμός του χθες παραμένει



«Ο φρουρός είναι κουρασμένος». Μ' αυτά τα λόγια, που εκστόμισε τη νύχτα της 5ης προς 6η Ιανουαρίου 1918, ένας νεαρός αναρχικός ναύτης με το όνομα Ανατόλι Ζελεζνιάκοβ διέλυσε την Καταστατική Συνέλευση και σκάλισε μια μικρή θέση γι' αυτόν στην ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης. Όταν το τσαρικό καθεστώς κατέρρευσε το Φεβρουάριο του 1917, ο Ζελεζνιάκοβ υπηρετούσε σ' ένα ναρκοθετικό πλοίο με βάση την Κρονστάνδη, το περίφημο αρχηγείο του Βαλτικού Στόλου, κοντά στην πρωτεύουσα του Πέτρογκραντ. Μετά την Επανάσταση του Φεβρουαρίου, αναρχικοί και άλλοι αγωνιστές κατέλαβαν τη βίλα του P.P. Durnovo, ο οποίος ήταν Κυβερνήτης της Μόσχας κατά την επανάσταση του 1905, και τη μετέτρεψαν σε μια επαναστατική κομμούνα και «χώρο ξεκούρασης», με δωμάτια για ανάγνωση και συζήτηση και ένα κήπο για να παίζουν τα παιδιά τους. Στα εχθρικά μυαλά, πάντως, η βίλα Durnovo είχε γίνει ένα άντρο ανομίας, «ένα είδος Brocken, όπου οι δυνάμεις του κακού συγκεντρώθηκαν, γίνονταν συνάξεις μαγισσών, όπως και όργια, συνωμοσίες, σκοτεινές, καταχθόνιες και αδίστακτες αιματηρές πράξεις», όπως έγραψε στις σημειώσεις του για τη Ρωσική Επανάσταση ο N.N. Sukhanov. Κι όμως, η βίλα έμεινε ανενόχλητη μέχρι την 5η Ιουνίου 1917, όταν κάποιοι απ' τους αναρχικούς ενοίκους προσπάθησαν να καταλάβουν την τυπογραφική μονάδα μιας μεσο-αστικής εφημερίδας. Το Πρώτο Συνέδριο των Σοβιέτ, που τότε διεξαγόταν στην πρωτεύουσα, αποκήρυξε τους δράστες σαν «εγκληματίες που αποκαλούν τους εαυτούς τους αναρχικούς» και την 7η Ιουνίου, ο P.N. Pereverzev, υπουργός δικαιοσύνης στην Μεταβατική Κυβέρνηση διέταξε τους αναρχικούς να εκκενώσουν το σπίτι αμέσως.

Την επόμενη μέρα πενήντα ναύτες, μεταξύ των οποίων και ο Ζελεζνιάκοβ, έσπευσαν από την Κρονστάνδη να υπερασπιστούν τους συναγωνιστές τους, που στο μεταξύ είχαν οχυρωθεί στη βίλα αμυνόμενοι μιας κυβερνητικής επίθεσης. Για τις επόμενες δύο εβδομάδες οι αναρχικοί παρέμειναν ταμπουρωμένοι στη βίλα αψηφώντας τόσο τη Μεταβατική Κυβέρνηση όσο και το Σοβιέτ του Πέτρογκραντ. Αλλά όταν κάποιοι εισέβαλαν σε μια κοντινή φυλακή και απελευθέρωσαν τους κρατούμενους, ο Υπουργός Pereverzev διέταξε εισβολή στο

Θεωρητικά, έχει απαγορευτεί στους τουρίστες να έχουν επαφή μαζί τους, να βγάλουν φωτογραφίες και βίντεο, αλλιώς θα πρέπει να συλληφθούν και να οδηγηθούν σε δίκη. Όμως με δωροδοκία (ύψους 560$), η τοπική αστυνομία κλείνει τα μάτια σε αυτήν την πρακτική. Ο Υπουργός για Θέματα Ιθαγενών Sanjay Krishnabba Chandra δήλωσε πως θα διερευνήσει το θέμα. Στην πιο μακρινή γωνιά του δάσους της Vincennes του Παρισιού, βρίσκονται σήμερα **τα ερείπια από τις εγκαταστάσεις της έκθεσης για την προώθηση της γαλλικής αποικιοκρατίας πριν από 100 και πλέον χρόνια**.

Το 1907 έξι διαφορετικά χωριά χτίστηκαν στον κήπο Jardin d'Agronomie Tropicale, που εκπροσωπούσαν όλες τις γωνιές της τότε γαλλικής αποικιακής αυτοκρατορίας: Μαδαγασκάρη, Ινδοκίνα, Σουδάν, Κονγκό, Τυνησία και Μαρόκο. Τα χωριά και τα καλύβια χτίστηκαν για να αναπαραστήσουν την ζωή και τον πολιτισμό όπως ήταν στον τόπο τους. Αυτό περιελάμβανε μίμηση της αρχιτεκτονικής, των καλλιεργειών και φυσικά ανθρώπους που έφεραν στο Παρίσι από τις μακρινές περιοχές, για να κατοικήσουν στα σπίτια-αντίγραφα. Τους ανθρώπους-κάτοικους της «έκθεσης» περιεργάστηκαν πάνω από ένα εκατομμύριο επισκέπτες, από τον Μάιο μέχρι τον Οκτώβριο του 1907, που τελείωσε. **Υπολογίζεται ότι μεταξύ 1870 και 1930, περισσότερο από ενάμιση δισεκατομμύριο άτομα επισκέφθηκαν διάφορες εκθέσεις σε όλον τον κόσμο με ανθρώπους-εκθέματα.**

Σήμερα, ο κήπος Jardin d'Agronomie Tropicale αντιμετωπίζεται ως μελανή κηλίδα στην ιστορία της Γαλλίας. Έμεινε κρυμμένος πίσω από σκουριασμένες πύλες κατά το μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα. Τα κτίρια είναι πια εγκαταλελειμμένα και σάπια, και τα σπάνια εξωτικά φυτά έχουν από καιρό εξαφανιστεί. Το 2006 το κοινό μπόρεσε να έχει ξανά πρόσβαση στους κήπους, αλλά λίγοι είναι όσοι τον επισκέπτονται. **Πάνω από τριάντα πέντε χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά αναγκάστηκαν να φύγουν από τον τόπο τους κατά τη διάρκεια της ακμής της αποικιοκρατικής Ευρώπης και να λάβουν μέρος σε «εξωτικά σόου», που πραγματοποιήθηκαν σε μεγάλες πόλεις, όπως το Παρίσι, το Λονδίνο και το Βερολίνο.** Ολόκληρες οικογένειες από τις αποικίες τοποθετήθηκαν σε αντίγραφα των χωριών τους, για να γίνουν οι παραδοσιακές φορεσιές



Το θηριοτροφείο του Edmond Pezon: ιδού η Zizi-Bamboula

Εδώ, ανθρωπολόγοι και ερευνητές μπορούσαν να παρατηρήσουν ολόκληρα χωριά κάποιας φυλής και να συγκεντρώσουν απτά στοιχεία για τις θεωρίες τους σχετικά με τη φυλετική ανωτερότητα.

Ενώ οι χωρικοί είχαν έρθει στο Παρίσι με τη δική τους ελεύθερη βούληση και είχαν πληρωθεί για να εκτεθούν, γίνονταν εξίσου αντικείμενα καταπίεσης, εκμετάλλευσης και υποβιβασμού. **Η διάκριση μεταξύ ατόμου και πειραματόζωου ήταν θολή. Δεν ήταν καλεσμένοι εδώ. Ήταν ανώνυμα πρόσωπα στην άλλη πλευρά του φράχτη.**

Όταν η Έκθεση Tropicale έκλεισε τέσσερις μήνες λειτουργίας τον Οκτώβριο του 1907, είναι άγνωστο πόσοι από τους συμμετέχοντες επέστρεψαν στα σπίτια τους με ασφάλεια. Οι χωρικοί είχαν δελεαστεί από διεφθαρμένους ατζέντηδες ή ακόμη και παραπλανηθεί από τους δικούς τους αρχηγούς του χωριού για να ενταχθούν στο τσίρκο που περιόδευε διεθνώς. Από τη Μασσαλία στη Νέα Υόρκη, η ευάλωτη σε έναν καπιταλιστικό κόσμο φύση τους, αξιοποιήθηκε σε κάθε βήμα της διαδρομής τους. Κάποιοι βρήκαν τελικά το δρόμο για το σπίτι τους μετά από μερικά χρόνια, αλλά υπήρξαν και άλλοι, που ποτέ δεν μπόρεσαν να επιστρέψουν. Όσοι δεν έπεσαν θύματα ασθενειών που ήταν άγνωστες σε αυτούς (ευλογιά, ιλαρά, φυματίωση), πέθαναν από τις αντιξοότητες σε έναν ξένο για αυτούς κόσμο.

Πολλοί άνθρωποι παρηγορούν τον εαυτό τους με την πεποίθηση ότι ο ρατσισμός του χθες παραμένει με ασφάλεια στο παρελθόν. Όμως, οι απόηχοι του με την μορφή «ανθρώπινου ζωολογικού κήπου», σε πρόσφατα χρόνια δείχνουν ότι αυτό απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Ο ρατσισμός του παρελθόντος συνεχίζει να αιμορραγεί μέσα στο παρόν.

Τέλος, κυρίως στις δυτικές κοινωνίες, όλοι λίγο-πολύ παίζουν τον ρόλο των εκθεμάτων, εκθέτοντας τον εαυτό τους στους δρόμους, στη δουλειά, στη διασκέδαση, εγκλωβισμένοι στο κλουβί του φαίνεσθαι, δημιουργώντας πρόσθετους ρατσισμούς...

Μετάφραση-Απόδοση Κ.

Μόσχας κατά την επανάσταση του 1905, και τη μετέτρεψαν σε μια επαναστατική κομμούνα και «χώρο ξεκούρασης», με δωμάτια για ανάγνωση και συζήτηση και ένα κήπο για να παίζουν τα παιδιά τους. Στα εχθρικά μυαλά, πάντως, η βίλα Durnovo είχε γίνει ένα άντρο ανομίας, «ένα είδος Brocken, όπου οι δυνάμεις του κακού συγκεντρώθηκαν, γίνονταν συνάξεις μαγισσών, όπως και όργια, συνωμοσίες, σκοτεινές, καταχθόνιες και αδίστακτες αιματηρές πράξεις», όπως έγραψε στις σημειώσεις του για τη Ρωσική Επανάσταση ο N.N. Sukhanov. Κι όμως, η βίλα έμεινε ανενόχλητη μέχρι την 5η Ιουνίου 1917, όταν κάποιοι απ' τους αναρχικούς ενοίκους προσπάθησαν να καταλάβουν την τυπογραφική μονάδα μιας μεσο-αστικής εφημερίδας. Το Πρώτο Συνέδριο των Σοβιέτ, που τότε διεξαγόταν στην πρωτεύουσα, αποκήρυξε τους δράστες σαν «εγκληματίες που αποκαλούν τους εαυτούς τους αναρχικούς» και την 7η Ιουνίου, ο P.N. Pereverzev, υπουργός δικαιοσύνης στην Μεταβατική Κυβέρνηση διέταξε τους αναρχικούς να εκκενώσουν το σπίτι αμέσως.

Την επόμενη μέρα πενήντα ναύτες, μεταξύ των οποίων και ο Ζελεζνιάκοβ, έσπευσαν από την Κρονστάνδη να υπερασπιστούν τους συναγωνιστές τους, που στο μεταξύ είχαν οχυρωθεί στη βίλα αμυνόμενοι μιας κυβερνητικής επίθεσης. Για τις επόμενες δύο εβδομάδες οι αναρχικοί παρέμειναν ταμπουρωμένοι στη βίλα αψηφώντας τόσο τη Μεταβατική Κυβέρνηση όσο και το Σοβιέτ του Πέτρογκραντ. Αλλά όταν κάποιοι εισέβαλαν σε μια κοντινή φυλακή και απελευθέρωσαν τους κρατούμενους, ο Υπουργός Pereverzev διέταξε εισβολή στο σπίτι, κατά την οποία ένας αναρχικός εργάτης σκοτώθηκε και ο Ζελεζνιάκοβ συνελήφθη, με 4 βόμβες στην κατοχή του, και φυλακίστηκε στο στρατώνα Πρεοπραζένσκυ.

Μετά από μια συνοπτική δίκη η κυβέρνηση τον καταδίκασε σε 14 χρόνια σκληρής εργασίας και αγνόησε όλες τις αιτήσεις αμνηστίας, που υπέβαλαν οι ναύτες της Βαλτικής για την απελευθέρωσή του. Μια μέρα, μια ομάδα ναυτών προσήλθε στο Παλάτι Tauride για να δει αυτοπροσώπως τον Pereverzev. Δεν τον βρήκαν και τότε κράτησαν όμηρο τον Υπουργό

Ανατόλι Ζελεζνιάκοβ

Ο Προάγγελος της Καταιγίδας



Γεωργίας, Βίκτορ Τσέρνοβ, τον ηγέτη των Σοσιαλιστών Επαναστατών και μελλοντικό πρόεδρο της Καταστατικής Συνέλευσης, την οποία ο Ζελεζνιάκοβ, έξι μήνες αργότερα, θα διέλυε. Και μόνο με έναν αυθόρμητο λόγο του Τρότσκι, που -με μια φράση που θα γινόταν διάσημη- εξήρε τους ναύτες της Κρονστάνδης σαν την «περηφάνια και δόξα της Επανάστασης», σώθηκε ο Τσέρνοβ από το λυντσάρισμα.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, ο Ζελεζνιάκοβ του ναρκοθετικού του τον εξέλεξε ως αντιπρόσωπο στο Δεύτερο Συνέδριο των Σοβιέτ, που διεξήχθη στις 25/10/1917, ήταν απασχολημένος εκείνο το βράδυ οδηγώντας ένα απόσπασμα ναυτών κατά την επιδρομή στα Χειμερινά Ανάκτορα, η οποία ανέτρεψε την Μεταβατική Κυβέρνηση. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση ο Ζελεζνιάκοβ χρίστηκε διοικητής του αποσπάσματος που φρουρούσε το Παλάτι Tauride, και ως τέτοιος εξετέλεσε (με εντολές των Μπολσεβίκων) την ιστορική του αποστολή να διαλύσει την Καταστατική Συνέλευση, τερματίζοντας τη ζωή της σε μια μέρα. Φαίνεται βολικό που ένας αναρχικός έπαιξε έναν τέτοιο ρόλο. Επειδή οι αναρχικοί, όντας ενάντιοι σε κάθε κυβέρνηση, απέρριπταν την αντιπροσωπευτική δημοκρατία σχεδόν τόσο σφοδρά όσο απέρριπταν και την τσαρική και προλεταριακή δικτατορία. Η οικουμενική ψήφος ήταν αντι-επαναστατική, όπως είχε πει ο Προυντόν, και το κοινοβούλιο ήταν μια φωλιά απάτης και συμβιβασμού, ένα όργανο των ανώτερων και μεσαίων τάξεων για να επιβληθούν στους εργάτες και τους αγρότες. Οι αναρχικοί ένοιωθαν μόνο περιφρόνηση για αυτό που αποκαλούσαν «κοινοβουλευτικό φετιχισμό» των άλλων επαναστατικών ομάδων και ανοιχτά αποκήρυσσαν την Καταστατική Συνέλευση από την αρχή.

Από το ξέσπασμα του Εμφύλιου Πολέμου ο Ζελεζνιάκοβ πολέμησε στον Κόκκινο Στρατό ως διοικητής ενός στολίσκου και μετά ενός θωρακισμένου τραίνου. Πήρε μέρος στις κρίσιμες εκστρατείες εναντίον των Κοζάκων του Ντον υπό τον Ataman Kaledin και εναντίον των Στρατηγών Krasnov και Denikin. Όταν ο Τρότσκι αναδιοργάνωσε τον Κόκκινο Στρατό, βάζοντας τσαρικούς αξιωματούχους σε θέσεις υψηλής αρμοδιότητας και καταργώντας το σύστημα της αυτο-διοίκησης στη βάση, ο Ζελεζνιάκοβ διαμαρτυρήθηκε έντονα, όπως και πολλοί άλλοι επαναστάτες που αντιτάχθηκαν στην επιστροφή σε παλιές στρατιωτικές μεθόδους. Γι' αυτό οι Μπολσεβίκοι τον κήρυξαν παράνομο, όπως έκαναν και με τους Μαύρους Φρουρούς στη Μόσχα και με το Μά-

σταση και τον Εμφύλιο πόλεμο. Ποιήματα και τραγούδια έχουν συντεθεί από Σοβιετικούς συγγραφείς στη μνήμη του και μνημονεύονται και τραγουδιόνται μέχρι και σήμερα, αλλά χωρίς κανένα υπαινιγμό ότι ο Ζελεζνιάκοβ ήταν αναρχικός.

Αντίθετα, οι Κομμουνιστές ισχυρίζονται ότι ήταν δικός τους και αποφεύγουν να αναφερθούν στις αναρχικές του σχέσεις αποκαλώντας τον «επαναστάτη», «ήρωα» και «μάρτυρα του λαού». Σοβιετικές πηγές, μάλιστα, λένε ότι προσχώρησε στο Μπολσεβίκικο κόμμα, αλλά αυτό **δεν είναι αλήθεια**. Αν και είχε συμμετάσχει στην Οκτωβριανή Επανάσταση και πολεμήσει στον Κόκκινο Στρατό, ο Ζελεζνιάκοβ παρέμεινε αναρχικός ως το τέλος. Όπως είπε στο σύντροφό του Βολίν: «Ό,τι και να μου συμβεί και ό,τι και να πούνε για μένα, να ξέρεις καλά ότι είμαι αναρχικός, ότι πολεμάω ως τέτοιος και, **όποια και να είναι η μοίρα μου, θα πεθάνω ως αναρχικός**».

Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 1917, ενώ ήταν φυλακισμένος από τη Μεταβατική Κυβέρνηση μετά την υπόθεση της βίλας Durnovo, ο Ζελεζνιάκοβ έγραψε ένα αξιοσημείωτο ποίημα, το μόνο δικό του, που «επιβίωσε». Πρωτοδημοσιεύτηκε το 1923 στο περιοδικό Krasny Flot (Κόκκινος Στόλος) και αναδημοσιεύτηκε στην έκδοση του 1970 της ετήσιας Σοβιετικής φιλολογικής ανθολογίας Den Poezii (Μέρα Ποίησης). Είναι ένα εξαίσιο ποίημα, του οποίου η -χωρίς ρίμα- φιλολογική μετάφρασή μου μπορεί μόνο να δώσει ένα ίχνος.

Γεράκι, Γεράκι,
Μη γελάς μαζί μου τώρα,
Που η μοίρα μου με οδηγεί στη φυλακή,
Ήμουνα πιο ψηλά από σένα στους ουρανούς,
πάνω από τη γη,
Ήμουνα πιο ψηλά από σένα και τον αετό.
Είδα πολλά ουράνια σώματα άγνωστα σε σένα,
Έμαθα πολλά σπουδαία μυστικά,
Συχνά μίλησα με τ' αστέρια,
Πέταξα ψηλά ως το λαμπρό ήλιο.
Αλλά η μέρα σύντομα πέρασε

Ο Προάγγελος της Καταιγίδας



Γεωργίας, Βίκτορ Τσέρνοβ, τον ηγέτη των Σοσιαλιστών Επαναστατών και μελλοντικό πρόεδρο της Καταστατικής Συνέλευσης, την οποία ο Ζελεζνιάκοβ, έξι μήνες αργότερα, θα διέλυε. Και μόνο με έναν αυθόρμητο λόγο του Τρότσκι, που -με μια φράση που θα γινόταν διάσημη- εξήρε τους ναύτες της Κρονστάνδης σαν την «περηφάνια και δόξα της Επανάστασης», σώθηκε ο Τσέρνοβ από το λυντσάρισμα.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, ο Ζελεζνιάκοβ απέδρασε από τη «δημοκρατική φυλακή», όπως την αποκάλεσε ένας αναρχικός δημοσιογράφος, και επέστρεψε στις επαναστατικές του δραστηριότητες. Σε ένα ενδιαφέρον επεισόδιο, οργάνωσε μια μαζική διαδήλωση, με τους ναύτες της Κροστάνδης, προς την αμερικανική πρεσβεία κατά την οποία διαμαρτυρήθηκαν για τη θανατική καταδίκη που επιβλήθηκε στον Τομ Μούνει στο Σαν Φρανσίσκο, όπως και στην επαπειλούμενη έκδοση στην Καλιφόρνια του Αλεξάντερ Μπέρκμαν, τον οποίο οι αρχές ήθελαν να εμπλέξουν, με τις ίδιες ψευδομαρτυρίες που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον του Μούνει, στη βομβιστική επίθεση στην παρέλαση Preparedness στις 22/7/1916.

Τον Οκτώβριο του 1917 ο Ζελεζνιάκοβ συνεργάστηκε ολόψυχα με τους Μπολσεβίκους στην ανατροπή της Μεταβατικής Κυβέρνησης. Αν και το πλήρωμα

διοικητής του αποσπάσματος που φρουρούσε το Παλάτι Tauride, και ως τέτοιος εξετέλεσε (με εντολές των Μπολσεβίκων) την ιστορική του αποστολή να διαλύσει την Καταστατική Συνέλευση, τερματίζοντας τη ζωή της σε μια μέρα. Φαίνεται βολικό που ένας αναρχικός έπαιξε έναν τέτοιο ρόλο. Επειδή οι αναρχικοί, όντας ενάντιοι σε κάθε κυβέρνηση, απέρριπταν την αντιπροσωπευτική δημοκρατία σχεδόν τόσο σφοδρά όσο απέρριπταν και την τσαρική και προλεταριακή δικτατορία. Η οικουμενική ψήφος ήταν αντι-επαναστατική, όπως είχε πει ο Προυντόν, και το κοινοβούλιο ήταν μια φωλιά απάτης και συμβιβασμού, ένα όργανο των ανώτερων και μεσαίων τάξεων για να επιβληθούν στους εργάτες και τους αγρότες. Οι αναρχικοί ένοιωθαν μόνο περιφρόνηση για αυτό που αποκαλούσαν «κοινοβουλευτικό φετιχισμό» των άλλων επαναστατικών ομάδων και ανοιχτά αποκήρυσσαν την Καταστατική Συνέλευση από την αρχή.

Από το ξέσπασμα του Εμφύλιου Πολέμου ο Ζελεζνιάκοβ πολέμησε στον Κόκκινο Στρατό ως διοικητής ενός στολίσκου και μετά ενός θωρακισμένου τραίνου. Πήρε μέρος στις κρίσιμες εκστρατείες εναντίον των Κοζάκων του Ντον υπό τον Ataman Kaledin και εναντίον των Στρατηγών Krasnov και Denikin. Όταν ο Τρότσκι αναδιοργάνωσε τον Κόκκινο Στρατό, βάζοντας τσαρικούς αξιωματούχους σε θέσεις υψηλής αρμοδιότητας και καταργώντας το σύστημα της αυτο-διοίκησης στη βάση, ο Ζελεζνιάκοβ διαμαρτυρήθηκε έντονα, όπως και πολλοί άλλοι επαναστάτες που αντιτάχθηκαν στην επιστροφή σε παλιές στρατιωτικές μεθόδους. Γι' αυτό οι Μπολσεβίκοι τον κήρυξαν παράνομο, όπως έκαναν και με τους Μαύρους Φρουρούς στη Μόσχα και με το Μάχνο στην Ουκρανία.

Ο Ζελεζνιάκοβ, πάντως, επέστρεψε στη Μόσχα παράνομα και συζήτησε το θέμα με τον Sverdlov, πρόεδρο της Σοβιετικής Εκτελεστικής Επιτροπής, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι είχε γίνει παρεξήγηση και του προσέφερε μια ανώτερη στρατιωτική θέση. Ο Ζελεζνιάκοβ αρνήθηκε και έφυγε για την Οδησσό, όπου επέστρεψε στις δραστηριότητές του εναντίον των Λευκών. Αλλά ήταν πολύ αποτελεσματικός μαχητής για να τον αφήσουν τόσο εύκολα, και την επόμενη χρονιά, το 1919, οι Μπολσεβίκοι επανέλαβαν τις προτάσεις τους. Αυτή τη φορά ο Ζελεζνιάκοβ δέχτηκε, και διορίστηκε διοικητής της εκστρατείας με θωρακισμένα τραίνα εναντίον του Denikin, που τον επικήρυξε για 400.000 ρούβλια. Ο Ζελεζνιάκοβ πολέμησε γενναία και χωρίς να τραυματιστεί έως

στατη, «ήρωα» και «μάρτυρα του Χάος». Σοβιετικές πηγές, μάλιστα, λένε ότι προσχώρησε στο Μπολσεβίκικο κόμμα, αλλά αυτό **δεν είναι αλήθεια**. Αν και είχε συμμετάσχει στην Οκτωβριανή Επανάσταση και πολεμήσει στον Κόκκινο Στρατό, ο Ζελεζνιάκοβ παρέμεινε αναρχικός ως το τέλος. Όπως είπε στο σύντροφό του Βολίν: «Ό,τι και να μου συμβεί και ό,τι και να πούνε για μένα, να ξέρεις καλά ότι είμαι αναρχικός, ότι πολεμάω ως τέτοιος και, **όποια και να είναι η μοίρα μου, θα πεθάνω ως αναρχικός**».

Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 1917, ενώ ήταν φυλακισμένος από τη Μεταβατική Κυβέρνηση μετά την υπόθεση της βίλας Durnovo, ο Ζελεζνιάκοβ έγραψε ένα αξιοσημείωτο ποίημα, το μόνο δικό του, που «επιβίωσε». Πρωτοδημοσιεύτηκε το 1923 στο περιοδικό Krasny Flot (Κόκκινος Στόλος) και αναδημοσιεύτηκε στην έκδοση του 1970 της ετήσιας Σοβιετικής φιλολογικής ανθολογίας Den Poezii (Μέρα Ποίησης). Είναι ένα εξαίσιο ποίημα, του οποίου η -χωρίς ρίμα- φιλολογική μετάφρασή μου μπορεί μόνο να δώσει ένα ίχνος.

Γεράκι, Γεράκι,
Μη γελάς μαζί μου τώρα,
Που η μοίρα μου με οδηγεί στη φυλακή,
Ήμουνα πιο ψηλά από σένα στους ουρανούς,
πάνω από τη γη,
Ήμουνα πιο ψηλά από σένα και τον αετό.
Είδα πολλά ουράνια σώματα άγνωστα σε σένα,
Έμαθα πολλά σπουδαία μυστικά,
Συχνά μίλησα με τ' αστέρια,
Πέταξα ψηλά ως το λαμπρό ήλιο.
Αλλά η μέρα σύντομα πέρασε
και ήρθε η επόμενη,
Και κάηκα με μια εξεγερτική φλόγα,
Οι αδελφοί μου ήταν ο άνεμος
και ο κεραυνός.
Αλλά καθώς ήμουνα στη σκοτεινή νύχτα
της στέπας
Μέσα σε μια φονική καταιγίδα έγινα αδύνατος
Και από τότε κάθομαι εδώ σαν κλέφτης
με τις αλυσίδες του,
Όπως ένας άπιστος και αιχμάλωτος σκλάβος.
Γεράκι, γεράκι, όταν πετάξεις
Στον απεριόριστο και ορεινό χώρο. –
Μην ξεχάσεις να δώσεις τους χαιρετισμούς μου



Γεωργίας, Βίκτορ Τσέρνοβ, τον ηγέτη των Σοσιαλιστών Επαναστατών και μελλοντικό πρόεδρο της Καταστατικής Συνέλευσης, την οποία ο Ζελεζνιάκοβ, έξι μήνες αργότερα, θα διέλυε. Και μόνο με έναν αυθόρμητο λόγο του Τρότσκι, που -με μια φράση που θα γινόταν διάσημη- εξήρε τους ναύτες της Κρονστάνδης σαν την «περηφάνια και δόξα της Επανάστασης», σώθηκε ο Τσέρνοβ από το λυντσάρισμα.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, ο Ζελεζνιάκοβ απέδρασε από τη «δημοκρατική φυλακή», όπως την αποκάλεσε ένας αναρχικός δημοσιογράφος, και επέστρεψε στις επαναστατικές του δραστηριότητες. Σε ένα ενδιαφέρον επεισόδιο, οργάνωσε μια μαζική διαδήλωση, με τους ναύτες της Κροστάνδης, προς την αμερικανική πρεσβεία κατά την οποία διαμαρτυρήθηκαν για τη θανατική καταδίκη που επιβλήθηκε στον Τομ Μούνει στο Σαν Φρανσίσκο, όπως και στην επαπειλούμενη έκδοση στην Καλιφόρνια του Αλεξάντερ Μπέρκμαν, τον οποίο οι αρχές ήθελαν να εμπλέξουν, με τις ίδιες ψευδομαρτυρίες που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον του Μούνει, στη βομβιστική επίθεση στην παρέλαση Preparedness στις 22/7/1916.

Τον Οκτώβριο του 1917 ο Ζελεζνιάκοβ συνεργάστηκε ολόψυχα με τους Μπολσεβίκους στην ανατροπή της Μεταβατικής Κυβέρνησης. Αν και το πλήρωμα

τικό φετιχισμό» των άλλων επαναστατικών ομάδων και ανοιχτά αποκήρυσσαν την Καταστατική Συνέλευση από την αρχή.

Από το ξέσπασμα του Εμφύλιου Πολέμου ο Ζελεζνιάκοβ πολέμησε στον Κόκκινο Στρατό ως διοικητής ενός στολίσκου και μετά ενός θωρακισμένου τραίνου. Πήρε μέρος στις κρίσιμες εκστρατείες εναντίον των Κοζάκων του Ντον υπό τον Ataman Kaledin και εναντίον των Στρατηγών Krasnov και Denikin. Όταν ο Τρότσκι αναδιοργάνωσε τον Κόκκινο Στρατό, βάζοντας τσαρικούς αξιωματούχους σε θέσεις υψηλής αρμοδιότητας και καταργώντας το σύστημα της αυτο-διοίκησης στη βάση, ο Ζελεζνιάκοβ διαμαρτυρήθηκε έντονα, όπως και πολλοί άλλοι επαναστάτες που αντιτάχθηκαν στην επιστροφή σε παλιές στρατιωτικές μεθόδους. Γι' αυτό οι Μπολσεβίκοι τον κήρυξαν παράνομο, όπως έκαναν και με τους Μαύρους Φρουρούς στη Μόσχα και με το Μάχνο στην Ουκρανία.

Ο Ζελεζνιάκοβ, πάντως, επέστρεψε στη Μόσχα παράνομα και συζήτησε το θέμα με τον Sverdlov, πρόεδρο της Σοβιετικής Εκτελεστικής Επιτροπής, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι είχε γίνει παρεξήγηση και του προσέφερε μια ανώτερη στρατιωτική θέση. Ο Ζελεζνιάκοβ αρνήθηκε και έφυγε για την Οδησσό, όπου επέστρεψε στις δραστηριότητές του εναντίον των Λευκών. Αλλά ήταν πολύ αποτελεσματικός μαχητής για να τον αφήσουν τόσο εύκολα, και την επόμενη χρονιά, το 1919, οι Μπολσεβίκοι επανέλαβαν τις προτάσεις τους. Αυτή τη φορά ο Ζελεζνιάκοβ δέχτηκε, και διορίστηκε διοικητής της εκστρατείας με θωρακισμένα τραίνα εναντίον του Denikin, που τον επικήρυξε για 400.000 ρούβλια. Ο Ζελεζνιάκοβ πολέμησε γενναία και χωρίς να τραυματιστεί έως τις 26/7/1919, όταν σκοτώθηκε κοντά στο Αικατερίνοσλαβ από οβίδα του πυροβολικού του Denikin. Ήταν 24 χρονών.

Η Σοβιετική κυβέρνηση, αν και είχε κηρύξει παράνομο και προδότη το Ζελεζνιάκοβ, τώρα τον αγκάλιασε σαν έναν από τους ήρωές της. Το σώμα του μεταφέρθηκε στη Μόσχα και θάφτηκε εν μέσω λαμπρών λόγων. Ένα άγαλμα του Ζελεζνιάκοβ βρίσκεται σήμερα στην πόλη της Κρονστάνδης, το οποίο ανηγέρθη από τους Μπολσεβίκους στη μνήμη του για το ρόλο του στην Οκτωβριανή Επανά-

ρίμα- φιλολογική μετάφραση μου μπορεί μόνο να δώσει ένα ίχνος.

Γεράκι, Γεράκι,
Μη γελάς μαζί μου τώρα,
Που η μοίρα μου με οδηγεί στη φυλακή,
Ήμουνα πιο ψηλά από σένα στους ουρανούς,
πάνω από τη γη,
Ήμουνα πιο ψηλά από σένα και τον αετό.
Είδα πολλά ουράνια σώματα άγνωστα σε σένα,
Έμαθα πολλά σπουδαία μυστικά,
Συχνά μίλησα με τ' αστέρια,
Πέταξα ψηλά ως το λαμπρό ήλιο.
Αλλά η μέρα σύντομα πέρασε
και ήρθε η επόμενη,
Και κάηκα με μια εξεγερτική φλόγα,
Οι αδελφοί μου ήταν ο άνεμος
και ο κεραυνός.
Αλλά καθώς ήμουνα στη σκοτεινή νύχτα
της στέπας
Μέσα σε μια φονική καταιγίδα έγινα αδύνατος
Και από τότε κάθομαι εδώ σαν κλέφτης
με τις αλυσίδες του,
Όπως ένας άπιστος και αιχμάλωτος σκλάβος.
Γεράκι, γεράκι, όταν πετάξεις
Στον απεριόριστο και ορεινό χώρο. –
Μην ξεχάσεις να δώσεις τους χαιρετισμούς μου
στα σύννεφα,
Πες σε όλα ότι θα σπάσω τις αλυσίδες μου,
Ότι η ζωή μου στη φυλακή είναι μόνο ένας
υπνάκος στο λυκόφως
Μόνο ένα φάντασμα όνειρο ημέρας

(1917)

Paul Avrich

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ



ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

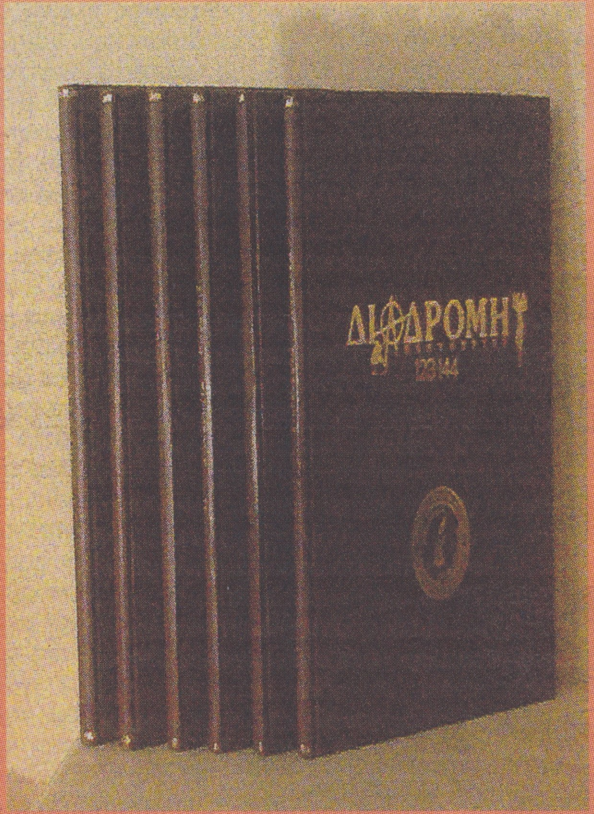
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984),

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους.



Μετά
τον 1ο τόμο (φύλλα 1-25),
τον 2ο (φύλλα 26-50),
τον 3ο (φύλλα 51-75),
τον 4ο (φύλλα 76-100)
τον 5ο (φύλλα 101-122)
είναι έτοιμος και
ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 123-144)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ <u>ΚΑΙ</u> ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι



ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ
2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

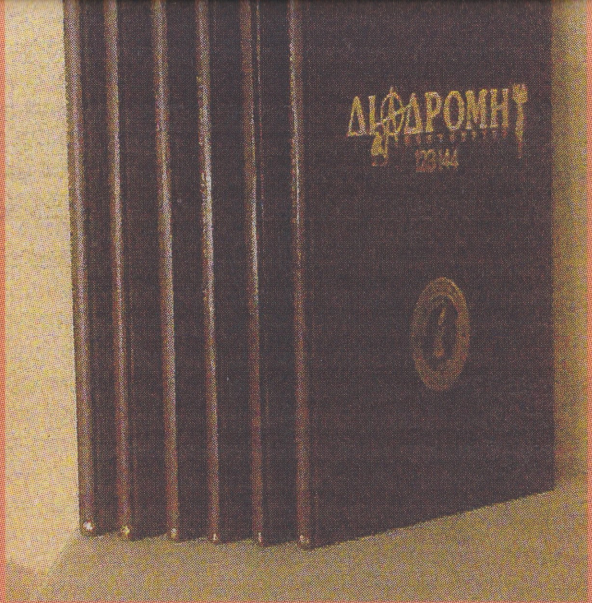
3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)



τον 4ο (φύλλα 76-100)
τον 5ο (φύλλα 101-122)
είναι έτοιμος και
ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 123-144)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.



να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...



...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη